

EDGAR RICE BURROUGHS

A MARS URA

[Mars ciklus 3.]
EDGAR RICE BURROUGHS
A Mars Ura
([Tartalom](#))

Első fejezet
AZ ISS FOLYÓN

A Dor völgyében, a Korus elveszett tengerénél lévő bíbor sivatagot szegélyező erdő árnyékában osontam, a Mars száguldó holdjai alatt, melyek a haldokló bolygó közelében meteorszerűen suhantak az égen. Egy árnyat követtem, mely konokul a sötétbe húzódott, és ez arról árulkodott, hogy gonosz úton jár.

Hat hosszú Mars-hónapon keresztül kutattam a gyűlöletes Nap Templomának környékén, amelynek lassan forgó tengelyében, mélyen a Mars felszíne alatt feküdt hercegnőm, sírba zárva – de nem tudhattam, élve-e vagy holtan. Vajon megtalálta-e Phaidor vékony pengéje a kedvesem szívét? Csak az idő deríthet fényt az igazságra. Hatszáznyolcvanhét Mars-napnak kellett eltelnie, mire újra megpillanthattam az alagút végén a cella ajtaját, ahol utoljára láttam gyönyörűséges Dejah Thorisomat.

A napok fele eltelt, azaz telik el reggelre, mégis, az utolsó kép mindent kitörölt az emlékezetemből, ami előtte vagy utána történt. A füst elzárta előlem a rést, melyen cellájába leshettem, és egy hosszú Mars-évre elválasztotta tőlem Hélium hercegnőjét.

Mintha tegnap lett volna; még mindig láttam Matai Shang Lányának, Phaidornak vad féltékenységtől és gyűlölettől eltorzult arcát, miközben magasra tartott törrel rávetette magát a nőre, akit szerettem.

Láttam ptarhi Thuviát, a vörös lányt is, ahogy odaugrott, hogy megakadályozza a szörnyű tettet.

Ekkor az égő templom füstje elhomályosította a tragédiát, de a fülemben csengett a lesújtó kés nyomában felhangzó sikoly. Ezután csönd lett, és a forgó templom elzárta előlem a három bebörtönzött nő hangját és gyönyörű arcát.

A szörnyű pillanat óta sok minden lekötötte a figyelmemet, de az emlék soha, egyetlen percre sem halványult el, és amikor csak megengedték a kötelezettségeim – hiszen újjá kellett szerveznem az elsőszülöttek kormányát, mivel dicsőséges flottánk és szárazföldi erőink legyőzték őket –, a gonosz oszlop közelében voltam, amely magában rejtette fiam, Carthoris anyját.

A fekete faj – amely évszázadokon át imádta Issust, a Mars hamis istenségét – kaotikus helyzetbe került, amikor fölfedtem, hogy istenük nem más, mint egy gonosz öregasszony. Féktelen haragjukban darabokra szaggatták. Önteltségük magaslatáról az elsőszülöttek a megaláztatás mélységeibe zuhantak. Istenük elpusztult, és vele együtt összeomlott vallásuk hamis építménye. Magasztalt flottájukat legyőzték Hélium vörös harcosainak erősebb hajói.

A Mars távoli sárga tengerfenekeiben élő kegyetlen zöld harcosok vad thoatjaikkal átgázoltak Issus szent kertjein. Tars Tarkas, Thark jeddakja, a legnagyobb zöld harcos

foglalta el Issus trónját, amíg a szövetségesek eldöntötték, hogy mi legyen a leigázott nemzet sorsa.

Egyhangúan azt akarták, hogy én üljek a feketék ősi trónjára. Még maguk az elsőszülöttek is egyetértettek ezzel, nekem azonban nem volt hozzá kedvem. Soha nem tudnám tiszta szívvel vezetni azt a népet, amely megaláztatásokat zúdított hercegnőmre és fiamra.

Javaslatomra Xodar lett az elsőszülöttek jeddakja. Ő dator volt, azaz herceg, mielőtt kegyvesztetté vált Issus előtt, tehát kétségtelenül alkalmas a magas hivatal betöltésére.

Így, miután biztosítottuk a Dor völgyének békéjét, a zöld harcosok visszamentek a távoli, kiszáradt tengerfenekekre, mi héliumiak pedig saját országunkba. Itt is följánlották nekem a trónt, mivel nem kaptunk hírt Hélium jeddakjáról, Tardos Morsról, Dejah Thoris nagyapjáról, sem pedig a fiáról, Mors Kajakról, Hélium jedjéről, hercegnőm apjáról.

Több mint egy év telt el azóta, hogy az északi féltékére indultak Carthoris keresésére, és végül reményvesztett népük elhitte a halálukról szóló mendemondákat, melyek a hideg sarkkörről érkeztek.

Ismét megtagadtam a trónt, mert nem hittem el, hogy a hatalmas Tardos Mors és nem kevésbé rettenthetetlen fia meghaltak.

– Közületek való uralkodjon, amíg vissza nem térnek – mondtam Hélium egybegyűlt nemeseinek. – A Jutalom Templomában a Jog Trónja mellett álló Igazság emelvényéről szoltam hozzájuk, pontosan arról a helyről, ahol egy évvel korábban álltam, amikor Zat Arras kimondta a halálos ítéletemet.

Beszéd közben előreléptem, és Carthoris vállára tettem a kezem, aki az első sorban állt a körülöttem lévő nemesek között.

A nemesek és a nép egyhangú helyesléssel kiáltott föl. Tízezer kard került elő a hüvelyéből, és az ősi hélium dicsőséges harcosai üdvözölték Carthorist, Hélium jeddakját.

Uralkodása a haláláig, vagy a dédapjának, illetve a nagyapjának a visszatéréséig tart. Miután ily módon megoldottam ezt a Héliumnak fontos kérdést, másnap elindultam a Dor völgyébe, hogy a Nap Templomának közelében lehessenek addig a sorsdöntő napig, amikor föltáruul az elveszett kedvesemet rejtő cella ajtaja.

Hor Vastust és Kantos Kant meg több nemes hadnagyomat Héliumban hagytam, hogy bölcsességükkel, bátorságukkal és hűségükkel segítsék a fiamat a reá háruló nehéz feladatok elvégzésében. Csak Woolát, marsbéli kutyámat vittem magammal.

Ma éjjel halkán követett hűséges állatom. Akkora volt, mint egy Shetland póni, a feje csúnya, agyari félelmetesek. Meglehetősen szörnyű látványt nyújtott, ahogy tíz rövid, izmos lábán a sarkamban ügetett. Számomra azonban ő volt a megtestesült szeretet és hűség.

Az előttem osonó alak az elsőszülöttek fekete datorja, Thurid volt, akinek kivívtam az örökös gyűlöletét, amikor pusztá kézzel leütöttem Issus templomának udvarában, és a saját szíjaival megkötöztem azoknak a nemes férfiaknak és nőknek a szeme láttára, akik egy pillanattal korábban még magasztalták vitézségéért.

Mint sok társa, látszólag ő is szívesen fogadta az új rendet, és hűséget esküdött Xodarnak, az új uralkodónak. De tudtam, hogy gyűlöl, és biztos voltam benne, hogy Xodart is gyűlöli és irigyl, ezért rajta tartottam a szemem, és nemrég meggyőződtem róla, hogy valamilyen cselszövésben mesterkedik.

Többször észrevettem, hogy sötétedés után elhagyta az elsőszülöttek fallal körülvett városát, s a kegyetlen és szörnyű Dor-völgy felé indult, ahol senki sem járhat tisztességes ügyben.

Ezen az éjszakán az erdő peremén kisietett a város halló- és látótávolságából, majd a bíbor pázsiton át Korus elveszett tengere felé tartott.

A völgy fölött suhanó közelebbi hold sugarai ezer színben csillogtak gyémántokkal díszített fegyverzetén, sima ébenfekete bőre föl-fölragyogott a fényben. Kétszer is visszanézett az erdő felé, mint aki rosszban sántikál, bár szinte biztos lehetett benne, hogy nem követik.

Nem mertem utánasietni a holdfényben, mivel a céljaimat az szolgálta, hogy ne álljak az elképzeléseinek az útjába. Azt akartam, hogy gyanútlanul eljusson a céljához, és megtudhassam, milyen ügyben és hová igyekszik az éjszakai lopakodó.

Elrejtőztem és vártam, amíg – tőlem négyszáz méterre – Thurid el nem tűnt a meredek tengerpart peremén, majd Woolával a sarkamban átsiettem a nyílt terepen a fekete dator után.

Síri csend uralkodott a halál titokzatos völgyén, vihar előtti csend ült a haldokló bolygó déli sarkánál levő elsüllyedt

tájon. A messzeségben láttam a csillagos égbe nyúló hatalmas Arany Sziklák; a nemesfémek És sziporkázó drágakövek ragyogtak a Mars két pompás holdjának gyönyörű fényében. Mögöttem az erdőt – akárcsak a gyepet – parkszerűen szimmetrikusra legelték a hátborzongató növényemberek.

Előttem terült el Korus elveszett tengere, távolabb pedig az Iss villogó szalagját láttam, ahol az Arany Sziklák alól előbukkanva a Korusba ömlött. A becsapott boldogtalan marslakók évszázadokon át önként zarándokoltak ehhez a folyóhoz egy hamis mennyország reményében.

A vérszívó karú növényemberek és a hatalmas fehér majmok, amelyek nappal rettegésben tartották a Dor völgyét, éjszakára visszahúzódtak az odújukba.

Már egyetlen szent thern sem állt az Arany Sziklából az Iss fölé nyúló erkélyen, hogy hátborzongató kiáltással hírül adja az ősi Iss hideg hullámain sodródó áldozatok érkezését.

Hélium és az elsőszülöttek légi flottái kiürítették a thernek erdőit és templomait, amikor azok nem adták meg magukat, és nem fogadták el az új rendet, ami elsöpörte hamis vallásukat a sokat szenvedett Marsról.

Néhány elszigetelt vidéken még fönntartották évszázados hatalmukat, de hekkadorjukat, Matai Shangot, a thernek atyját elűzték templomából. Hatalmas erőfeszítéssel igyekeztünk elfogni, de néhány hú kíséreléssel megszökött, és fogalmunk sem volt, hol rejtőzködik.

Amikor óvatosan a Korusra néző alacsony szikla peremére értem, Thurid éppen a csillogó vízre szállt egy könnyű kis csónakban. Ezeket az elképzeltetlenül régi, különös

csónakokat a szent thernek, papjaik és az alacsonyabb rangú thernek helyezték el az Iss partjain, hogy megkönnyítsék áldozataik utazását.

Alattam, a parton vagy húsz ilyen csónak sorakozott, és mindegyiken egy-egy hosszú csákllya volt, aminek az egyik vége lándzsának, a másik pedig evezőnek volt kifaragva.

Thurid a part közelében maradt, és amint eltűnt egy közeli hegyfok mögött, vízre löktem az egyik vízi alkalmatosságot, és miután Woola is beugrott, eltasztottam magam a parttól.

Thurid üldözése közben a tenger szélén maradtam, s egyre közelebb kerültem az Iss torkolatához. A távolabbi hold közel járt a látóhatár széléhez, így a vízparti sziklák alatt mind sötétebb lett az árnyék. Thuria, a közelebbi hold már lenyugodott, és tudtam, hogy négy órán át nem is kel föl újra, tehát erre az időre elrejt a sötétség.

A fekete harcos kitartóan haladt előre. Már-már szembekerült az Iss torkolatával. Pillanatnyi habozás nélkül a zord folyó felé fordult, és keményen evezett az erős sodrás ellen.

Woola és én a nyomában voltunk, és egyre szorosabban, mert a fickót túlságosan elfoglalta az evezés ahhoz, hogy hátrapillantson. A part közelében maradt, ahol kisebb volt a sodrás.

Hamarosan az Arany Sziklák szájánál tátongó barlangszerű nyíláshoz ért, ahonnan a folyó ömlött. Bekormányozta a csónakját a pokoli sötétségbe.

Reménytelennek tűnt követni oda, ahol már az arcom elé emelt kezemet sem láttam. Mármár föladtam az üldözést, hogy visszaforduljak a folyótorkolathoz és ott várjam meg,

amíg visszater, amikor egy kanyar után gyenge világooságot vettem észre.

Ismét tisztán láttam üldözöttemet, és a barlang durva boltíveibe ágyazott foszforeszkáló sziklák erősödő fényénél minden nehézség nélkül követhettem.

Először hajóztam az lss hullámain, és örökre emlékezetembe ivódtak az ott látott dolgok. Azonban az ottani szörny üségek meg sem közelítették a régi, borzalmas viszonyokat, amelyek azelőtt léteztek, hogy a hatalmas zöld harcos, Tars Tarkas, a fekete dator, Xodar és én elvittük az igazság fényét a külvilágnak, és milliókat tartottunk vissza az önkéntes zarándokúttól, amelynek a végén – reményük szerint – a béke, boldogság és szeretet völgye várt rájuk.

A széles folyamban itt-ott feltűnő szigeteket még mindig azoknak a szerencsétleneknek a csontvázai és félig fölfalt holttesteit borították, akik az utolsó pillanatban megszakították az utazást, mert megijedtek, vagy mert hirtelen ráébredtek az igazságra.

Az iszonyatos kripta-szigetek rettenetes bűzében elvadult örültek sikoltoztak, makogtak és harcoltak szörnyű lakomájuk tépett maradványaiért. Ahol már csak letisztított csontok voltak, ott az élők egymás ellen küzdöttek, s a gyengébb lett az erősebb tápláléka, mások pedig karomszerű ujjakkal a folyóban sodródó felpuffedt hullák után kapdostak.

Thurid a legcsekélyebb figyelemre sem méltatta a sikoltozó lényeket, akik hangulatuk szerint fenyegették vagy könyörögtek neki – nyilvánvalóan ismerős volt számára ez

a szörnyű látvány. Még vagy másfél kilométert evezett fölfelé a folyón, majd átkelve rajta, a bal parton kifutott egy kis párkányra, amely majdnem egy szinten volt a vízzel. Nem mertem követni a folyón át, mivel biztosan észrevett volna. Inkább a túlsó part közelében megálltam egy víz fölé hajló szikla alatt, ahol igen sűrű árnyék volt. Innen nyugodtan figyelhettem Thuridot, és nem fenyegetett az a veszély, hogy észrevesz.

A fekete a csónakja mögötti párkányon állt, és fölfelé kémlelt a folyón, mintha várt volna valakit abból az irányból. Miközben a sötét szikla alatt voltam, felfigyeltem rá, hogy igen erős a sodrás a folyó közepe felé, így csak nagy nehezen tudtam helyben tartani kis csónakomat. Beljebb araszoltam az árnyékba, hátha megkapaszkodhatom valahol a parton, de hiába jutottam előrébb néhány métert, semmit sem találtam. Már-már olyan helyre kerültem, ahonnan nem láthattam volna a fekete férfit, ezért ott kellett maradnom, ahol voltam. Erősen eveztem a sziklák alól áradó vízzel szemben, és így próbáltam egy helyben maradni.

Fogalmam sem volt, mi okozhatja ezt az erős oldaláramlatot, hiszen ültömből láttam azt a pontot, ahol a kíváncsiságomat felkeltő titokzatos áramlat fodrozódva belefutott a világosan kivehető fősodorba.

Még mindig ezen töprengtem, amikor felfigyeltem Thuridra, aki a marslakók szokásos üdvözlése szerint mindkét kezét a feje fölé emelte és egy pillanattal később tisztán hallottam mély hangját, ahogy barsoomi módon köszönt: – Kaor!

Arrafelé fordítottam a tekintetemet, amerre ő is nézett, és

hamarosan egy hosszú csónak úszott korlátozott látóterembe, fedélzetén hat emberrel. Öten eveztek, a hatodik pedig a méltóságoknak járó helyen ült.

Fehér bőrük, kopasz fejüket fedő hosszú, sárga parókájuk és pompásan díszített arany fejékeik alapján azonnal tudtam, hogy szent thernek.

Amikor kikötöttek a párkányon, ahol Thurid várta őket, és a csónak elejében ülő férfi kilépett a partra, kiderült, hogy nem más, mint Matai Shang, a thernek atyja.

Csodálkozással töltött el az a látványos szivélyesség, amellyel egymást üdvözölték, hiszen eddig kizárólag csatában találkoztak.

Nyilván a mindkét népet sújtó sorscsapások hozták létre ezt a szövetséget a két ember között, a közös ellenség ellen. Most már értettem, miért jött Thurid olyan gyakran a Dor völgyébe éjszaka, és tudtam, hogy az összeesküvést a hozzám közel állók és a barátaim ellen szervezte.

Szerettem volna közelebb kerülni a két férfihoz, hogy hallhassam beszélgetésüket, de most már semmiképpen sem kísérelhettem meg az átkelést, csendben figyeltem hát őket. Bármit megadtak volna, ha tudják, milyen közel vagyok hozzájuk; túlerejükkel egészen könnyen legyőzhettek és megölhettek volna.

Thurid néhányszor felém mutatott, de egy pillanatig sem hittem, hogy mozdulatainak bármi köze lett volna hozzám. Végül ő és Matai Shang beszálltak az utóbbi csónakjába, megfordultak, és pontosan felém indultak.

Ahogy közeledtek, egyre beljebb és beljebb húzódtam csónakommal a szikla alá, de hamarosan világossá vált,

hogy ők ugyanezt az irányt választották. Az öt evezős az én erőmet jócskán meghaladó tempóban taszította előre a nagyobb csónakot.

Minden pillanatban vártam, hogy csónakom orra beleütközik a sziklafalba. A folyó fénye nem hatolt be idáig, de távoli ragyogás halvány derengését láttam, és még mindig víz volt előttem.

Végül mindent megértettem – egy föld alatti folyón eveztem, amely azon a parton ömlött az Issbe, ahol elrejtőztem.

A csónak már nagyon megközelített. A benne ülők evezőinek zaja elnyomta az enyémet, de a fokozatosan erősödő fényben hamarosan fölfedeztek volna.

Egy percet sem vesztegethettem. Azonnal cselekednem kellett. Csónakom orrát jobbra fordítottam; a sziklás parthoz eveztem, és ott vártam, amíg Matai Shang és Thurid az Issnél jóval keskenyebb folyócska közepére ért.

Ahogy közeledtek, hallottam emelt hangon folyó vitájukat.

– Hidd el, them – mondta a fekete dator –, csak bosszút akarok állni John Carteren, Hélium hercegén. Nem akarlak törbe csalni. Mit nyernék, ha elárulnád azoknak, akik tönkretették a népemet és az otthonomat?

– Álljunk meg itt egy percre, és mondd el a tervedet – felelte a hekkador –, s csak akkor megyünk tovább, ha tudjuk, mit kell tennünk és mi a fizetség.

Az evezősöknek megparancsolta, hogy kormányozzanak a parthoz, alig néhány lépéssel előttem.

Ha mögöttem kötnek ki, biztosan észrevesznek az előttem pislákoló fényben, de onnan, ahol végül is megálltak,

semmiképpen sem fedezhettek föl. Mintha mérföldek választottak volna el tőlük.

Az a néhány szó, amit hallottam, fölkelte a kíváncsiságomat, és pontosan akartam tudni, miféle bosszút forral ellenem Thurid. Nem kellett sokáig várnom. Feszülten figyeltem.

– Nincs fizetség, thernek atyja – folytatta az elsőszülött. – Thuridnak, Issus datorjának nincs ára. Ha elvégeztük a dolgot, örülni fogok, ha gondod lesz a megjutalmazásomra, s ősi származásomnak és nemesi rangomnak megfelelő posztot biztosítasz számomra valahol, ahol még hűségesek ősi hitetekhez, hiszen nem térhetek vissza a Dor völgyébe, és sehova, ahol Hélium hercege uralkodik. De ezt sem követelem. Legyen a kívánságod szerint, és a helyzetnek megfelelően.

– Legyen a te kívánságod szerint, dator szólt Matai Shang –, és ez nem minden. Gazdaggá és hatalmassá teszek, ha visszajuttatod hozzám a lányomat, Phaidort, és a kezemre adod Dejah Thorist, Hélium hercegnőjét.

– Ó – tette hozzá, és gonoszul horkantott –, a földi embernek pedig szenvednie kell a szentek szentje elleni alávalóságáért, és a legnagyobb aljasság sem lehet elég aljas a hercegnőjével szemben: Bárcsak hatalmam lenne arra kényszeríteni, hogy végignézze a vörös nő megaláztatását és kínjait.

– Egy nap sem telik bele, s azt tehetsz a nővel, amit akarsz, Matai Shang – mondta Thurid –, ha kimondod a szót.

– Hallottam már a Nap Templomáról, dator – felelte Matai Shang –, de azt még sohasem hallottam, hogy szabadon

engedték volna a foglyokat a büntetésük kitöltése előtt. Akkor hát hogyan akarod véghezvinni a lehetetlent?

– A templom minden cellájának bármikor megközelíthetőnek kell lennie – szolt Thurid. – De csak Issus ismerte az utat, és Issus soha nem osztotta meg jobban titkait, mint amenynyire feltétlenül szükséges volt. Halála után véletlenül rábukkantam a templom ősrégi tervrajzára, és ott feketén-fehéren leírták a pontos utasításokat, hogyan lehet megközelíteni a cellákat.

Azt is megtudtam, hogy Issus sok embert küldött oda, olyan paranccsal, hogy kínozzák vagy öljék meg a foglyokat. És akik ily módon megismerték a titkot, rögtön azután, hogy visszatértek és jelentést tettek a kegyetlen Issusnak, rejtélyesen meghaltak.

– Hát akkor menjünk tovább – mondta végül Matai Shang. – Bíznom kell benned, ugyanakkor neked is bennem, hiszen hatan vagyunk egy ellen.

– Én nem félek – válaszolt Thurid –, neked sem kell. A közös ellenséggel szembeni gyűlöletünk elég erős kapocs ahhoz, hogy bízassunk egymásban, és miután meggyaláztuk Hélium hercegnőjét, még több okunk lesz rá, hogy fenntartsuk a szövetséget, ellenkező esetben nagyon rosszul ítélem volna meg, urának természetét.

Matai Shang néhány szót intézett az evezősökhöz. A csónak továbbindult a mellékfolyón. Alig tudtam visszatartani magam, hogy rájuk ne rontsak, és meg ne öljem a két cselszövőt, de azonnal átláttam, mennyire meggondolatlan lépés lenne lekaszabolni az egyetlen embert, aki elvezethet Dejah Thoris börtönéhez a végtelen

hosszú Mars-év letelte előtt.

Ha Thurid elvezeti Matai Shangot arra az elhagyatott helyre, akkor elvezeti John Cartert, Hélium hercegét is.

Halk evezőcsapásokkal beálltam a nagy csónak nyomdokvizébe.

Második fejezet A HEGYEK ALATT

Ahogy haladtunk fölfelé az Arany Sziklák alatt kanyargó sötét folyón, amely az Otz-hegység belsejéből kijutva egyesült a zord és titokzatos Iss vizével, a pislákoló fény mindent elborító ragyogássá nőtt.

A folyó kiszélesedett, és hatalmas föld alatti tóvá változott. A kupolás barlangot foszforeszkáló sziklák világították meg, itt-ott az érintetlen, nagyrészt tömör aranyból álló csodálatos kőtömbökbe ágyazódott gyémánt, zafír, rubin és Barsoom többi megszámlálhatatlan ismeretlen drágaköve csillogott.

A fényben úszó barlangtávon túl sötétség honolt – és elképzelni sem tudtam, mi lehet mögötte.

A csillogó vízen képtelenség lett volna követni a them hajót úgy, hogy ne vegyenek észre, így, bár egy pillanatra sem akartam szem elől téveszteni Thuridot, az árnyékban kel ett várnom, amíg a másik hajó eltűnik a tó távolabbi végén. Azután a nyomukba eredtem a ragyogó vízen.

Örökkévalóságnak tűnt, mire a tó felső végén elértem az árnyéket. Itt a folyó egy alacsony nyíláson ömlött be, és hogy átjuthassak, Woolát a csónak aljába kellett fektetnem,

és én is kétrét görnyedtem, hogy ne verjem be a fejemet.

A túloldalon ismét magas volt a mennyezet, de az út már nem ragyogott előttem. Csak némi gyenge fény pislákol a fönti és az oldalsó kicsi és elszórt foszforeszkáló sziklákból.

A folyó három boltíves nyíláson ömlött be ebbe a kisebb barlangba, közvetlenül előttem. Sehol sem láttam Thuridot és a therneket, vajon melyik sötét lyukban tűntek el? Nem tudtam kitalálni, így a középső nyílást választottam, hiszen az éppúgy vezethetett a megfelelő irányba, mint a másik kettő.

Itt már teljes sötétben eveztem. A folyó elkeskenyedett, annyira, hogy a feketeségben eleinte rendre nekiütköztem a folyó egyik vagy másik partjának, ahogy a víz ide-oda kanyargott sziklamedrében.

Messze magam előtt mély és barátságtalan dübörgést hallottam; a közeledtemre egyre erősödött, s végül vad haragjának minden erejével szaggatta a dobhártyámat, amikor éles kanyar után egy gyengén megvilágított szakaszhoz értem.

Közvetlenül előttem a folyó hatalmas vízesésként zúgott le a magasból. A zuhatag faltól falig kitöltötte a szurdokot, és vagy negyven-ötven méter magas volt. Soha életemben nem találkoztam ilyen csodálatos látvánnyal.

De az a dübörgés – az a szörnyű, fülsiketítő dübörgés, ahogy alábukott a víz, és a hangja betöltötte a sziklás, föld alatti üreget! Ha a vízesés nem zárta volna el előttem az utat (amiből egyébként kiderült, hogy rossz irányba indultam), azt hiszem, akkor is bárhová elmenekültem volna

az őrijító láрма elől.

Thurid és a thernek semmiképp sem jöhettek erre. Csak botorkáltam ebben a zsákutcában, s közben elvesztettem a nyomukat; annyira elmaradtam mögöttük, hogy féltő volt, nem találok meg őket idejében, feltéve, hogy egyáltalán megtalálom őket.

Több órába telt, amíg az erős sodrással szemben följutottam a vízeséshez, és újabb órák kellettek ahhoz, hogy visszajussak az elágazáshoz, pedig lefelé sokkal gyorsabban haladtam.

Nagyot sóhajtottam, megfordítottam a csónakomat, és hatalmas evezőcsapásokkal, nyaktörő tempóban siettem át a sötét, girbegurba csatornán, amíg vissza nem értem a barlangba, ahová a folyó három ága ömlött.

Még mindig két út közül választhattam, és fogalmam sem volt, melyik vezet a cselszövők nyomára.

Amennyire emlékszem, soha életemben nem kínozta ennyire a határozatlanság. Annyi minden múlt a helyes döntésen, a gyorsaságon!

Már az eddig elvesztegetett órák is megpecsételhették a senkihez sem hasonlító Dejah Thoris sorsát, ha még él. Kétségtelenül végzetes lett volna, ha újabb órákat, esetleg napokat fecsérelek el egy újabb zsákutcával.

Többször elindultam a jobb oldali bejárat felé, és mindannyiszor visszafordultam, mintha valami különös ösztön figyelmeztetett volna, hogy nem az a helyes út. Végül a vissza-visszatérő érzéstől vezérelve nekivágtam a bal oldali ágának, bár még egy habozó pillantást vettem a jobb oldali, barátságtalan boltív alól hömpölygő komor és

fenyegető vízre.

És ahogy odanéztem, a sodrásban a sorapusfa nagy, lédús gyümölcsének a héja úszott ki a pokoli sötétségből.

Alig tudtam visszafojtani egy örömkialtást az Iss és a Korus felé sodródó oktalan üzenet láttán, hiszen ebből azonnal tudtam, hogy marslakók hajóztak előttem azon az úton.

Nyilván, miután megették a természetnek ezt a csodálatos gyümölcsét, a kemény héjat kidobták a csónakból. Csakis azoktól jöhetett ez az üzenet, akiket üldöztem.

Gyorsan elvettem a bal oldali átjáró gondolatát, és egy pillanat múlva már jobb felé indultam. A folyó hamarosan kiszélesedett, és foszforeszkáló sziklák világították meg utamat.

Jól haladtam, de ennek ellenére meg voltam róla győződve, hogy majdnem egy teljes nap a hátrányom. Woola és én már egy napja nem ettünk. Igaz, Woolának ez nem sokat számított, hiszen a Mars kiszáradt tengerfenekén élő állatok szinte kivétel nélkül hihetetlenül sokáig bírják evés nélkül.

És én sem szenvedtem: A víz, amit itt fönt, az Isstól eltérően, nem szennyeztek oszló tetemek, édes volt és hideg, ami pedig az evést illeti, az a tudat, hogy egyre közelebb jutok szeretett hercegnőmhöz, minden testi szükségletemet elnyomta.

A folyó mind keskenyebb lett, a sodrás pedig mind gyorsabb és szilajabb. Végül olyan sebes volt, hogy csak erőlködve tudtam előrejutni. Talán száz métert tehettem meg egy óra alatt. amikor egy kanyar után zúgókat pillantottam meg, és a folyó habzott és forrva bukott alá

rajtuk.

Szinte megdermedt a szívem. A sorapus héja hamis jósnak bizonyult, és mégiscsak jó volt a megérzésem: a jobb oldali folyóágon kellett volna elindulnom.

Ha nő lennék, elsírtam volna magam. Tőlem jobbra lassan mozgó limány volt, mélyen befolyt a kiálló sziklák alá; hogy egy kicsit pihentessem az izmaimat, mielőtt visszafordulnék, odakormányoztam a csónakomat.

Szinte megsemmisültem a csalódottságtól. Újabb félnapos idővesztéséget jelentett, hogy vissza kell fordulnom, és nekivágni az egyetlen lehetséges iránynak. Miféle szörnyű végzet sugallatára választottam a három út közül kétszer is a rosszat?

Ahogy a lusta limány lassan a víz szélére sodort, a szikla alatti sötétségben a csónakom orra kétszer is nekiütődött a sziklás partnak. Aztán harmadszor is odakoccant finoman, de ekkor más hangot adott. Mintha fához értem volna...

Egy pillanat alatt készenlétben voltam, hiszen a folyóban sehol nem lehetett fa, amit nem ember hozott ide. Az ütközés zajára szinte véletlenül oldalt nyújtottam a kezem, és egy másodperccel később egy másik csónak szélébe kapaszkodtam.

Mintha kővé váltam volna, mereven és feszült csöndben ültem. Szememet a tökéletes sötétbe meresztettem, hogy megállapítsam, vannak-e emberek a csónakban.

Lehetséges, hogy van valaki a fedélzetén, és még nem vett észre, hiszen a csónak egyik oldala finoman kocogtatta a sziklákat, így könnyen észrevétlen maradhatott az én csónakom odaütközése.

Akárhogy erőltettem a szememet, semmit sem láttam, ezért hallgatóztam, hogy lélegzik-e valaki mellettem. Azonban a zúgók, az egymáshoz ütődő csónakok és a fodrozódó víz hangján kívül semmit sem hallottam. Mint mindig, most is villámgyorsan gondolkodtam.

Föltekert kötél hevert a csónak aljában. Nagyon halkan fölemeltem, az egyik végét a csónak orrán lévő bronzgyűrűhöz kötöttem, majd óvatosan a mellettem lévő csónakba léptem. Egyik kezemben a kötél, a másikban kivont kardom.

Talán egy percig mozdulatlanul álltam abban a különös járműben. Kissé megbillent a súlyom alatt, de a csónakom oda-odakoccanása már figyelmeztette volna a legénységet, ha lett volna ott valaki.

Azonban semmilyen hangot nem hallottam, tehát azonnal átvizsgáltam a csónakot, az elejétől a végéig, és üresnek találtam.

Végigtapogattam a sziklafalat, amelyhez kikötötték a vízi alkalmatosságot, és fölfedeztem egy keskeny hasadékot. Rögtön tudtam, hogy az előttem járók erre mentek tovább. A csónak nagysága és felépítése alapján biztos voltam benne, hogy csakis Thuridé és csapatáé lehetett.

Kiléptem a partra, és magamhoz szólítottam Woolát. A hatalmas vadállat egy macska ügyességével jött hozzám.

Miközben átmászott Thurid és a thernek csónakján, morgott, s amikor kiért a partra, és a nyakára tettem a kezem, éreztem, ahogy dühösen fölborzolta a lompos szőrét. Azt hiszem, telepátikus úton megérezte az ellenség közelségét, hiszen én még nem avattam be küldetésünk

természetébe, és azokról sem beszéltem, akiket üldöztünk. Gyorsan pótoltam ezt a mulasztást, és a zöld marslakók módszerével részben furcsa, rejtélyes telepátiával, részben szavakkal elmondtam neki, hogy azoknak a nyomában járunk, akik ebben a csónakban érkeztek.

Woola – mint valami nagymacska – halk dorombolással jelezte, hogy mindent ért. Magam után hívtam, és jobbra fordultam, de a kutyám hatalmas fogai máris belecsimpaszkodtak a szíjaimba.

Megfordultam, hogy kiderítsem, mi lelte, s ő kitartóan az ellenkező irányba ráncigált, és nem is hagyta abba, amíg utána nem indultam.

Nyomkeresésben még sohasem hibáztam, így tökéletes biztonsággal lépkedtem a sarkában. Teljes sötétségben mentünk előre a keskeny párkányon a habos zúgók mellett. A víz fölé nyúló sziklák alól halvány fénybe vezetett az út, és ekkor láttam, hogy egy emberkéz vágta ösvényen járunk, amely a folyó partján a zúgók mentén húzódik.

Órákon át követtük a sötét és komor folyót, egyre beljebb és beljebb haladtunk a Mars belsejébe. Az irányból és a megtett távolságból arra következtettem, hogy már jócskán a Dor völgye alatt járhatunk, talán már Omean tengere alatt is. Nem lehetett messze a Nap Temploma.

Szinte még végig sem gondoltam ezt, amikor Woola hirtelen megállt egy keskeny, boltíves átjáró előtt, amit az ösvény mellett álló sziklába vágtak. Gyorsan visszahúzódott a bejárat elől, és közben felém fordította a szemét.

Szavakkal sem mondhatta volna el jobban, hogy a közelben veszély leselkedik. Melléhúzódtam, majd

előrelépve benéztem a jobbra lévő nyíláson.

Nagyobb méretű termet láttam, és a berendezésből rögtön tudtam, hogy valamikor őrszoba lehetett. Fegyverállványok és emelvények voltak odabent a harcosok selyem- és szőrmetakarói számára. most azonban csak két them ült ott, Thurid és Matai Shang kíséretéből.

Mélyen elmerültek a beszélgetésben, és nyilvánvalóan nem sejtették, hogy hallgatóik vannak.

– Azt mondom – szólta az egyik –, én nem bízom a feketében. Főösleges volt itthagyniuk bennünket, hogy őrizzük az utat. Könyörgök, mitől kellene őriznünk ezt a rég elfeledett, föld alatti ösvényt? Ez csak egy fortély, hogy megosszon minket. Majd rábeszéli Matai Shangot, hogy ilyen vagy olyan kifogással hagyja ott valahol a többieket is, és a végén rajtunk üt a társaival, és mindannyiunkat lemészárol.

– Hiszek neked, Lakor – felelte a másik –, a themnek és az elsőszülöttek között örök a gyűlölet. És mi a véleményed a fényrel kapcsolatos nevetséges utasításokról? Ötven talig világítson a fény három rádiumegységgel, egy xatig világítson egy rádiumegységgel, majd huszonöt talig kilenc egységgel. Pontosan ezt mondta, és még elgondolni is rossz, hogy Matai Shang végighallgatja ezt az örültséget.

– Tényleg hülyeség – válaszolt Lakor – Ez csakis gyors halálunknak nyit utat. Amikor Matai Shang nyíltan megkérdezte, mit akar tenni, ha elérték a Nap Templomát, kénytelen volt mondani valamit, és hirtelen ezt találta ki. Egy halikador fejében fogadok, hogy már ő maga sem tudná elismételni a szavait.

– Ne maradjunk itt tovább, Lakor – szolt a másik thern. – Talán ha utánuk megyünk, még időben érkezünk, hogy megmentjük Matai Shangot, és kitöltsük bosszúnkat a fekete datoron. Mi a válaszod?

– Hosszú életem során még soha nem szegültem ellen a thernek atyja egyetlen parancsának sem. Itt fogok megrohadni, amíg vissza nem tér, és nem mond mást.

Lakor társa megrázta a fejét.

– Feljebbvalóm vagy – mondta –, semmit sem tehetek a beleegyezésed nélkül, bár most is úgy gondolom, bolondság itt maradnunk.

Én is úgy gondoltam, bolondság maradnunk, mivel Woo.la viselkedéséből világos volt, hogy a szobán át vezet az út. Semmi okom nem volt rá, hogy különösebben szeressem az önistenítő démonok fajtáját, de jó lett volna összetűzés nélkül elmenni mellettük.

Mindenesetre érdemes volt megpróbálni, hiszen egy harc meglehetősen késleltetett volna minket, esetleg véget vetett volna az üldözésnek. Nálam nagyobbak is elbuktak már a vad thern harcosoknál kisebb képességű emberek kardjától.

Woolának intettem, hogy üljön le, és beléptem a szobába a két férfi elé. Amint megláttak, elő rántották hosszú kardjaikat, de én fölemelt kézzel jeleztem, hogy nyugodjanak meg.

– Thuridot keresem, a fekete datort mondtam. – Vele van elszámolnivalóm, nem veletek. Engedjete hát békével, hiszen, ha nem tévedek, nektek ugyanúgy ellenségeitek, mint nekem, és nem lehet okotok rá, hogy megvédjétek.

Leengedték kardjukat, és Lakor így szólt:

– Nem tudom, ki vagy te, hiszen a bőrod fehér, mint egy therné, a hajad pedig fekete, akárcsak a vörös embereké, de ha csak Thuvia biztonsága forogna kockán, átengednék, mégpedig nagy örömmel. Mondd meg, ki vagy; és milyen küldetésben jársz ebben az ismeretlen világban, a Dor völgye alatt, és akkor talán továbbengedünk, hogy elvégezd, amit mi is megtennénk, ha engedné a parancsunk.

Csodálkoztam, hogy nem ismertek rám, mivel úgy gondoltam, hogy személyes tapasztalatból vagy hírből minden barsoomi thern elég jól ismer ahhoz, hogy a bolygó bármelyik pontján rögtön azonosítsanak. Valójában a fiam, Carthoris kivételével én voltam az egyetlen ember a Marson, akinek fekete haja és szürke szeme volt.

Ha fölfedem kiléteimet, lehet, hogy azonnal nekem rontanak, mert minden barsoomi thern tudta, hogy nekem köszönhetik sok évszázados egyházi uralmuk bukását. Másrészt viszont harckészségem híre talán elegendő lehetett ahhoz, hogy átengedjenek, hacsak nem fűlött a foguk egy élethalálharchoz.

Hogy őszinte legyek, meg sem próbáltam eféle okoskodással áztatni magam, mert jól tudtam, a háborús Marson nagyon kevés a gyáva ember, és mindenki, legyen az király, pap vagy koldus, megdicsőül a halálos harcban. Ezért erősebben szorítottam hosszú kardom markolatát, miközben válaszoltam Lakornak.

– Remélem, lesztek olyan bölcsek, hogy átengedtek békével – mondtam –, mivel semmi értelme nem lenne

főlösegesen meghalnotok Barsoom sziklás belsejében azért, hogy megvédjétek az ősi ellenséget, Thuridot, az elsőszülöttek datorját. Arra, hogy meghaltok, ha ellenszegülnétek, elég bizonyíték a nagy barsoomi harcosok rengeteg porladó teteme, akikre ez a kard sújtott le. John Carter vagyok, Hélium hercege.

A két férfit egy pillanatra megbénította ez a név, de csak egy pillanatra, és akkor a fiatalabbik durva káromkodással, fölemelt karddal rohant felém.

A beszélgetés alatt társa, Lakor mögött állt, és amikor már majdnem elért engem, az idősebb férfi a szíjainál fogva visszarántotta.

– Várj! – parancsolta Lakor. – Rengeteg idő lesz harcolni, ha egyáltalán bölcsnek tartjuk a harcot. Minden barsoomi thern okkal akarja a szentségtörő istenkáromló vérét venni. de vegyítsünk megfontoltságot jogos gyűlöletünkhöz: Hélium hercege olyan küldetésben jár, amit alig egy perce mi magunk is fontolgattunk. Engedjük hát békével, hogy megölje a feketét. Amikor visszatér, mi még mindig itt leszünk, és elzárjuk előle a külvilághoz vezető utat. Így egyszerre két ellenségtől szabadulhatunk meg, és még a Thernek atyjának haragját sem hívhatjuk ki.

Miközben beszélt, nem tudtam nem észrevenni a ravasz fényt gonosz szemében, és bár érvelése nyilvánvalóan logikusnak hangzott, talán tudat alatt éreztem, hogy szavai aljas szándékot lepleznek. A másik thern látható meglepetéssel fordult felé, de amikor Lakor néhány szót súgott a fülébe, ő is visszalépett, és egyetértően bólintott feljebbvalója javaslatára.

– Menj, John Carter – mondta Lakor –, de tudnod kell, hogy ha Thurid nem öl meg, akkor itt várnak azok, akik nem engednek ki többé a külső világ napsütésébe. Menj!

Woola a beszélgetés alatt végig morgott, és fölborzolt szőrrel mellém húzódott. Időnként rám nézett és kérően szűkölt, mintha azért könyörgött volna, hogy engedjem a két férfi torkának esni. Ő is megérezte az aljasságot a sikamlós szavak mögött.

A Thernek mögött több ajtó nyílt az őrszobából, és Lakor a jobb szélsőre mutatott.

– Ez az út vezet Thuridhoz – mondta. Amikor hívtam Woolát, hogy kövessen, az állat nem mozdult, csak nyüszített, majd a bal szélső nyíláshoz rohant. Kaffogva ugatott, mintha sürgetni akart volna, hogy menjek a helyes úton.

Kérdően néztem Lakorra.

– Az állat ritkán téved – mondtam –, és bár nem kétlem, hogy jobban ismered az utat, thern, azt hiszem, nem hagyhatom figyelmen kívül az ösztön szavát, amit hűség és szeretet támogat.

Beszéd közben komoran mosolyogtam, hogy szavak nélkül is tudhassa, nem bízom benne.

– Ahogy akarod – felelt a fickó egy vállrándítással. – A végén úgyis ugyanoda jutsz.

Megfordultam, és követtem Woolát a bal oldali átjáróhoz, és bár hátat fordítottam az ellenségnek, erősen füleltem. De semmit sem hallottam. A folyosót itt-ott elhelyezett rádiumizzók halvány fénye világította meg. Barsoomon mindenütt így világítottak.

Ugyanezek a lámpák már évszázadok óta éghettek folyamatosan itt a föld alatt, mivel nem igényelnek karbantartást, és olyan az összetételük, hogy több száz év alatt is csak a töredékét használják fel saját anyaguknak:

Alig mentünk egy keveset, amikor a folyosók többfelé ágaztak, de Woola egyszer sem habozott. Az egyik ilyen elágazásnál zajt hallottam, ami többet mondott nekem, John Carternek, a harcosnak, mintha anyanyelvemen szólítottak volna. Fémes csengést hallottam – egy harcos felszerelésének a hangját, ami a tőlem jobbra levő folyosóról, kicsit előttem hallatszott.

Woola is meghallotta, és mint a villám, a fenyegető veszély felé fordult. Fölborzolta a bundáját, és az összes csillogó foga látszott, ahogy vicsorgott. Egy mozdulattal lecsendesítettem, és mindketten visszahúzódtunk egy másik folyosóágba.

Itt várakoztunk, és nem kellett sokáig várnunk, mert hamarosan két férfi árnyékát láttuk a főfolyosón, rejtekhelyünk előtt. Nagyon óvatosan mozogtak – nem ismétlődött meg az engem figyelmeztető csengés.

Már oda is értek elénk; nem lepődtem meg, hogy Lakort és társát pillantottam meg. Nagyon halkán mentek, és mindkettőjük jobb kezében ott csillogott hosszú kardjuk. Közvetlenül rejtekhelyünk előtt álltak meg, és suttogva beszéltek.

– Lehet, hogy már elébe vágunk? – kérdezte Lakor.

– Vagy az történt, vagy az állat rossz útra vezette – felelte a másik –, mert az az út, amelyiken mi jöttünk, sokkal rövidebb annak, aki ismeri. John Carter gyorsan a halálba

jutott volna, ha megfogadja a tanácsodat.

– Igen – mondta Lakor –, s nincs az a harckészség, ami megmentette volna a csapóajtótól. Biztosan rálépett volna, és ha a gödörnek van alja, amit Thurid kétségbe von, mostanság érne oda. Csak az az átkozott ne figyelmeztette volna, hogy a biztonságos utat válassza!

– Még így is elég veszély leselkedik rá – szolt Lakor társa –, és azokat sem ússza meg egykönnyen, ha véletlenül megmenekülne a kardunktól. Gondold el, mennyi esélye lesz például, amikor váratlanul belép a terembe, ahol... Sokat adtam volna, ha hallom a folytatást, és így figyelmeztetnek a rám váró csapdákra, de a sors közbeszolt, és abban a pillanatban, amikor a legkevésbé sem akartam, eltűszentettem magam.

Harmadik fejezet

A NAP TEMPLOMA

Nem tehettem mást, harcolnom kellett, és még csak előnyöm sem volt, ahogy karddal a kezemben a folyosóra ugrottam a két thern elé, – hiszen rosszul időzített tüszentésem figyelmeztette őket a jelenlétemre, így felkészülten vártak.

Nem váltottunk szavakat, mert azzal is pocsékoltuk volna a levegőt. A két őr pusztá jelenléte árulkodott szószegésükről. Túlságosan is nyilvánvaló volt a szándékuk, hogy utánam osonva váratlanul rám törjenek, és természetesen tudniuk kellett, hogy rájöttem a tervükre.

Pillanatokon belül összecsaptam velük, és ugyan a

therneknek még a nevét is gyűlölöm, feltétlenül el kell ismernem, hogy remekül forgatják a kardot. Ez a kettő sem volt kivétel, hacsak nem voltak még képzetebbek és halálmegvetőbbek, mint általában a fajtájukbeliek.

Ez volt életem legélvezetesebb küzdelme. Legalább kétszer csak csodás fürgeségem mentett meg a szívemhez közelítő acél halálos döfésétől, az a képesség, amit földi izmaimnak köszönhettem a Mars kisebb gravitációja és légnyomása mellett.

Azonban még így is közel jártam ahhoz, hogy megízleljem a halált azon a napon, a Mars déli pólusa alatt húzódó homályos folyosón, mert Lakor olyan csejt alkalmazott, amihez hasonlót két bolygón vívott összes harcom során egyszer sem láttam.

Éppen a másik thern támadott és visszaszoritottam, miközben itt-ott megérintettem a kardom hegyével. Végül már egy tucat sebből vérzett, de mégsem tudtam annyira áthatolni csodálatos védekezésén, hogy egy pillanatra megtaláljam azt az érzékeny pontot, amit elérve az őseihez küldhettem volna.

Ekkor Lakor gyorsan lerántott egy szíjat a felszereléséből, és miközben hátraléptem, hogy kivédjem egy gonosz szúrását, a szíj egyik végét a bal bokámra vetette, és ahogy az egy pillanatra rácsavarodott, hirtelen megrántotta a másik végét, és én teljes lendülettel hanyatt vágódtam.

Azonnal rám vetették magukat, mint két párduc, de nem számoltak Woolával. Mielőtt a pengéjük elért volna, mint ezer megtestesült ördög jelent meg fölöttem üvöltve, húséges marsbéli kutyám, és nekik rontott.

Képzeldnek el, ha tudnak, egy tízlábú, hatalmas grizzlymedvét, félelmetes karmokkal, fültől fülig érő, óriási, békaszerű szájjal és három sor hosszú, fehér agyarral. Azután ehhez a képzeletbeli lényhez adják hozzá egy kiéhezett bengáli tigris gyorsaságát és vadságát, s két bika erejét; így talán lesz némi fogalmuk a támadó Wooláról.

Visszahívni sem volt időm, hatalmas mancsának egyetlen csapásával már is péppé zúzta Lakort, a másik thernt pedig szó szerint cafatokra tépte. És amikor erélyesen rászóltam, úgy meghunyászkodott, mintha feddést és fenytést érdemlő dolgot tett volna.

Egyszer sem volt szívem megbüntetni Woolát a Marsra érkezésem óta eltelt hosszú évek alatt. Amióta a tharkok zöld fedje Woola őrizetére bízott, és ő minden szeretetével és hűségével átpártolt hozzám előző élete kegyetlen és szeretetlen gazdájától, nem büntettem meg soha. Bár azt hiszem, minden kegyetlenséget elviselt volna tőlem, olyan erősen kötődött hozzám.

A Lakor homlokán levő aranyfoglalatú diadém elárulta, hogy szent thern. Társa nem viselt hasonló éket, ő alacsonyabb rangú volt, bár ékszereléséből arra következtettem, hogy elérte a kilencedik kört, s az csak egy lépcsővel volt a szent thernek alatt.

Miközben néztem a szörnyű pusztítást, amit Woola vitt véghez, eszembe jutott az a régi eset, amikor a pparthi Thuvia által megölt Sator Throg parókájával, fejdíszével és felszerelésével álcáztam magam. Arra gondoltam, talán érdemes lenne Lakor díszeit ugyanerre a célra használni.

Egy pillanat alatt le is téptem kopasz fejről a sárga parókát, s a fejdíszel és fegyvereivel együtt magamra öltöttem.

Woola nem nagyon helyeselte ezt a metamorfózist. Szimatolni kezdett, és vészjóslóan morgott, de amikor beszéltem hozzá és megveregettem hatalmas fejét, lassan belenyugodott a változásba, és parancsomra tovább ügetett a folyosón arrafelé, amerre a thernek érkezése előtt tartottunk.

Óvatosan mentünk, mivel nem felejtettem el a kihallgatott beszélgetést. Woola mellet lépkedtem, hogy több szem többet lát alapon időben észrevegyük a ránk leselkedő veszélyeket, és bizony nem ártott, hogy a thernek előre figyelmeztettek bennünket.

Egy keskeny lépcsősor alján a folyosó éles szögben visszakanyarodott, majd egy újabb kanyarral visszatért az eredeti irányba. Tökéletes S betűt írt Le, aminek a felső szára egy rosszul megvilágított, hatalmas csarnokba torkolt, amelynek a padlóját teljesen elborították a mérges kígyók és más undorító csúszómászók.

A termen átmenni egyenlő lett volna a halállal. Egy pillanatra teljesen elkedvetlenedtem. Azután arra gondoltam, Thurid és Matai Shang is átjutott valahogy a katonákkal, tehát kell lennie egy útnak.

Ha nem lett volna akkora szerencsém, hogy kihallgattam a thernek beszélgetését, bizonyára elkövettük volna azt a baklövést, hogy bemegyünk a pusztulásnak ebbe a tekergőző tömegébe, és egyetlen lépés is megpecsételte volna a sorsunkat.

Ezek voltak az első hüllők, amikkel Barsoomon találkoztam, de nagyon hasonlítottak a héliumi múzeumban látható, feltehetően kihalt fajok kövületeihez, s ezért tudtam, hogy sok prehisztorikus és ismeretlen hüllőfaj van köztük.

Soha életemben nem került még a szemem elé ennél undorítóbb szörnytömeg. Hiába kísérelném meg leírni a látványt földi emberek számára, mert kizárólag alakra hasonlítanak bármilyen, a múltban és a jelenben ismert lényhez. Még a mérgük is olyan földöntúlian erős, hogy hozzájuk képest a pápaszemes kobra egy ártalmatlan kis kukac.

Amikor észrevettek, a bejárathoz legközelebb lévők egyszerre felénk indultak, de a terem küszöbére épített rádium izzók hirtelen megállították őket. Nyilvánvalóan nem mertek átmenni a fényvonalon.

Egészen biztos voltam benne, hogy nem merészkednek ki a helyiségből, de nem jöttem rá, mi tartotta vissza őket. Mindenesetre az a tény, hogy a folyosókon nem találkoztunk kígyóval, világosan bizonyította, hogy nem jönnek ki.

Visszahívtam Woolát, hogy biztonságban legyen, majd alaposan megvizsgáltam a kígyók termének azt a részét, amit a kijárattól láthattam. Ahogy a szemem hozzászokott a félhomályhoz, a terem tulsó végén fölfedeztem egy alacsony galériát, ahonnan kijáratok nyíltak.

Amennyire mertem, megközelítettem a küszöböt, és tekintetemmel követve a galériát, fölfedeztem, hogy ameddig látom, körbefut a helyiségen. Ezután fölpillantottam a bejárat felső peremére, és legnagyobb

örömökre úgy harminc centire a fejem fölött észrevettem a galéria elejét. Egy pillanat alatt fölugrottam, és magam után hívtam Woolát.

Itt nem voltak csúszómászók, tiszta út. Vezetett az alattomos terem túloldaláig, és hamarosan Woola és én biztonságban leugrottunk az alattunk lévő folyosóra.

Alig tíz perc múlva hatalmas, kör alakú, fehér márványterembe értünk, amelynek falát az elsőszülöttek különös, arany hieroglifái borították.

Az óriási terem magas kupolájából nagy, henger alakú oszlop nyúlt le a földre, és megfigyeltem, hogy lassan forog. Elértem a Nap Templomának az alapját! Valahol fölöttem raboskodott Dejah Thoris, s vele együtt Matai Shang lánya, Phaidor és Thuvia. De megoldhatatlan rejtélynek látszott, hogyan találjam meg őket most, hogy eljutottam börtönük egyetlen sebezhető pontjáig. Lassan körbejártam a hatalmas tengelyt, hogy megkeressem a bejutás módját. Félúton egy apró, ragyogó rádiumfáklyára bukkantam, és amikor kíváncsian megvizsgáltam, hogy vajon miért van itt ezen a szinte teljesen megközelíthetetlen és ismeretlen helyen, a fáklya nyelén hirtelen észrevettem a Thurid-ház gyémántberakásos jelét.

Jó úton járok, gondoltam, miközben az övemben lévő zsebbe csúsztottam ezt a kis játékszert.

Azután tovább kerestem a bejáratot, mert tudtam, hogy valahol a közelben kell lennie. Nem is kellett sokáig keresgélnem, mert pillanatokon belül egy kis ajtóra bukkantam, amit olyan ravaszul rejtettek el a tengely aljába, hogy a kevésbé gondos megfigyelő sohasem találta volna.

meg.

Megvolt hát a börtönbe vezető ajtó, de hogy jussak be rajta? Gombot vagy zárat nem láttam. Újra meg újra alaposan megvizsgáltam minden négyzetcentimétert, de csak egy gombostűnyi lyukat találtam az ajtó közepe fölött, kicsit jobbra egy apró lyukat, ami keletkezhetett véletlenül is a megmunkálás közben, vagy akár anyaghiba is lehetett.

Megpróbáltam belesni ezen az apró nyíláson, de nem tudtam eldönteni, hogy két centiméter mély, vagy teljesen átmegy az ajtón – legalábbis fényt nem láttam a végén. Ezután odaszorítottam a fületem, de erőfeszítéseim így sem jártak eredménnyel.

Mialatt próbálkoztam, Woola mellettem állt, és figyelmesen nézte az ajtót, és ahogy rápillantottam, eszembe jutott, hogy próbára teszem feltevésem helyességét, tehát, hogy valóban itt ment-e be a templomba Thurid, a fekete dator és Matai Shang, a thernek atyja.

Megfordultam, és szóltam Woolának, hogy kövessen. Egy másodpercig habozott, majd utánam ugrott, és vinnyogva próbált visszaráncigálni a szíjamnál fogva. Még egy kicsit távolabb mentem az ajtótól, csak azután engedtem neki, hogy pontosan lássam, mit tesz. Végül hagytam, hogy vezessen, ahová akar.

Egyenesen visszarángatott a rejtélyes kapuhoz, és ismét elfoglalta előbbi helyét a sima kővel szemben, s a csillogó lapra meredt. Egy órán át igyekeztem megoldani a kombinációt, amely szabaddá teheti az utat számomra.

Alaposan végiggondoltam Thurid üldözésének minden lépését, és a következtetésem megegyezett a korábbi

álláspontommal – azaz Thurid csak a saját tudására támaszkodva jutott idáig, és így jutott át az utamat álló ajtón is. Senki sem segített neki belülről. De vajon hogyan csinálta?

Eszembe jutott, hogy jártam a titkok termében az Arany Sziklákban, amikor pparthi Thuviát kiszabadítottam a thernek tömlöcéből. Ő egy vékony, túszerű kulcsot vett le a halott börtönőr kulcskarikájáról, hogy kinyissa a titkok termének ajtaját, ahol Tars Tarkas az életéért küzdött a banthok ellen. Azon a másik ajtón ugyanilyen apró kulcslyuk volt, mint ezen, amelyik most az utamat állta.

Sietve kiszórtam a földre a zsebem tartalmát. Bárcsak találnék valami vékony acéldarabot, amiből kulcsot csinálhatnék, hogy bejussak a templom-börtönbe, gondoltam.

Ahogy vizsgálgattam a különböző apró-cseprő dolgokat, amiket minden marsbéli harcos zsebében föllelhetünk, egyszer csak a kezembe akadt a fekete dator díszes rádiumfáklyája.

Már-már félredobtam, mivel az adott helyzetben értéktelen volt, amikor néhány különös írásra esett a tekintetem. Nemrég véshették bele őket ilyen durván a puha nynyélbe. Pusztán kíváncsiságból kisilabizáltam az írást, de pillanatnyilag semmit nem jelentett számomra.

Három sorban álltak a számok egymás alatt:

3 - 50 T

1 - 1 X

9 - 25 T

Csak egy villanásnyira támadt föl a kíváncsiságom,

azután a zsebembe csúsztattam a fáklyát, Még ráfonódtak az ujjaim, amikor hirtelen átfutott az agyamon Lakornak és a társának a beszélgetése, amikor az alacsonyabb rangú thern gúnyolódva idézte Thurid szavait: „És mit gondolsz a fényrel kapcsolatos nevetséges utasításokról? Ötven talig világítson a fény három rádiumegységgel”, ez volt hát a falon lévő első számsor – $3 - 50 T$, „egy xatig világítson egy rádiumegységgel” – a második sor „majd huszonöt talig kilenc egységgel.”

A leírás teljes volt, de mit jelenthetett? Sejtettem a megoldást, és miután elővettem a kacatok közül egy nagy hatású nagyítólencsét, nekiláttam, hogy gondosan megvizsgáljam a márványt közvetlenül a kulcslyuk körül. Szinte fölkiáltottam örömben, amikor az alapos vizsgálat nyomán rábukkantam az alig látható, beépített karbonizált elektronrészecskékre, amelyeket a marsbéli fáklyák bocsátanak ki.

Nyilvánvaló volt, hogy évszázadok óta rádiumfáklyákat használtak ehhez a nyíláshoz, és hogy milyen célra, erre csak egy válasz lehetett: a zár mechanizmusát fénysugarak hozták működésbe, és én, John Carter, Hélium hercege a kezemben tartottam a kombinációt, amit ellenségem vésett a saját fáklyája nyelébe.

A csuklómon viseltem arany karkötőbe ágyazott barsoomi órámat – egy finom kis műszert, amely mutatta a Mars-idő tal-, xat- és zodeegységeit. Erős kristályfedele volt, hasonlóan a földi távolságmérőkhöz.

Gondos időzítéssel a fáklyát az ajtón lévő nyíláshoz tartottam, miközben a nyélen lévő gombbal adagoltam a

fény intenzitását.

Ötventalnyi ideig három egység fényt irányítottam teljes erővel a lyukra, majd egy egységet egy xatig, és végül huszonöt talig kilenc egységet. Az utolsó huszonöt tal volt életem leghosszabb huszonöt másodperce. Vajon kattane a zár a végtelen hosszúnak tűnő idő végén?

Huszonhárom! Huszonnégy! Huszonöt!

Egy kattintással kikapcsoltam a fényt. Hét talig vártam – semmi észrevehető nem történt a zárral. Lehetséges, hogy hibás volt az egész elmélet?

Állj! Vajon az idegfeszültségtől hallucinálok, vagy tényleg megmozdult az ajtó? A tömör kő lassan és zajtalanul visszahúzódott a falba. Szó sem lehetett hallucinációról!

Háromméternyire húzódott vissza a kő, amikor jobbra föltárult egy sötét és keskeny folyosóra nyíló bejárat, amely párhuzamosan futott a külső fallal. Amint megláttuk a nyílást, Woola és én azonnal beugrottunk – majd a külső ajtó csendesen visszacsúszott a helyére.

Valahol a folyosó mélyén gyenge fényt pillantottam meg, és arrafelé indultunk. A fény forrásánál éles kanyarhoz értünk, azon túl pedig, kicsit messzebb, fényesen megvilágított terem látszott.

Itt, a kör alakú szoba közepén egy csigalépcső vezetett fölfelé.

Rögtön tudtam, hogy a Nap Temploma alapjának közepéhez értünk. A csigalépcső a börtöncellák belső falai között futott. Valahol fölöttem volt Dejah Thoris, hacsak Thuridnak és Matai Shangnak nem sikerült elrabolnia őket. Alig indultunk fölfelé a lépcsőn, amikor Woola hirtelen

retentő izgalomba jött. Előre-hátra ugrált, közben elkapta a lábamat és a szíjaimat, és már-már azt hittem, megőrült. Végül, amikor eltoltam magamtól, és újra fölfelé indultam, a szájába kapta a jobb karomat, és visszarántott. Sem szidással, sem ütlegekkel nem tudtam rávenni, hogy elengedjen, és kényére-kedvére ki voltam szolgáltatva félelmetes erejének, ha nem akartam a késemet használni szabadon maradt karommal. De megőrült vagy sem, nem volt szívem hűséges testébe vágni az éles pengét.

Visszarángatott a terembe, majd azon át a bejárattal szemben lévő oldalra. Itt egy másik nyílás mögött meredek lejtő vezetett egyenesen lefelé, Woola habozás nélkül betuszkolt ebbe a sziklás átjáróba.

Végül megállt, eleresztett, és a bejárat és közém állva rám nézett, mintha azt kérdezné, követem-e önként, vagy rángasson tovább.

Bánatosan megnéztem hatalmas fogainak nyomát csupasz karomon, és úgy döntöttem, azt teszem, amit elvár tőlem. Végül is lehet, hogy jobban bízhatok különös ösztönében, mint a saját megbízhatatlan emberi ítélőképességemben.

És szerencsém volt, hogy kénytelen-kelletlen követtem. A körteremtől néhány lépésnyire ragyogó kristályüveg falú labirintusba jutottunk.

Eleinte azt hittem, egyetlen óriási teremben vagyunk, annyira tiszták és átlátszók voltak a kanyargó folyosók falai, de miután többször kis híján betörtem a fejem, mert tömör üvegfalnak ütköztem, óvatosabban mentem tovább.

Csupán néhány métert haladtunk előre a különös útvesztőbe vezető folyosón, amikor Woola iszonyatos

hangon fölordított, és nekirontott a balra húzódó elválasztónak.

A félelmetes kiáltás visszhangjai még hallatszottak a föld alatti termekben, amikor észrevettem, mi váltotta ki ezt a hangot hűséges állatomból.

Valahol messze, a kristályfalaktól homályosan, mintha párába vesznének, valószerűtlenül és kísértetiesen, nyolc emberi alakot láttam, három nőt és öt férfit.

Nyilvánvalóan megijedtek Woola vad kiáltásától, mert ugyanabban a pillanatban ők is megálltak és körülnéztek. Azután egyikük, az egyik nő, hirtelen felém tárta a karját, és a köztünk lévő távolság ellenére is láttam, hogy mozognak az ajkai. Dejah Thoris volt az, örök szép és örök fiatal héliumi hercegnőm.

Mellette láttam ptarhi Thuviát, valamint Matai Shang lányát, Phaidort, Thuridot, a thernek atyját és az őket kísérő három alacsonyabb rangú thernt.

Thurid az öklét rázta felém, majd két thern durván karon ragadta Dejah Thorist és Thuviát, és továbbsiettek. Pillanatokon belül eltűntek az üveglabirintusból kivezető kőfolyosón.

Azt mondják, a szerelem vak, azonban az akkora szerelem, mint Dejah Thorisé, aki még a thern álruhában, a kristályfalak homályán át is megismert, igazán távol áll a vakságtól.

Nem sok kedvem van leírni az unalmas napok egyhangú eseményeit, amíg Woolával kikeveredtünk az üveglabirintusból, majd végigmentünk az Arany Sziklák és a Dor völgye alatti húzódó sötét és kanyargós utakon, hogy végül az Otz-hegység oldalában, az elveszett lelkek völgye fölött bukkanjunk ki – azoknak a szerencsétlen embereknek a szárnalmas purgatóriuma fölött, akik nem merték folytatni magányos zarándokútjukat a Dorhoz, és képtelenek voltak visszafordulni a külvilágba, ahonnan jöttek.

Ezután, Dejah Thoris elrablóinak nyomában, meredek és zord szurdokon keltünk át a hegység tövében, szörnyű szakadékok mellett. Néha kijutottunk a völgybe, ahol rengetegszer keveredtünk harcba e reménytelenség völgyének különböző törzseivel.

De végül is elérkeztünk egy keskeny hasadékhöz, amely minden lépéssel meredekebb és járhatatlanabb lett, és egy sziklakiszögellés alatt földerengett egy hatalmas erőd.

Ez volt a thernek atyjának, Matai Shangnak a titkos rejtekhelye. Az ősi hit hekkadorja, akit valaha millió vazallus és alárendelt szolgált, maroknyi hű emberével innen hirdette az ígét annak a fél tucat barsoomi nemzetnek, amely még mindig ragaszkodott hamis és hitelét veszített vallásához.

Leszállt az este, amikor megpillantottuk a hegyi erődítmény látszólag bevehetetlen falait. Woolával együtt visszahúzódtam egy gránitkiszögellés mögé, a bíborszínű örökzöld bozótba, amely az Otz puszta hegyoldalain tenyészik.

Itt vártunk, amíg lezajlott a gyors átmenet a nappalból az

éjszakába. Aztán előbújtam, hogy megpróbáljunk valami utat találni a falakon belülré.

Gondatlanságból vagy túlzottan bízva rejtekhelyük megközelíthetlenségében, a három keresztudas kapu félig nyitva állt. Bent néhány ór beszélgetett és nevetett valamelyik érthetetlen barsoomi játékukon.

Láttam, hogy egyik ór sem volt tagja Thurid és Matai Shang csapatának, így álcám tökéletességének tudatában bátran besétáltam a kapun, és az örökhöz léptem.

A fickók abbahagyták a játékot és rám néztek, de gyanakvásnak nyoma sem volt rajtuk. Ugyanígy néztek a mögöttem morgó Woolára.

– Kaor! – szóltam igazi marsbéli köszöntéssel, mire a harcosok fölálltak és tisztelegtek. – Most érkeztem az Arany Sziklából – folytattam –, és kihallgatásra megyek a hekkadorhoz, Matai Shanghoz, a thernek atyjához. Hol találom?

– Kövess – mondta az egyik ór. Megfordult, és átvezetett a külső udvaron egy második támfal felé.

Fogalmam sincs, miért nem fogtam gyanút, hogy ilyen egyszerűen rászedtem őket, hacsak nem azért, mert gondolataimat annyira lefoglalta szeretett hercegnőm futó látványa, hogy semmi másnak nem maradt helye. Akárhogy is, a tény az, hogy vezetőim kíséretében vidáman sétáltam egyenest a halál torkába.

Később megtudtam, hogy a thern kémek órákkal korábban tudtak érkezésemről, mint ahogy elértem a rejtekerődöt.

A kaput pontosan azért hagyták nyitva, hogy megkísértsen.

Az öröket gondosan kioktatták a cselszövés rájuk eső

részéről, én pedig, akár egy kisiskolás, és nem mint edzett harcos, belesétáltam a csapdába.

A külső udvar távolabbi végén, az egyik támpillér és a fal által bezártan háromszögben keskeny ajtó nyílt: Itt vezetők kulcsot vett elő, és kinyitotta a bejáratot, majd hátralépett, és intett, hogy lépjek be.

– Matai Shang a templomkertben van mondta; s amint Woola és én bementünk, gyorsan becsukta mögöttünk az ajtót.

A vastag faajtón átszűrődő gonosz nevetés volt az első figyelmeztetés, hogy nem úgy mennek a dolgok, ahogy szeretném.

Kis kerek teremben találtam magam a támpillér belsejében. A túloldalon egy ajtó nyílt, feltehetőleg a belső udvarra. Egy pillanatig haboztam, mert most már – bár későn – gyanakodtam, majd egy vállrándítással kinyitottam az ajtót, és beléptem a belső udvart megvilágító fáklyák ragyogó fényébe.

Pontosan velem szemben egy száz méter magas, hatalmas torony emelkedett. A furcsán szép, a modern barsoomi építészet stílusában épült torony egész felszínét bonyolult és fantáziadús reliefek díszítették. Tíz méter magasan széles erkély nézett az udvarra, és valóban itt volt Matai Shang, mellette pedig Thurid, Phaidor, Thuvia és Dejah Thoris – az utóbbi kettő láncra verve. Maroknyi thern harcos állt közvetlenül mögöttük.

Amint beléptem az udvarra, mindannyian rám szegezték a tekintetüket.

Undorító mosoly torzította el Matai Shang kegyetlen száját.

Thurid gúnyos pillantást vetett felém, és a kezét közvetlenkedően hercegnőm vállára tette. Dejah Thoris úgy fordult felé, mint egy tigris, és megbilincselte kezével hatalmas ütést mért a vadállatra.

Thurid visszaütött volna, ha Matai Shang nem avatkozik közbe. Látható volt, hogy nincs túl nagy barátság a két férfi között, a thern viselkedése durva és erőszakos volt, miközben világosan értésére adta az elsőszülöttnek, hogy Hélium hercegnője a thernek atyjának kizárólagos tulajdona. És Thurid viselkedéséből sem látszott, hogy kedvelné vagy tisztelné az ősi hekkadort.

Amikor az erkélyen véget ért a veszekedés, Matai Shang ismét felém fordult.

– Földi ember – kiáltotta –, sokkal szörnyűbb halálra is rászolgáltál, mint amit meggyengült hatalmunkkal kiróhatunk rád, de hogy halálod kétszeresen keserű legyen, tudd meg; hogy miután eltávoztál, özvegged Matai Shangnak, a szent thernek hekkadorjának felesége lesz egy Mars-évig.

Ezután, mintudod, útjára bocsátjuk, hiszen itt ez a törvény, de a szokással ellentétben ő nem fog csendes és tiszteletre méltó életet élni valamelyik szent hely papnőjeként. Dejah Thoris, Hélium hercegnője a hadnagyaim játékszere lesz, talán a legjobban gyűlölt ellenségédé, Thuridé, a fekete datoré.

Elhallgatott, és csöndben várt, hogy dührohamban törjek ki – ezzel is megédesítve bosszúját. De nem elégítettem ki a vágyát.

Ehelyett azt tettem, amiről tudtam, hogy haragra lobbantja

Matai Shangot, és növeli az irántam érzett gyűlöletét, mivel biztos voltam benne, hogy ha meghalok, Dejah Thoris megtalálja a módját, hogy kövessen, mielőtt további kínzásoknak és megaláztatásoknak vethetnék alá.

A thernek által tisztelt és imádott legszentebb szentségek közül egyet sem övez akkora hódolat, mint amekkora a kopasz fejüket fedő sárga parókájukat és az aranyfoglalatú fejdísz, amelynek szikrázó sugarai jelzik, hogy viselőjük elérte a tizedik kört.

Ennek tudatában levettem a parókát meg a fejdísz, és nemtörődöm módon az udvar kövére hajítottam őket. Aztán megtöröltem a lábam a sárga fűrtökben, s az erkélyről hallatszó dühös horkanások közepette leköttem a szent diadémot.

Matai Shang elkékült a méregtől, Thurid száján azonban gonosz vigyor jelent meg, hiszen számára ezek a dolgok nem voltak szentek. Ezért, hogy ne érezze magát túl jól, fölkiáltottam: – És ugyanezt tettem Issusnak, az örök élet Istennőjének szentségeivel, mielőtt a valaha őt imádó csöcseléknak odavettem, hogy a saját templomában szaggassák darabokra!

Ettől lehervadt a vigyor Thurid képéről, hiszen valamikor Issus kegyeltje volt.

– Vessünk véget ennek a szentséggyalázásnak! – kiáltotta a thernek atyjához fordulva. Matai Shang fölemelkedett, kihajolt az erkély korlátján, és ugyanezt a különös hívó hangot hallatta, amit annak idején a papok az Arany Sziklákba vágott, a Dor völgyére néző apró erkélyekről, hogy összehívják a szörnyű fehér majmokat és az undorító

növényembereket a titokzatos Iss habjain a Korus elveszett tengere felé úszó áldozatok lakomájára.

– Engedjük ki a halált! – kiáltotta, és abban a pillanatban tucatnyi ajtó tárult fel a torony aljában, s egy tucat gonosz és szörnyű banth rontott ki az arénába.

Nem ez volt az első alkalom, hogy szembetaláltam magam a vérszomjas barsoomi oroszlánnal, de még sohasem kellett egyedül megküzdenem egy egész falkával. Még a vad Woola segítsége ellenére is egyféle kimenetele lehetett az egyenlőtlen küzdelemnek.

A bestiák egy pillanatra haboztak a fáklyák ragyogó fényében, de amint hozzászoktak, észrevettek engem és Woolát, és fölborzolt sörénynyel, acsarogva, homokszínű oldalukat csapkodó farkokkal indultak felénk.

Az életem utolsó másodpercében egy röpke búcsúpillantást vettem az én Dejah Thorisomra. Arcán rémület látszott, és ahogy a szemünk találkozott, mindkét kezét felém nyújtotta, miközben az őrével viaskodott, mintha elszánta volna magát, hogy a mélybe zuhanva osztozik sorsomban. Aztán, amikor a banthok már-már elértek, elfordult, és a karjába temette drága arcát.

Hirtelen ptarthi Thuvia vont a magára a figyelmemet. A gyönyörű lány erősen kihajolt az erkély korlátján, s szeme izgatottan ragyogott.

Tudtam, hogy a banthok pillanatokon belül rám vetik magukat, mégsem tudtam levenni a szememet a vörös lányról, hiszen biztos voltam benne, hogy az arca semmiképpen sem az alatta rögvest lejátszódó szörnyű tragédia feletti örömet tükrözi. Ennek valami mélyebb,

rejtett magyarázatának kell lennie, és azt próbáltam megfejteni.

Egy másodpercre átfutott az agyamon, hogy földi izmaim és fürgeségem segítségével fölugrom az erkélyre, és megmenekülhetek a bestiáktól. Könnyen meg is tehettem volna, de képtelen voltam ott hagyni Woolát, hogy egyedül haljon meg az éhes banthok kegyetlen karmai között. Barsoomon nem ez a szokás, és John Carternél sem volt soha.

Aztán megoldódott Thuvia izgatottságának a titka, mert ugyanolyan doromboló hangot hallottam, mint egyszer régen, amikor az Arany Sziklák belsejében maga köré gyűjtötte a vad banthokat, és úgy vezette őket, mint valami pásztorlány egy szelíd és ártalmatlan birkacsordát.

A csillapító hangok hallatán a banthok azonnal megálltak, és ádáz fejüket magasra tartva keresték az ismerős hang forrását. Hamarosan észrevettél a vörös lányt az erkélyen, felé fordultak, és ordítással köszöntötték.

Az örök odaugrottak, hogy elrángassák Thuviát, de a lánynak még sikerült néhány parancsot odakiáltania a figyelő vadállatoknak, mire azok megfordultak és visszamentek az óljaikba.

– Most már nem kell tartanod tőlük, John Carter! – kiáltott Thuvia, mielőtt elhallgattatták. – Ezek a banthok már nem bántanak sem téged, sem Woolát.

Csak ennyit akartam tudni. Most már semmi sem tarthatott vissza attól, hogy elérjem az erkélyt, és olyan magasra ugrottam, hogy megkapaszkodhassam az alsó párkányban.

Egy pillanat alatt teljes zűrzavar tört ki. Matai Shang hátrahőkölt. Thurid kivont karddal ugrott előre, hogy lekaszaboljon.

Dejah Thoris ismét meglendítette nehéz bilincseit, és visszaszorította. Ekkor Matai Shang derékon ragadta a lányt, és berángatta a torony belsejébe vezető ajtón.

Thurid egy pillanatig habozott, majd attól félve, hogy a Thernek atyja megszökik előle Hélium hercegnőjével, ő is a nyomukba rohant az erkélyről.

Egyedül Phaidor őrizte meg a hidegvérét. Két őrnek megparancsolta, hogy vigyék el a ptarthi Thuviát, a többieket pedig utasította, hogy tar= tóztassanak föl. Ezután hozzám fordult.

– John Carter – kiáltotta –, utoljára ajánlom föl neked a szent hekkador lányának, Phaidornak a szerelmét. Fogadd el, s hercegnőd visszatérhet nagyapja udvarába, te pedig békében és boldogan élhetsz. De ha elutasítod, Dejah Thorisra az a sors vár, amit apámtól hallottál.

Nem mentheted meg, mert már eljutottak egy olyan helyre, ahová még te sem követheted őket. Ha elutasítasz, semmi sem menthet meg, mert ugyan megkönnyítettük neked az utat a szent thernek utolsó erődítményéhez, innen továbbmenni lehetetlen. Mi a válaszod?

– Pontosan tudtad a válaszom, Phaidor, még mielőtt megszólaltál volna – feleltem. Adjatok utat – kiáltottam az örökre –, mert John Carter, Hélium hercege úgyis átjut!

Ezzel átvetettem magam az erkély alacsony korlátján, és kivont hosszú karddal álltam szemben ellenfeleimmel.

Hárman voltak, azonban Phaidor sejtette a harc

kimenetelét, mert amint megtudta, hogy nem fogadom el az ajánlatát, megfordult és befutott az erkélyről.

A három őr nem várta meg, hogy én támadjak. Rögön lerohantak – hárman egyszerre, és ez előnyt jelentett számomra, mert egymásnak ütköztek a keskeny erkélyen, és az első mindjárt a támadás elején egyenesen belerohant a pengémbe.

A kardom hegyén megjelenő vörös folt fölélesztette bennem a harcos vérszomját, és pengém olyan gyorsan és halálos pontosan süvített a levegőben, hogy a két még élő them mély kétségbeesésbe zuhant.

Amint az éles acél utat talált az egyikük szívéhez, a másik megfordult és futásnak eredt. Abban bízam, hogy nyomában megtalálom azokat, akiket keresek, ezért előre engedtem anynyira, hogy biztonságban érezhesse magát a kardomtól.

Több belső termen loholt keresztül, míg végül egy csigalépcsőhöz ért. Fölrohant rajta, én pedig szorosan a nyomában. A lépcső végén kis terembe jutottunk, melynek csak az egyik falán volt egy, az Otz lankáira és azon túl az elveszett lelkek völgyére néző ablaka.

A fickó azonnal nekilátott, hogy vadul föltépjen valamit az ablakkal szemközti falon. Sejtettem, hogy ott lehetett a szoba titkos kijárata, ezért egy pillanatra megálltam, hátha sikerül kinyitnia, hiszen nem akartam elvenni az életét ennek a szerencsétlen szolgának. Mindössze arra vágytam, hogy utat nyisson Dejah Thorishoz, rég elveszett her cegnőmhöz.

De akárho gy próbálkozott, a panel sem észnek, sem

erőnek nem engedett, végül föladta, és szembefordult velem.

– Menj utadra, thern – mondtam, és a csigalépcsőre mutattam. – Veled nincs vitám és nem kell az életed. Menj! Válasz helyett előreszegezett karddal rontott nekem, és ráadásul olyan hirtelen, hogy az első rohammal lekaszabolt volna. Nem tehettem mást, meg kellett adnom neki, amit akart, a lehető leggyorsabban. Nem időzhettem túl sokáig a teremben, hiszen közben Matai Shang és Thurid egyre messzebbre jutottak Dejah Thorisszal és Thuviával.

A fickó jól forgatta a kardot – leleményes volt és hihetetlenül agyafúrt. Valószínűleg sohasem hallott olyasmiről, amit becsületkódexnek neveznek, mert ismételten áthágott vagy egy tucat barsoomi párbajelőírást, amit becsületes ember a halála árán is betartott volna.

Odáig merészkedett, hogy lekapta szent parókáját és az arcomba vágta, hogy elvakítson, s ezalatt védtelen mellkasomra támadt.

Azonban mire szúrt, már hűlt helyem volt. Eleget vívtam én már thernekkal, és – bár még egyikük sem csinálta meg velem ezt a cselt pontosan tudtam, hogy ők a legbecstelenebb és legaljasabb kardvívók a Marson, ezért mindig készen álltam valami új és ördögi fogásra, ha fajtájukbelivel párbajoztam.

Az őr is végképp túlzásba vitte a dolgot: előrántotta rövid kardját és gerelyként felém hajította, s közben a hosszú kardjával lerohant. Pengémmel lendületes kört írtam le, és a repülő fegyver nagyot csattant a távolabbi falon, majd félreléptem hevesen rohamozó ellenfelem útjából, és

kardom hegye egyenesen a gyomrába szaladt.

A penge markolatig hatolt a testébe, ő pedig szörnyű kiáltással, holtan rogyott a földre. Csak addig időztem, amíg kihúztam a kardomat néhai ellenfelem testéből, majd ahhoz a falhoz rohantam, ahol a thern menekülni próbált.

Próbáltam megfejtetni a zár titkát, de hiába. Elkeseredésemben be akartam nyomni az ajtót, de a hideg, makacs kő akár nevetetett volna hiábavaló, eredménytelen kísérleteimen. Egyébként is, meg mertem volna esküdni, hogy gúnyos nevetés szűrődött át halkán a rejtélyes panelen.

Undorral hagy tam abba a fölösleges erőlködést, és a terem egyetlen ablakához léptem.

Az Otz lankái és a távolba vesző elveszettek völgye egyáltalán nem foglalkoztatott, annál inkább fölkellette érdeklődésemet a fölém magasodó torony faragott fala.

Valahol ebben a masszív oszlopban volt Dejah Thoris. Fölfelé ablakokat láttam. Ez volt az egyetlen út, hogy őt megtaláljam. A kockázat nagy volt, de nem túl nagy, ha a tét a világ legcsodálatosabb asszonya.

Lepillantottam. Harmincméternyire alattam töredezett gránittömbök heverték a szörnyű szakadék szélén, ahová a tornyot építették. A sziklákon és a szakadék mélyén egyaránt a halál leselkedett rám, ha csak egyszer is megcsúszik a lábam, vagy egy másodperc töredékéig elvesztik a fogást kapaszkodó ujjaim.

De miután más út nem kínálkozott, megvontam a vállam – el kell ismernem, némi iszonyattal –, majd kiléptem az ablakpárkányra, és megkezdtem a nyaktörő mászást.

Csüggedten vettem észre, hogy – ellentétben a héliumi épületek díszítéseivel – a domborművek sarkait lekerekítették, így szinte minden fogás bizonytalan volt.

Tizenöt méterre fölöttem úgy tizenöt centiméter átmérőjű kőhengerek álltak ki a falból. Ezek másfél méterre egymás mellett és fölött nyilvánvalóan körbefutottak a tornyon, és mivel mindegyik kőhenger úgy tíz centivel túllógott a faldíszeken, viszonylag könnyű följutást biztosíthattak, ha egyszer elérem őket.

Fáradtságosan másztam fölfelé a kőhenger alatt húzódó ablakokon át, mert abban bíztam, hogy ha valamelyiken bejutnék a toronyba, egyszerűbb úton folytathatnám az üldözést.

Időnként olyan rossz volt a fogás a lekerekített faragványokon, hogy egy tüsszentés, köhintés vagy egy gyenge szélfuvallat is kibillentett volna, és a mélybe zuhanok.

Már-már elértem végül is a legalsó ablak párkányát, és éppen föl akartam sóhajtani megkönnyebbülésemben, amikor hangokat hallottam a nyitott ablakból.

– Sosem jön rá a zár titkára. – Ez Matai Shang hangja volt.

– Menjünk föl hát a hangárba, és már messze délen leszünk, mire talál egy másik utat, ha képes rá.

– Az a hitvány kutya mindenre képes – felelte egy másik hang, és Thuridot ismertem föl benne.

– Akkor siessünk – mondta Matai Shang. – De hogy teljes biztonságban legyünk, két embert hátrahagyok, hogy őrizzék a feljárót. Később majd követnek egy másik repülővel, és Kaolban találkozunk.

Kinyújtott ujjaim nem érték el az ablakpárkányt. Az első hangra visszahúztam a kezem, és a függőleges falhoz simulva vártam élet és halál között, még a lélegzetemet is visszafojtottam.

Micsoda szörnyű helyzet, ha Thurid netán fölfedez! Csak ki kellene hajolnia az ablakon és a kardjával meglöknie, hogy az örökkévalóságba költözzek.

A hangok nemsokára elhalkultak, és tovább folytattam kockázatos utamat, amely még nehezebbé vált, hiszen ide-oda mászva ki kellett kerülnöm az ablakokat.

Matai Shang szavaiból, amikor a hangárról és repülőről beszélt, világossá vált, hogy a torony tetejére kell eljutnom, és e felé a látszólag távoli cél felé fordítottam a fejem.

Az út legnehezebb és legveszélyesebb részén már túl voltam, és megkönnyebbültem, amikor ujjaim elérték a legalsó kőhengert.

Bár a kiálló kövek túl messze voltak egymástól ahhoz, hogy kimondottan kényelmessé tegyék a följebb jutást, legalább baleset esetén mindig találhattam karnyújtásnyira egy biztonságos kapaszkodót.

Úgy három méterre a tető alatt a fal körülbelül harminc centit dőlt befelé, így összehasonlíthatatlanul könnyebben másztam, és hamarosan elértem az ereszt.

Amint fölnéztem a torony tetejére, egy felszállásra előkészített repülő pillantottam meg.

Matai Shang, haidor, Dejah Thoris, Thuvia és néhány them harcos már a fedélzetén volt, Thurid pedig éppen be akart szállni.

Alig tíz lépésre állt tőlem, és az ellenkező irányba nézett.

Fogalmam sincs, hogy a sorsnak milyen kegyetlen szeszélye miatt fordult meg éppen abban a pillanatban, amikor a fejemet a tető pereme fölé emeltem.

Mindenesetre megfordult, és amikor a tekintetünk találkozott, gonosz arcán rosszindulatú mosoly villant, s elindult felém. Én igyekeztem minél gyorsabban fölmászni, hogy megvessem a lábam a tetőn.

Dejah Thoris is észrevett ugyanabban a pillanatban, fölsikoltott, hogy figyelmeztessen, de már hiába, mert Thurid hátralendítette a lábát és teljes erővel arcba rúgott. Megszédültem, és legurultam a torony falán, mint egy letaglózott bika.

Ötödik fejezet A KAOLI ÚTON

Ha létezik sors, mely néha kegyetlen hozzám, ugyanígy léteznie kell a kegyes Gondviselésnek, amely vigyázza lépteimet.

Miközben a mélység felé bukdácsoltam a toronyról, már halottnak gondoltam magam. Feltehetőleg Thurid is így vélekedett, mert még annyi fáradságot sem vett, hogy utánam nézzen. Valószínűleg azonnal megfordult, és beszállt a várakozó repülőbe.

Úgy három métert zuhantam, amikor erős bőrszíjaim egyik kampója beakadt a torony falából kiálló köhengerek egyikébe – és megtartott. Egyszerűen nem tudtam felfogni és elhinni, hogy valami csoda megmentett a haláltól, és egy pillanatig csak csüngtem, s hideg verejték lepte el a

testemet.

Miután ismét biztos helyzetbe kerültem, haboztam egy ideig, hiszen nem tudhattam, vajon Thurid nem vár-e odafönt.

Azonban hamarosan légcsavarok berregését hallottam, és mivel a hang fokozatosan halkult, rájöttem, hogy a csapat elindult dél felé, mit sem törődve a sorsommal.

Óvatosan fölmásztam a tetőig, és megmondom őszintén, némi rossz érzéssel emeltem a fejemet újra a tető pereme fölé. De szerencsére senkit sem láttam, és egy másodperc múlva megvettem a lábam a széles felszínen.

Pillanatok alatt elértem a hangárt, előhoztam a másik repülőt, és éppen akkor emelkedtem föl, amikor Matai Shang hátrahagyott két thern harcosa – akiknek pont ebben kellett volna meggátolniuk – felrohant a tetőre. De már csak gúnyos kacajomat hallhatták.

Gyorsan leereszkedtem a belső udvarra, ahol utoljára láttam Woolát, és legnagyobb örömömmre még mindig ott találtam a hűségese lényt.

A tizenkét hatalmas banth az odúja előtt feküdt, és le sem vették a szemüket a kutyámról, rosszat sejtetően morogtak, de nem szegültek Thuvia parancsa ellen. Hálát adtam a sorsnak, hogy ez a leány lett a banthok őre az Arany Sziklákban, és hogy olyan kedves és együttértő természettel volt megáldva, hogy elnyerte e vad marsbéli oroszlánok hűségét és szeretetét.

Woola ugrálni kezdett fergeteges örömeiben, amikor meglátott. Ahogy a repülő egy pillanatra földet ért az udvaron, mellém ugrott a fedélzetre, és túlradó

boldogsággal, medveszerű megnyilvánulásával nekilökte a gépet a belső udvar sziklás falának.

A thern örök dühös kiáltásaitól kísérve magasra emelkedtünk a szent thernek utolsó erődje fölé, majd egyenesen északkeletnek, Kaolnak tartottunk, hiszen ezt a várost jelölte meg Matai Shang úticélként.

Késő délután egy apró pontot vettem észre a távolban. Egy másik repülő lehetett, és csakis az, amelyen elveszett szerelmem és ellenségeim utaztak.

Estére szorosán megközelítettem őket, és mivel tudtam, hogy észrevettek, s ezért nem kapcsolják föl a világítást éjszakára, rájuk állítottam az iránytűmet – ezt a csodálatos kis mars-béli műszert, amit ha egyszer hozzáigazítunk az iránytárgyhoz, akkor azt mindig követi, függetlenül a mozgásától.

Egész éjjel száguldottunk a barsoomi űrben, alacsony hegyek és kiszáradt tengerek, rég elhagyott városok és vörös marslakók lakta központok fölött, a bolygót körülvevő vízi utakat szalagszerűen szegélyező megművelt területek fölött. Ezeket a vízi utakat hívják a földi emberek Mars-csatornáknak.

Hajnalban kiderült, hogy egyre csökken a távolság a két gép között. A másik jármű nagyobb volt, mint az enyém, és nem is olyan gyors. Ennek ellenére hatalmas utat tett meg az üldözés kezdete óta.

Az alant elterülő növényzet megváltozásából láttam, hogy gyorsan közeledünk az egyenlítőhöz. Már annyira megközelítettem zsákmányomat, hogy használhattam volna az íjpuskát, de mert nem láttam Dejah Thorist a fedélzeten,

nem mertem tüzet nyitni arra a járműre, amelyen ő is ott volt.

Thuridot nem zavarták hasonló kétségek, és bár nehéz lehetett, mégis hinnie kellett a saját szemének, hogy csakugyan engem lát. Így saját kezűleg vett célba a hátsó ágyúval, és a robbanó rádiumtöltet máris életveszélyes közelségben suhant el mellettem.

A fekete következő lövése pontosabb volt, és telibe találta kis gépem orrát. ami azonnal fölrobbant, feltépte a felhajtógáztartályokat, és tönkretette a motort.

A gép orra olyan gyorsan bukott előre, hogy éppen csak odakötöttem Woolát a fedélzethez, szíjaimmal a hajókoraláthoz csatoltam magam, és a repülő, farával fölfelé, lassan a föld felé kezdett esni.

A hátsó felhajtógáztartályok mérsékelték a zuhanás sebességét, de Thurid szünet nélkül tüzelte, hogy ezeket is fölrobbantsa. Ha eltalál, a gyors zuhanás biztos halált jelentett volna számomra.

Egymás után suhantak a golyók, időnként el is találták a hajót, de csodálatos módon sem Woola, sem én, sem a hátsó tartályok nem sérültek meg. Tudtam, hogy nem tarthat örökké a szerencsénk, és Thurid nem hagy életben, ezért amikor a következő golyó becsapódott, széttártam a karomat, elengedtem a kapaszkodót, s ernyedten és élettelenül lógtam szíjaimon, akár egy hulla.

A csel bevált, és Thurid beszüntette a tüzelést. Nemsokára hallottam, hogy a légcsavar zúgása távolodik, és tudtam, hogy megint biztonságban vagyok.

A sérült repülő lassan földet ért. Miután kiszabadítottam

Woolát és magamat a roncsból, észrevettem, hogy egy természetes erdő peremén vagyunk. A haldokló Mars felszínén olyan ritka volt az erdő, hogy a Korus elveszett tengere melletti Dor völgyén kívül sehol nem is láttam az egész bolygón.

Könyvekből és utazóktól már értesültem Kaol alig ismert földjéről, amely Héliumtól keletre az egyenlítő mentén terül el, és ugyanakkor a bolygónak hatalmas területét foglalja magába.

Ezen az elsüllyedt vidéken trópusi hőség uralkodik, és vörös emberek lakják, akiknek a viselkedése, a szokásaik és a megjelenésük alig különbözik Barsoom többi vörös népétől.

Tudtam, hogy ők azok közé tartoznak a külső világban, akik még mindig állhatatosan ragaszkodtak a szent thernek hitélet vesztett vallásához, Matai Shang tehát hálás fogadtatásra és biztos menedékre számíthat náluk. John Carter viszont csak szörnyű halált halhat a kezeik között.

A kaoliak majdnem tökéletesen elszigetelődtek, mivel nem köti össze őket semmilyen vízi út a többi néppel. Nincs is szükségük vízi útra, mert a területüket alkotó mocsaras mélyföld elég vizet szolgáltat a burjánzó trópusi növényzetnek.

A vidéket körülvevő szakadozott hegyláncok és a messze nyúló kiszáradt tengerfenék miatti senki sem vetődik erre. És mivel az örökké háborúzó Barsoomon külkereskedelem gyakorlatilag nem létezik, hiszen minden nép önellátó, igen keveset tudtam a kaoli jeddak udvaráról és azokról a különös, de érdekes népekről, amelyek fölött uralkodott.

Néha egy-egy vadásztársaság utazott a bolygónak erre a félreesőnek számító részére, de az ellenséges bennszülöttek általában katasztrófába sodorták őket, a kaoli dzsungelben élő különös és vad lények sportra csábító ereje még a legrettenthetetlenebb harcosok számára sem volt elég vonzó.

Tehát a kaoliak földjének a szélein jártunk, de halvány elképzelésem sem volt, merrefelé keressem Dejah Thorist, vagy hogy milyen mélyre kell behatolnom a hatalmas erdőbe. Nem így Woolának.

Alighogy kiszabadítottam a roncsok közül, magasra emelte a fejét, és körbe-körbejárt az erdő peremén. Nemsokára megállt, hátranézett, vajon követem-e, és bevette magát a fák útvesztőjébe, ugyanabba az irányba, amelyet repülőnkkel is követtünk, mielőtt Thurid telibe talált.

Amennyire tudtam, utánabukdácsoltam az erdő szélén kezdődő meredek lejtőn.

A hatalmas fák messze fölénk magasodtak, és terebélyes lombkoronáik tökéletesen elzárták az égboltot. Könnyen beláttam, miért nincs flottája a kaoliaknak. A magasra tornyosuló erdő mélyén rejtőző városaik felülről teljesen láthatatlanok, és csak a legkisebb repülők tudnának itt leszállni, de még azoknak is kockázatos lenne.

El sem tudtam képzelni, hogyan szállt le Thurid és Matai Shang. Később aztán kiderült, hogy Kaol minden városában karcsú őrtornyok nyúlnak a fák csúcsáig – a kaoli örök onnan figyelnek éjjel-nappal, hogy megelőzzék egy ellenséges flotta esetleges rajtaütését. A szent thernek hekkadorja minden nehézség nélkül megközelíthette az

egyik ilyen tornyot, így a csapat biztonságban földet érhetett.

A lejtő aljához közeledve egyre puhább és ingoványosabb lett a talaj; csak a legnagyobb nehézségek árán juthattunk előre. Mindenfelé vékony, bíbor fűszálak és sárgászöld páfrányok magasodtak úgy fél méterrel a fejem fölé.

A füzérekben lógó folyondárok kecses hurkokkal kötötték össze a fákat, köztük néhány fajta marsbéli „embervirág” nyílt, ezeknek a virágján szemek és kezek vannak, amikkel meglátják, illetve elkapják a táplálékukat jelentő rovarokat.

Az undorító calotfa szintén feltűnő volt, túlságosan is az. Ez a húsevő növény körülbelül akkora, mint a nyugati síkságainkon növő zsályacserje. Minden ága erős állkapocsban végződik, amelyekkel már nem egy félelmetes ragadozót elfogtak és megettek.

Mind Woolának, mind nekem nagy szerencsével sikerült megmenekülnünk ezektől a mohó növényi szörnyetegektől.

Egy kicsiny, szilárd, gyepel borított tisztáson végre megpihenhettünk; alaposan elfáradtunk a mocsáron való átkelés során. Végül el is határoztam, hogy ott töltjük az éjszakát, mivel marsi órák szerint már közeledett az este.

Bőségesen találtunk különböző gyümölcsöket; és mivel a marsbéli calotok mindenevők, Woola kiadósan megvacsorázott, miután leszedtem neki az ételmet. Ezután én is ettem, majd hűséges kutyámnak vettem a hátamat, és mély, álomtalan alvásba zuhantam.

Áthatolhatatlan sötétség borult az erdőre, amikor Woola morgása felébresztett. Mindenfelől hatalmas, párnás lábak osonását hallottam, és egyszer-egyszer zöld szemek

villantak fenyegetően. Fölkeltem, megragadtam hosszú kardomat, és vártam.

Hirtelen, szinte közvetlenül mellettem, mély, ijesztő ordítás tört föl valami vadállat torkából: Micsoda balfácán voltam, hogy nem kerestem magunknak biztonságosabb szállást valamelyik fa ágai között!

Nappal viszonylag könnyű lett volna valahogyan fölhúzni Woolát, de most már késő volt: Nem tehattünk mást, mint hogy álljuk a sarat; és „lenyeljük a békát”, bár az első ordítást követő fülhasogató, szörnyű lármából ítélve úgy számítottam, hogy több száz vagy ezer vad, emberevő állat vesz körül minket a kaoli dzsungelban.

Egész éjszaka pokoli zajt csaptak, azonban máig sem tudom, miért nem támadtak meg. Talán egyikük sem lépett ki soha a mocsárban itt-ott feltűnő, vörös fűvű szigetecskére.

Reggel még mindig ott voltak, és körbe-körbejártak, de sosem lépték át a mocsár határát. Még elképzelni is nehéz ennyi iszonyú és vérszomjas szörnyeteget.

Nem sokkal napkelte után egyesével, kettesé vel visszamentek a dzsungelba, és amikor az utolsók is eltűntek, folytattuk utunkat Woolával.

A nap során időnként szörnyű vadállatokat láttunk; de szerencsére mindig találtunk a közelben egy füves szigetet, és ha észrevettek is, csak a szilárd talaj széléig üldöztek.

Délfelé egy jól megépített útra bukkantunk, amely nagyjából a mi útirányunkat követte. Lerítt róla, hogy szakképzett mérnökök munkája; nyilvánvaló régiségéből és a rendszeres használatára utaló jelekből arra következtettem,

hogy Kaol valamelyik nagyobb városába vezethet.

Ahogy megközelítettük az egyik oldaltól, a másíkról óriási szörnyeteg emelkedett ki az őserdőből, s amint észrevett bennünket, örületes gyorsasággal felénk tartott.

Képzeljének el, ha tudnak, egy csupasz fejű lódarazsat, amely pontosan olyan, mint a Földön ismert példányok, csak éppen akkora, mint egy kiváló Herelord bika, és akkor talán képet alkothatnak annak a szárnyas szörnyetegnek a vad és ijesztő megjelenéséről, amelyik rám támadt.

Félelmetes állkapcsa és hatalmas, mérges fullánkja mellett eltörpült hosszú kardom, és százalmas fegyvernek tűnt a védekezésre. Villámgyors mozdulatai elől nem tudtam volna elugrani, és nem bújhattam el undorító fejének háromnegyedét elfoglaló szeme elől, amivel egyszerre minden irányba látott.

Vad és erős kutyám is gyámoltalan kiscicának tűnt ehhez az ijesztő lényhez képest. Még ha egyébként hajlamos lettem volna is hátat fordítani a veszélynek, most reménytelen lett volna menekülni. Tehát szembefordultam vele, mellettem pedig Woola vicsorgatta a fogát. Az volt az egyedüli reményem, hogy úgy halok meg, ahogy mindig éltem: harcolva.

A lény már nekünk rontott, és abban a pillanatban halvány esélyt láttam a győzelemre. Ha le tudnám vágni a biztos halállal fenyegető méregzacskókat, amelyek a fullánkot táplálják, a harc kevésbé lenne egyenlőtlen.

Megparancsoltam Woolának, hogy ugorjon az állat fejére és csimpaszkodjon bele. Amint hatalmas állkapcsa

összezárult a gonosz pofán és villogó agyari belemélyedtek a csontba, a porcokba és az egyik hatalmas szem alsó részébe, én az emelkedő test alá ugrottam. Közben a lény megpróbálta visszahajtani fullánkját, hogy megszúrja a fején csimpaszkodó ellenfelét. Igen kockázatos volt a méreggel teli dárda útjába állnom, de ez volt az egyetlen megoldás. A fullánk villámcsapásszerűen közeledett felém, de közben erőteljesen megsuhintottam kardomat, és a halálos fegyvert a töve közelében levágtam az óriás testről.

Ekkor az egyik erőteljes hátsó láb faltörő kosként vágódott a mellkasomnak, majd áthajított a széles országúton, és én félig kábultan és teljesen erőtlenül az őserdő aljnövényzetébe csapódtam.

Szerencsére elkerültem a fatörzseket, hiszen ha nekiütközöm valamelyiknek, súlyosan megsebesülök, ha egyáltalán túlélem, mert olyan erővel lökött ki a hatalmas hátsó láb.

Bár szédültem, föltápászkodtam és visszavánszorogtam, hogy segítsék Woolának, akit vad ellenfele három méter magasra emelt, és a levegőben körözve mind a hat erős lábával, próbálta lerázni magáról.

Zuhanás közben sem eresztettem el hosszú kardom, így a két harcoló szörnyeteg alá rohantam, és pengém hegyével döfködtem a szárnyas rémséget.

A lény könnyedén fölemelkedhetett volna olyan magasra, ahol már nem érem el, de akárcsak Woolának és nekem, neki sem jutott eszébe elmenekülni a veszély elől, mert gyorsan lejjebb szállt, és mielőtt elugorhattam volna, erős

állkapcsát a vállamra kulcsolta, és felkapott.

Immár használhatatlan fullánkcsonkjával újra meg újra lesújtott rám, de hiába. Illetve az ütések maguk is akkorák voltak, mint egy lórúgás, tehát amikor ezt mondtam: „hiába”, csak a harcképtelenné vált testrészt eredeti funkciójára gondoltam, mert előbb-utóbb az ütésekkel is péppé vert volna.

A szörnyeteg már nem járt messze a sikertől, amikor egy váratlan esemény véget vetett a küzdelemnek.

A levegőből néhány száz méterre elláttam az országúton, egészen addig, ahol keletnek fordult; és amikor már-már föladtam a reményt, hogy megmenekülök válságos helyzetemből, megpillantottam egy vörös harcost a kanyarban.

Pompás, kis termetű thoaton ült – azon a fajtán, amit a vörös emberek hátaslóként használnak –, és csodálatos, könnyű lándzsát tartott a kezében.

Az állat nyugodtan poroszkált, de amikor a vörös harcos észrevett minket, a thoat egyetlen szóra vágatni kezdett felénk. A lovas előreszegezte hosszú lándzsáját, és amint alánk értek, a fegyver hegye átdöfte ellenfelünk testét.

A szörny összerándult, majd megmerevedett; szétnyílt az állkapcsa, és én a földre estem. Ezután oldalra billent, majd fejfelé előre az útra zuhant, pont Woolára, aki még mindig a fogai közt tartotta véres pofáját.

Mire föltápáskodtam, a vörös férfi megfordult és visszalovagolt hozzánk. Woola, miután látta, hogy ellenfelében már nincs élet, parancsomra eleresztette, és kimászott a ráesett tetem alól. Mindketten megálltunk a

harcossal szemben.

Meg akartam köszönni a jókor jött segítséget, de az idegen ellentmondást nem tűrő hangon félbeszakított.

– Ki vagy te – kérdezte –, aki Kaol földjére merészeltél lépni, és a jeddak királyi erdejében vadászol?

Majd, hogy a testemet borító szennyen és véren át észrevette fehér bőrömet, tágra nyílt a szeme és megváltozott hangon suttogta:

– Lehetséges, hogy szent thern vagy?

Egy ideig beugrathattam volna, mint a többieket, de Matai Shang szeme láttára elhajítottam a sárga parókát és a fejéket, és tudtam, hogy újdonsült ismerősöm előbb-utóbb rájönne, hogy egyáltalán nem vagyok thern.

– Nem vagyok thern – válaszoltam, és minden óvatosságot félredobva hozzátettem –, John Carter vagyok, Hélium hercege. A nevem talán nem ismeretlen előtted.

Ha azt mondtam, hogy tágra nyílt a szeme, amikor szent thernnek hitt, akkor most szinte kiguvadt, meghallván, hogy John Carter vagyok. Miközben beszéltem, erősen megmarkoltam hosszú kardomat, készen az azonnali támadásra, de meglepetésemre a szavaim semmi ilyesmit nem váltottak ki.

– John Carter, Hélium hercege – ismételte lassan, mintha nem hitt volna a saját fülének. – John Carter Barsoom legnagyobb harcosa!

Leszállt a nyeregből, és vállamra tette a kezét, ahogy a barátok köszöntik egymást a Marson. – Kötelességem lenne megölni téged, John Carter, és örömmel meg is tenném – mondta –, de a szívem mélyén mindig csodáltam

bátorságodat, és inkább hittem a te őszinteségedben, mint a thernekben és kétes vallásukban. Ha kiderül eretnekségem, azonnal halálra ítélnék Kulan Tith udvarában, de csak egy szavadba kerül, herceg, és Torkar Bar, a kaoli út dwarja azonnal szolgálatodba áll.

Nyíltság és őszinteség tükröződött a harcos nemes arcán, ezért megbíztam benne, bár ellenségemnek kellett volna tekintenem. A kaoli út kapitánya volt, tehát ezért jelent meg – pont a legjobbkor – az őserdő mélyén. Barsoomon ugyanis minden utat bátor, nemesi származású harcosok őriznek. A vörös emberek területének ritkábban lakott vidékein ezt a magányos és veszélyes szolgálatot becsülték a legjobban.

Máris rengeteg hálával tartozom Torkar Barnak – szoltam, és a tetemre mutattam, amelyből éppen kihúzta a lándzsáját.

A vörös férfi mosolygott.

– Szerencse, hogy erre jártam – mondta.

A sith csak akkor pusztul el elég gyorsan ahhoz, hogy áldozata megmeneküljön, ha a mérgezett dárda eltalálja a szívét. Kaolnak ezen a részén mindannyian föl vagyunk fegyverkezve ezekkel a hosszú sithdárdákkal, amiknek a hegyén a megöleendő állat mérge van. Nincs olyan szer, amely gyorsabban végezne a vadállattal, mint a saját mérge.

– Ide nézz – folytatta, és törét előhúзва belevágott a tetembe körülbelül harminc centivel a fullánk töve fölött, majd két zacskót húzott ki. Mindkettőben egy teljes gallon mérges folyadék volt:

– Így pótoljuk a készletünket, bár ha nem használnánk bizonyos kereskedelmi célokra, már aligha lenne rá szükség, mivel a sith kihalófélben van. Csak nagy ritkán találkozunk egy-egy példánnyal. Régen viszont hemzsegték ezek a félelmetes szörnyetegek Kaolban, húsz-harminc fős csapatokban támadták meg városainkat, és asszonyokat, gyermekeket, sőt harcosokat ragadtak el.

Miközben beszélt, azon töprengtem, mennyit árulhatok el küldetésem céljáról, arról, hogy mi hozott erre a földre, de a következő szavai elébe vágta annak, hogy fölhozzam a témát. Hálás voltam, hogy nem szólaltam meg idő előtt.

– Ami pedig téged illet, John Carter mondta –, nem kérdezem, mi dolgod erre, és nem is érdekel. Nekem is van szemem, fülem és átlagos intelligenciám, és láttam azt a csapatot, amelyik egy kis gépen Kaolba érkezett északról. Csak egyet kérek tőled: John Carter adja a szavát, hogy nem tervez semmit Kaol népe és jeddakja ellen.

– Szavamat adom, Torkar Bar – feleltem.

– Tovább kell mennem a kaoli úton, Kaol városával ellentétes irányba – folytatta. Nem láttam senkit, a legkevésbé John Cartert. Te sem találkoztál Torkar Barral, nem is hallottál róla. Megértesz?

– Tökéletesen – mondtam. Vállamra tette a kezét.

– Ez az út egyenesen Kaolba vezet. Sok szerencsét! – Ezzel visszaült thoatjára és elügetett. Vissza se nézett.

Már sötét volt, mire a hatalmas erdőn túl megpillantottuk a Kaol városát körülvevő magas falakat.

Minden baj és kaland nélkül tettük meg az utat. Ugyan az a

néhány ember, akivel találkoztunk, csodálkozva nézte az óriási calotot, de egyikük sem vette észre a vörös festéket, amivel finoman bedörzsöltem az egész testemet.

Azonban keresztüljutni az erdőn és bejutni Kaol jeddakja, Kulan Tith jól őrzött városába, nem ugyanaz. Senki nem léphet be a Mars városaiba, ha nem mond el magáról mindent részletesen és kielégítően. Nem áltattam magam azzal, hogy túljárhatok az őrparancsnokok eszén, akikhez azonnal elvezetnek, ha bebocsátást kérek.

Csak abban reménykedtem, hogy az éj leple alatt belopózhatok a városba, és ha már egyszer bejutottam, elrejtőzöm valamelyik sűrűn lakott negyedben, ahol nehezebben találnak rám.

E gondolattól vezérelve körbejártam a falat, de mindig az erdő árnyékában maradtam, amit a fal közelében kiirtottak, hogy az ellenség ne juthasson be a városba a fák segítségével.

Néhányszor megpróbáltam följutni a falra, de még földi izmaim is kevésnek bizonyultak, olyan okosan építették meg ezt a védőrendszert. Tíz méter magasságig kifelé dőlt a kő, majd ugyanilyen magasan függőleges volt, és végül öt méteren a tetejéig befelé dőlt. És sima volt! Simább, mint az üveg. Be kellett ismernem, hogy életemben először olyan barsoomi erődöt találtam, amelybe nem tudok bejutni.

Kedvetlenül visszamentem az erdőbe a keletről jövő széles út mentén, és Woolával együtt ledőltem aludni.

Hatodik fejezet

A KAOLIHŐS

Fényes nappal volt már, amikor lopakodás neszére ébredtem. Amint kinyitottam a szemem, Woola is fölült, és a bozóton keresztül az út felé nézett.

Eleinte semmit sem láttam, de egyszer csak valami sima és fényes zöld dolgot pillantottam meg a lila, vörös és sárga növények között.

Intettem Woolának, hogy maradjon, én pedig közelebb kúsztam, hogy utánajárjak a dolognak. Egy fatörzs mögül a kiszáradt tengerek undorító zöld harcosainak hosszú menetszlopát láttam, akik közvetlenül az út mellett, a sűrű őserdőben rejtőztek.

Nem is láttam a végét a halál és pusztítás e néma menetszlopának. Egyetlen magyarázata lehetett az egésznek: a zöld harcosok egy vörös csapat kivonulására vártak a legközelebbi kapunál, és lesből akartak rajtuk ütni. Ugyan nem tettem hűségesküti Kaol jeddakjának, de ő is a nemes vörös emberek fajtájához tartozott, akárcsak hercegnőm, és képtelen lettem volna tétlenül nézni, hogy Barsoom elhagyatott vidékeinek szívtelen és kegyetlen ördögei lemészárolják az embereit.

Óvatosan visszamentem Wooláért, és intettem neki, hogy csöndben kövessen. Nagy kerülőt tettem, nehogy véletlenül a zöldek kezére kerüljek, s végül elértem a magas falhoz.

Jobbra, pár száz méterre tőlem volt az a kapu, amin a csapatoknak várhatóan jönniük kellett, de ahhoz, hogy odajussak, el kellett volna haladnom a zöldek oldalszárnya mellett, könnyen meghiúsulhatott volna a tervem, hogy

figyelmeztetem a kaoliakat. Ezért balra indultam egy másik, mintegy másfél kilométerre lévő kapuhoz.

Biztos voltam benne, hogy az üzenet, amit viszek, tökéletes útlevél lesz, és meg kell vallanom, inkább azért akartam figyelmeztetni a bentieket, hogy bejussak a városba, semmint hogy elkerüljem a zöldek elleni harcot. Akármennyire szeretek harcolni, nem mindig engedhetem meg magamnak, és ebben az esetben sokkal fontosabb dolgom volt, mint idegen harcosok vérént ontani.

Ha már bent leszek, az ellenséges zöld harcosokról szóló bejelentésemet követő zűrzavarban biztosan bejutok a jeddak palotájába. Matai Shangot és csapatát nyilván ott szállásolták el.

Alig száz lépést mehettem a távolabbi kapu felé, amikor menetelés és fegyvercsörgés zaja és thoatok rikoltása ütötte meg a fületem, a falon belülről. Tehát a kaoliak már a másik kapu közelében jártak.

Nem maradt vesztegetnivaló időm. A következő pillanatban kinyitják a kaput, és a menet eleje a rájuk leselkedő halálba rohan.

Visszafordultam a végzetes kijárat felé, és azokkal a hatalmas ugrásokkal siettem végig az irtás peremén, amelyek eleinte híressé tettek Barsoomon. Egy kisportolt földi embernek nem nagy erőfeszítés tíz, húsz vagy akár harminc métert megtenni egy ugrással a Marson.

Miközben elhaladtam a zöld harcosok előtt, észrevették, hogy látom őket, s miután egy pillanat alatt rájöttek, hogy kiderült a tervük, a hozzám legközelebb lévők talpra ugrottak, hogy elvágják utamat.

Ugyanakkor föltárult a hatalmas kapu, és kilépett a kaoli menet eleje. Egy tucat zöld harcos beállt közém és a kapu közé, de nem sejtették, kit próbálnak feltartóztatni.

Egy jottányit sem lassítottam, amikor odaértem hozzájuk: hullottak a kardcsapásaim alatt, s óhatatlanul eszembe jutottak azok a régi szép idők, amikor Tars Tarkasszal, a tharkok jeddakjával, a legcsodálatosabb zöld marslakóval egymásnak vetett vállal harcoltunk hosszú és tikkasztó napokon keresztül, míg végül a körülöttünk lévő tetemek embermagas halommá nőttek.

Mikor egy csapatnyi zöld harcos már-már szorongatni kezdett ott a kaoli kapu előtt, a fejük fölé ugrottam, és a Dor undorító növényembereinek harcmodorában felülről, menetközben végeztem velük.

A városból vörös harcosok rohantak felénk, az őserdőből pedig a zöldek vad csordája rontott elő. Pillanatokon belül életem egyik leghevesebb és legvéresebb ütközetének a kellős közepén találtam magam.

A kaoliak kivételes harcosok, de az egyenlítőnél élő zöld emberek sem maradnak el mérsékelt égövi hideg és kegyetlen rokonaiktól, ha harcról van szó. Mindkét fél többször is visszavonulhatott volna minden szégyen nélkül, és ezzel véget vethettek volna a csatának, de a megmegújuló összecsapások őrült elszántságából hamar rájöttem, hogy ez a kis csetepatének induló ütközet csak akkor ér véget, ha az egyik csapat teljesen megsemmisül.

Most már föltámadt a harci kedvem, s teljes erőbedobással vettem magam a küzdelembe, és a kaoliak elismerő fölkiáltásai nagyrabecsülésükről tanúskodtak.

Ha időnként úgy tűnik, hogy túlságosan büszke vagyok a harcművészetemre, nem szabad elfelejteni, hogy nekem ez a hivatásom. Ha az ember patkoló kovács vagy festő, és jobban csinálja a dolgát, mint mások, akkor igenis, legyen büszke a tudományára. Én nagyon is büszke vagyok rá, hogy két bolygón nem élt nagyobb harcos, mint John Carter, Hélium hercege.

És aznap valóban kivettem magamért, hogy utat találjak a kaoliak szívéhez – és a városba: Sikerült is, amit elterveztem!

Egész nap harcoltunk, az utat már vörösre festette a vér és eltorlaszolták a holttestek. A csata kimenetele bizonytalan volt a csúszós úton, de a kaoli kapu soha nem került közvetlen veszélybe.

A lélegzetvételnél szünetben egy-két szót váltottam a mellettem harcoló vörös katonákkal, és egy ízben maga Kulan Tith, a jeddak tette a vállamra a kezét, és nevemet kérdezte.

– Dator Sojat vagyok – feleltem, hirtelen eszembe jutott az a név, amelyet a tharkoknál kaptam, sok-sok évvel ezelőtt, annak a két harcosnak a neve után, akiket először megöltem. Ugyanis a tharkoknál ez volt a szokás.

– Nagy harcos vagy, Dator Sojat – mondta –, és ma este újra beszéllek veled a fogadóteremben.

Ezután ismét belevetettük magunkat a harcba, és távol kerültünk egymástól. Azonban teljesült a szívem vágya, és megújult erővel, vidám lélekkel forgattam a hosszú kardom, míg végre az utolsó zöld harcosok föladták, és visszavonultak a távoli tengerfenék felé.

Csak a csata után tudtam meg, miért hagyták el a várost a vörös csapatok. Kulan Tith egy északi jeddak látogatását várta – a kaoliak hatalmas, és egyetlen szövetségesét –, és Kaoltól egynapi útra szerette volna fogadni.

Így azonban a fogadócsapat csak másnap reggel indulhatott el Kaolból. Nem vezettek Kulan Tith elé a csata után, de a jeddak értem küldött egy tisztet, aki kényelmes szállásomra, a királyi őrség tisztjei számára fenntartott palotaszárnyba kísért.

Woolával együtt remekül aludtunk, és az utóbbi napok fáradságait kipihelve ébredtünk. Woola végigharcolta velem az előző napi csatát, a marsbéli harci kutyák ösztöneinek és kiképzésének megfelelően. Sok ilyen ebet láttam a kiszáradt tengerek vad zöld csordái körül.

Egyikünk sem úszta meg sértetlenül, de a csodálatos barsoomi gyógyírek egyetlen éjszaka alatt újjávarázsoltak.

Néhány kaoli tiszttel reggeliztem, és ugyanolyan udvarias és kellemes vendéglátónak találtam őket, mint a héliumi nemeseiket, akik pedig híresek finom modorukról és remek neveltetésükről. Éppen végeztünk az evéssel, amikor küldönc érkezett, azzal az üzenettel, hogy Kulan Tith hívát.

Amikor beléptem a királyi fogadóterembe, a jeddak fölállt, lelépett a csodálatos trónemelvényről, és eléem jött, ez a megkülönböztetés általában csak látogató uralkodónak jár.

– Kaor, Dator Sojat! – köszöntött. – Azért hivattalak, hogy fogadhasd Kaol népének hálás köszönetét, hiszen ha halálmegvető bátorsággal nem figyelmeztetsz minket, egész biztosan belesétáltunk volna a gondosan kitervelt csapdába. Mesélj magadról. Hol van otthonod, és milyen

üggyben jöttél Kulan Tith udvarába?

– Hastorban élek – mondtam, mert valóban állt egy kisebb palotám ebben a déli városban, amely a hatalmas héliumi birodalomhoz tartozott. Kaolba részben véletlenül érkeztem, mert repülőgépem lezuhant az őserdők déli szélén. Éppen be akartam jönni Kaol városába, amikor észrevettem a lesben álló zöld csordát.

Lehet, hogy Kulan Tith-et érdekelte volna, vajon miért jártam repülőmmel birodalmának peremén, de volt olyan bölcs, hogy nem faggatott tovább. Nem is nagyon tudtam volna magyarázatot adni.

A kihallgatás alatt újabb emberek léptek a terembe a hátam mögött. Így csak akkor láttam őket, amikor Kulan Tith odament üdvözölni őket, és szólt, hogy kövessem, mert be akar mutatni.

Megfordultam, és csak nehezen tudtam uralkodni arcvonásaimon, mivel akik Kulan Tith engem magasztaló szavait hallgatták, nem mások voltak, mint két legfőbb ellenségem, Matai Shang és Thurid.

– Szent thernek szent hekkadora – mondta a jeddak –, áraszd áldásodat a távoli Hastorból származó vitéz idegenre, Dator Sojatra, az ő csodálatos hősiessége és végtelen elszántsága mentette meg tegnap Kaolt.

Matai Shang előrelépett és a vállamra tette a kezét. Tekintetéből ítélve egyáltalán nem ismert föl – tehát tökéletes volt az álcám.

Néhány barátságos szót szólt, majd bemutatott Thuridnak. A fekete sem vett észre semmit. Aztán Kulan Tith, nem kis szórakozásomra, a csatamezőn véghezvitt hőstettem

részleteit ecsetelte nekik.

Láthatóan kiemelkedő ügyességem tette rá a legnagyobb hatást, mert újra meg újra elmesélte, hogy ellenfeleim feje fölé ugrottam, és a levegőből kettéhasítottam a koponyájukat.

Úgy tetszett, mintha Thurid kissé tágabbra nyitotta volna a szemét az elbeszélés alatt, és olykor rajtakaptam, hogy hunyorogva néz az arcomba. Talán gyanút fogott? Kulan Tith a velem harcoló vad calotról is beszámolt, és Matai Shang szemében is gyanakvást láttam. Vagy csak képzeltem az egészet?

A kihallgatás végén Kulan Tith bejelentette, hogy elkísérem királyi vendége fogadására, és amikor egy tiszt – akinek megfelelő felszereléssel és hátasállattal kellett ellátnia – kíséretében távoztam, Matai Shang és Thurid látszólag őszinte örömet fejezték ki, hogy megismerhettek. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, amint kiléptem a teremből, és meggyőztem magam, hogy csak rossz lelkiismeretem hitette el velem, hogy ellenségeim gyanították valódi kiléteimet.

Félórával később a menettel együtt kilovagoltam a városból, hogy elkísérjem Kulan Tithet barátja és szövetségese fogadására. Bár a kihallgatás és a palotában tett sétáim alatt nyitva tartottam a szememet és a fülemet, semmit sem láttam vagy hallottam Dejah Thorisról és Thuiáról. Biztos voltam benne, hogy itt vannak valahol a zegzugos épületben, és bármit megtettem volna, hogy itt maradhassak Kulan Tith távolléte idején és megkereshessem őket.

Délfelé találoztunk az érkező menet elejével. A látogató jeddak pompás kísérete több kilométer hosszan kígyózott a széles, fehér kaoli úton. A thoatokon ülő élcsapat katonáinak drágakő- és fémberakásos bőr felszerelésén meg-megcsillant a napfény, mögöttük pedig ezer, hatalmas zitidarokkal vontatott csodás hintó haladt.

Kettes sorokban jöttek az alacsony építésű kényelmes kocsik, és mindegyiket testőrök kísérték, hiszen ezekben utaztak a királyi udvarhoz tartozó nők és gyermekek. Minden óriási zitidar hátán egy-egy fiatal marslakó ült, és az egész látványról eszembe jutottak első, huszonkét évvel ezelőtti barsoomi napjaim, amikor először láttam a tharkok zöld csordájának pompás karavánját.

Ez volt az első eset, hogy zitidarokat használó vörös emberekkel találkoztam. A zitidarok hatalmas, masztodonszerű állatok, melyek még a nagy termetű zöld emberekhez és óriási thoatjaikhoz képest is hihetetlenül magasak, de a viszonylag kicsi vörös emberek és kis termetű thoatjaik mellett egyenesen megdöbbentő, mesebeli lényeknek látszanak.

Drágakövekkel díszített szerszámzatuk volt, és élénk színű, gyémánttal, gyöngyubinnal, smaragddal és más ismeretlen drágakövekkel kirakott, fantáziadús mintázatú nyeregpárnájuk. Minden kocsin vagy egy tucat lobogó és szalag lengedezett a szélben.

Közvetlenül a kocsik előtt, hófehér thoaton, egyedül lovagolt a jeddak – és ez is szokatlan dolog Barsoomon –, mögötte pedig lándzsások, puskások és kardvívók végeérhetetlen sora következett. Valóban lenyűgöző látványt nyújtottak.

Meg-megcsörrentek a fegyverek, és néha fölördített egy dühös thoat vagy horkantottak a zitidarok, egyébként a menet szinte zajtalanul haladt, mivel ezek nem patás állatok, a kocsik széles kereke pedig rugalmas anyagból készült.

Néha vidám női nevetést és gyerekek kacagását lehetett hallani, hiszen a vörös marslakók szöges ellentétben a zöldek hideg és félelmetes fajtájával – társaságkedvelő és vidám emberek.

A két jeddak találkozásával járó formaságok és ceremóniák egy órán át tartottak, ezután visszaindultunk Kaol városába. Az oszlop eleje éppen sötétedés előtt ért vissza, de valószínűleg már hajnalodott, amikor az utóvéd áthaladt a kapun.

Szerencsére én a menet elején voltam, és a nagyszabású fogadás után, amelyen a királyi testőrség tisztjeivel együtt részt vettem, visszavonulhattam pihenni. A látogató jeddak kíséretének nemes tisztjei egész éjszaka folyamatosan érkeztek, és olyan sürgés-forgás támadt a palotában, hogy nem mertem Dejah Thoris keresésére indulni. Így, amint lehetett, a lakosztályomba mentem.

Ahogy az ebédlőből a szobáim felé tartottam, egyszer csak úgy éreztem, hogy figyelnek. Hirtelen megfordultam, és észrevettem egy alakot, aki azonnal beugrot egy nyitott ajtón.

Gyorsan visszarohtam oda, ahol eltűnt a fickó, de semmit sem találtam. Mindazonáltal az az egyetlen pillanat is elég volt ahhoz, hogy meg merjek esküdni: egy fehér arcot láttam, nagy sárga hajjal.

Az eset meglehetősen elgondolkoztatott, mert ha jól következtettem a futó látványból, akkor Matai Shang és Thurid gyanút fogtak, és kémet küldtek a nyomomba, ha pedig rájönnek kilétemre, még a Kulan Tith-nek tett szolgálatom sem menthet meg vallási fanatizmusuktól.

De homályos feltevések és a jövőtől való fölösleges rettegés soha nem nehezedett annyira a gondolataimra, hogy visszatartson éjszakai pihenésemtől. Ezen az estén is lefeküdtem a selyem- és szőrmetakarók közé, s egy pillanat alatt elaludtam.

Calotokat nem lehetett bevinni a palota épületébe, ezért szegény Woolát a királyi thoatok istállójában szállásolták el. Kényelmes, sőt fényűző helye volt, de jobban örültem volna, ha mellettem maradhat, s ha ott van, soha nem történhetett volna meg, ami aznap éjszaka történt.

Talán egy negyed órát alhattam, amikor hirtelen arra ébredtem, hogy valami hideg és nyirkos tárgy ért a homlokomhoz. Azonnal fölugrottam, és odakaptam, ahol az ellenséget sejtettem. Egy pillanatra emberi testet éreztem a kezemmel, de amikor előreugrottam, hogy megragadjam éjszakai látogatómat, a sötétben belegabalyodtam a selymekbe, és előrebuktam.

Mire föltápászkodtam és fényt gyújtottam, a látogató eltűnt. Hiába kutattam át alaposan a szobát, semmit nem találtam, amiből rájöhettem volna, ki és miért lopakodott be hozzám éjnek idején.

Eszembe sem jutott, hogy tolvaj lehetett a fickó, mivel a lopás gyakorlatilag ismeretlen fogalom Barsoomon. Bár az orgyilkosság igen elterjedt, az sem lehetett lopakodó

barátom célja, hiszen könnyedén megölhetett volna.

Éppen befejeztem a fölösleges találgatást, és vissza akartam feküdni, amikor egy tucat kaoli testőr lépett be. A szolgálatos tiszt az egyik kedélyes reggeli asztaltársam volt, de most nyoma sem látszott az arcán a barátságnak.

– Kulan Tith hívat – mondta. – Kövess!

Hetedik fejezet

ÚJ SZÖVETSÉGESEK

Örökkel körülvéve mentem végig Kulan Tith palotájának folyosóin, vissza az épület közepén lévő hatalmas fogadóterembe.

Amint beléptem a kaoli nemesekkel és a látogató jeddak tisztjeivel zsúfolt fényesen kivilágított terembe, minden szem felém fordult. Kulan Tith és két vendége, Matai Shang és a látogató jeddak a terem végében lévő magas trónuson ültek.

Halotti csendben mentünk végig a széles középfolysón, és megálltunk a trónok előtt.

– Halljuk a vádat – mondta Kulan Tith, és a jobb oldalon álló nemesekhez fordult, akkor előlépett Thurid, az elsőszülöttek fekete datorja, és rám nézett.

– Legnemesebb jeddak – kezdte Kulan Tith-hez fordulva. – Az első pillanattól gyanús volt nekem ez az idegen. Pokoli ügyessége, amiről beszámoltál, azonnal eszembe juttatta az igazság legfőbb ellenségét.

Azonban, a biztonság kedvéért, elküldtem hozzá szent kultuszod egyik papját, hogy lerántsa álcáját, és kiderüljön

az igazság. Íme, az eredmény! – mondta, és egyenesen a homlokomra mutatott.

Minden szem követte mozdulatát, egyedül én nem tudtam, miféle végzetes jel lehet a homlokomon.

A mellettem álló tiszt észrevette zavaromat, és miközben Kulan Tith tekintete egyre fenyegetőbbé vált, a nemes kis tükröt húzott elő a zsebéből, és az arcom elé tartotta.

Elegendő volt egy pillantás a tükörképemre, mindent értettem.

Az éj leple alatt a szobámba osonó thern tenyérnyi helyen letörölte róla a vörös festéket, és előbukkant a saját, napbarnított bőröm.

Thurid egy másodpercig hallgatott, gondolom, hogy fokozza a drámai hatást. Majd folytatta.

– Ó, Kulan Tith – kiáltotta –, az az ember áll előtted, aki megszenteltelenítette a Mars isteneinek templomát, megtámadta a szent Therneket és évezredes vallásunk ellen fordította a világunkat. Kaol jeddakja, szentek védelmezője, íme, John Carter, Hélium hercege áll előtted. Kulan Tith Matai Shanghoz fordult, mintha a vádak megerősítését várta volna tőle. A szent thern bólított.

– Valóban ő a legfőbb istenkáromló – szólt. – Még a palotádba is követett, Kulan Tith, azzal a céllal, hogy orvul megöljön engem. És...

– Hazudik! – kiáltottam. – Kulan Tith, hallgass meg, hogy megtudd az igazat. Hallgass meg, miért követte John Carter Matai Shangot a palotádba. Hallgass meg engem is, ne csak őket, és azután ítéld meg magad, hogy tetteim nem feleltek-e meg jobban a barsoomi lovagiasságnak és

becsületnek, mint a hamis hit boszszúvagyó rajongóinak cselekedetei, akiknek kegyetlen hatalmától megszabadítottam a bolygódát.

– Csönd! – ordított a jeddak, miközben fölállt, és kardja markolatára tette a kezét. Csöndet, istenkáromló! Kulan Tith-nek nincs szüksége rá, hogy beszennyezd fogadótermének levegőjét a mocskos szádról elhangzó eretnekségekkel, anélkül is tud ítélni. Már bizonyítottad bűnösségedet. Csak a halálad módját kell meghatároznunk. Még a kaoli harcosoknak tett szolgálatod sem segíthet rajtad, az is csak ürügy volt, hogy a bizalmamba férközve a közelébe kerülj annak a szent embernek, akinek az életére törsz. Pokolra vele! – fejezte be az őrparancsnokhoz fordulva.

Szép kis helyzetbe kerültem! Mennyi esélyem lehet egy egész néppel szemben? Hogyan reménykedhetnék a fanatikus Kulan Tith kegyelmében, ha olyan tanácsadói vannak, mint Matai Shang és Thurid? A fekete gúnyosan vigyorgott rám.

– Ezúttal nem menekülsz, földlakó. – mondta kötekedve. Körbevettek az örök. Véres köd borult a szememre. Virginiai őseim harcos vére szinte fölfort az ereimben. Minden örületével rám tört a harci vágy.

Egy ugrással Thurid előtt termettem, és miközben jóképű arcára fagyott ördögi vigyorgása, öklömmel tiszta erővel szájon vágtam. Ahogy a jó öreg amerikai jobbegyenes betalált, a fekete dator vagy négy métert repült a levegőben, majd Kulan Tith trónjánál ért földet, vért és fogakat köpve összezúzott szájából.

Ezután előrántottam hosszú kardomat, és megfordultam, hogy szembeszálljak egy egész néppel.

Az örök azonnal rám rohantak, de mielőtt összezecsaphattak volna a pengéink, parancsoló hang harsogta túl a katonák lármáját, egy nagy termetű ember leugrott a trónemelvényről, és kivont karddal köztem és támadóim közt termett.

A látogató jeddak volt.

. – Állj! – kiáltotta. – Kulan Tith, ha jelent valamit számodra barátságunk és a népeink közt évszázadok óta fennálló béke, hívd vissza harcosaidat. Mert akárhol és akárki ellen harcoljon is John Carter, Hélium hercege, Thuvan Dihn, Ptarth jeddakja mellette áll, és haláláig kitart.

Elhalkult a zaj, a katonák leengedték kardjaikat, és ezer szem nézett először meglepetten Thuvan Dihnre, majd kérdően Kulan Tith-re. Kaol jeddakja elfehéredett haragjában, de mielőtt megszólalt, összeszedte magát, és hangja nyugodt és kiegyensúlyozott volt, ahogy egy jeddakhoz illik.

– Thuvan Dihn – mondta vontatottan – nyilván nagyon izgatott, és ezért szegül szembe a vendégek illő viselkedését megszabó évezredes szokással. Azért, hogy én királyi barátommal ellentétben, ne feledkezzek meg magamról, végighallgatom Ptarth jeddakjának indokait, melyek magyarázatot adnak izgatottságára.

Észrevettem, hogy Ptarth jeddakja legszívesebben Kulan Tith arcába vágta volna a fegyverét, de akárcsak házigazdája, ő is uralkodott magán.

– Thuvan Dihnnél senki sem ismeri jobban a látogatóra

vonatkozó törvényeket – mondta –, azonban Thuvan Dihn ennél magasabb törvénynek engedelmeskedik. A hála törvényének. És Barsoomon senkinek nem tartozik nagyobb hálával, mint John Carternek, Hélium hercegének. Évekkel ezelőtt – folytatta –, amikor utoljára nálam jártál, Kulan Tith, téged is megkapott egyetlen lányom, Thuvia bájos szépsége. Magad is láttad, mennyire rajongtam érte, és később hallottad a hírt, hogy valami kifürkészhetetlen szeszély miatt a hosszú önkéntes zarándokutat választotta a titokzatos Iss hideg habjain, én pedig mély kétségbeesésbe zuhantam.

Pár hónapja értesültem John Carter Issus és a szent thernek ellen vezetett hadjáratáról. Kósza hírek jutottak el hozzám arról, hogy micsoda rémtetteket követtek el a thernek a felséges Iss hullámain évszázadok óta érkező zarándokok ellen.

Arról is hallottam, hogy több ezer foglyot szabadítottak ki, akik közül néhányan visszamerészkedtek hazájukba ama szörnyű halál ellenére, amely mindazokra vár, akik visszatérnek a Dor völgyéből.

Egy ideig nem akartam elhinni ezt az eretnekséget, és reménykedtem benne, hogy Thuvia lányom meghalt, mielőtt elkövethette volna a szentségtörést, és visszatért a külvilágba. Később azonban fölülkerekedett atyai szeretetem, és inkább vállaltam volna az örök kárhozatot, mint hogy ne láthassam lányomat, ha életben van valahol.

Követeket küldtem hát Héliumba, és Xodarhoz, az elsőszülöttek jeddakjához, aki a vallásukat megtagadó them népet is kormányozza. És mindenki beszámolt

azokról az elmondhatatlan szörnyűségekről és rémtettekről, amiket a szent Thernek követtek el vallásuk védtelen áldozatai ellen.

Sokan találkoztak a lánnyal, vagy legalább hallottak róla, és Matai Shanghoz közel álló thernektől megtudtam, hogy ő személyesen micsoda megaláztatásokat zúdított rá. Így nagyon örültem, amikor láttam, hogy Matai Shang is a vendéged, mert úgyis megtaláltam volna, még akkor is, ha egy életen át kell keresnem.

Másról is hallottam, mégpedig John Carter lányomat is védelmező lovagiasságáról. Elmondták, hogyan harcolt érte és mentette meg, és hogy magával mit sem törődve átengedte neki thoatját, ő pedig egymaga szállt szembe a vad déli warhoonokkal.

Ezek után csodálkozol rajta, Kulan Tith, hogy kockára teszem az életemet, népem békéjét, sőt a barátságodat is – amit mindennél többre tartok –, és Hélium hercegének a pártjára állok?

Kulan Tith hallgatott, látszott rajta, hogy zavarban van. Kisvártatva megszólalt.

– Thuvan Dihn – mondta barátságos, de nagyon szomorú hangon –, ki vagyok én, hogy ítélkezsem felebarátom fölött? A Thernek atya még most is szent a szememben, és vallása az egyetlen igaz vallás, de ha olyan helyzettel kerülnék szembe, mint te, biztosan ugyanazt érezném és tenném, amit te.

Ami Hélium herceget illeti, közbeléphetek, azonban közted és Matai Shang között csak a békéltető szerepét tölthetem be. Mire a nap újra lebukik, Hélium herceget őrizettel

országom határához vezettem, és szabadon mehet, ahová akar, de halálbüntetés terhe mellett, soha többé nem léphet Kaol földjére.

Ha viszály van közted és a thernek atyja között, gondolom, nem kell kérnem, hogy csak akkor intézzétek el, ha már egyikőtök sincs országomban. Thuvan Dihn, elfogadod-e ezt?

Ptarth jeddakja beleegyezően bólintott, de Matai Shangra vetett fenyegető tekintete rossz előérzetet kelthetett ebben a tiszta képű istenecskeben.

– Hélium hercege viszont egyáltalán nem fogadja el – kiáltottam, durván megszakítva a békekötést, mert nem vette volna be a gyomrom, hogy ilyen nagy árat fizessenek a békéért. – Számtalanszor megmenekültem a halál torkából, hogy megtaláljam és legyőzzem Matai Shangot, és nem tűröm, hogy eltántorítsanak a Céltől, és elvezessenek, mint egy kivénhedt thoatot, a vágóhídra, amikor végre eljutottam ide, kardforgató jobbom ügyességével és izmaim erejével. És Thuvan Dihn sem fogadja el ezt a békét, ha meghallgatja, amit mondani akarok. Tudjátok, miért űztem szinte leküzdhetetlen nehézségek árán a Dor völgyének erdejéből egy fél világon keresztül Matai Shangot és Thuridot, a fekete datort? Gondoljátok, hogy John Carter, Hélium hercege orgyilkosságra vetemedne? Lehet Kulan Tith olyan bolond, hogy elhiggye a hazugságot, amit a szent thern vagy Thurid ültetett a fülébe?

Nem azért követem Matai Shangot, hogy megöljem, bár saját bolygóm istene a megmondhatója, milyen szívesen szorongatnám a torkát. Azért követem, Thuvan Dihn, mert

két fogoly van vele – a feleségem, Dejah Thoris és a lányod, Thuvia. Gondolod, hogy elhagyom Kaol városát, mielőtt a fiam anyja és a te lányod szabad lenne?

Thuvan Dihn Kulan Tith-hez fordult. Harag lángolt okos szemében, de tökéletes önfegyelemmel szólalt meg.

– Tudtál erről, Kulan Tith? – kérdezte. Tudtad, hogy a lányom fogolyként van itt a palotádban?

– Nem tudhatta – szólt közbe Matai Shang, inkább a félelemtől, mint a dühtől sápadtan. – Nem tudhatta, mert ez hazugság.

– Várj – mondta Thuvan Dihn, majd ismét Kulan Tith-hez fordult. – Nem hazugság. Mindenki tudja Hélium hercegéről, hogy soha nem hazudik. Válaszolj, Kulan Tith. Kérdeztem valamit.

– Három nő érkezett a thernek atyjával – felelte Kulan Tith.

– A lánya, Phaidor, és két másik, akikről azt mondták, hogy szolgálók. Ha ők lennének héliumi Dejah Thoris és pparthi Thuvia, akkor sem tudhattam – egyikükkel sem találkoztam. De ha ők azok, holnapra visszakapjátok őket.

Beszéd közben egyenesen Matai Shangra nézett, és nem úgy, mint hívó a főpapra, hanem úgy, ahogy egy uralkodó néz alattvalójára, amikor parancsot oszt.

Akárcsak nekem, a thernek atyjának is világos volt, hogy valódi jellemét megismervén erősen meggyengült Kulan Tith hite, és csak egy hajszálon múlt, hogy a hatalmas jeddak esküdt ellenséggé váljon. Azonban a babona oly mélyen gyökeredzik, hogy még ez a szilárd kaoli is habozott elvágni az ősi hitéhez kötő utolsó köteléket.

Matai Shangnak volt annyi esze, hogy látszólag elfogadja

követőjének feltételeit, és megígérje, hogy másnap reggel mindkét foglyot bevezeti a fogadóterembe.

– Mindjárt reggel lesz – mondta –, és nem szívesen ébresztem föl a lányomat, különben most rögtön idehozatnám őket, hogy saját szemeddel győződj meg Hélium hercegének tévedéséről. – Az utolsó szót külön hangsúlyozta, mivel csak annyira akart megsérteni, hogy ne támadhasson nyílt összetűzés.

Már-már tiltakoztam a késedelem ellen, és követelni akartam Hélium hercegnőjének azonnali előhívását, de Thuvan Dihn mindezt fölöslegessé tette.

– Minél előbb szeretném viszontlátni a lányomat – szölt –, de ha Kulan Tith biztosít róla, hogy ma éjjel senki sem hagyhatja el a palotát, és sem Dejah Thorist, sem pparthi Thuiát nem éri semmiféle sérelem, amíg bevezetik őket ebbe a terembe, akkor nem erősködöm.

– Senki sem hagyja el a palotát ma éjjel – válaszolt Kaol jeddakja. – Matai Shang, biztosítékot ad rá, hogy a két nőt nem éri sérelem?!

A thern bólintott. Néhány perc múlva Kulan Tith véget vetett a kihallgatásnak, én pedig Thuvan Dihn meghívására vele tartottam a lakosztályába, ahol átvirrasztottuk az éjszakát. Miközben vártunk, elmeséltem neki a bolygóján átélt kalandjaimat, és hogy mi történt a lányával, amíg együtt voltunk.

Thuvia apját kedvemre való embernek találtam, és aznap éjjel egy fokozatosan elmélyülő barátság vette kezdetét, ennél erősebb csak a zöld jeddak, Tars Tarkas és a köztem levő kapocs volt.

A hirtelen beköszöntő marsbéli hajnal első fénysugarával küldönc érkezett Kulan Tithől, a fogadóterembe szólított minket, ahol Thuvan Dihn hosszú évek után viszontláthatja a lányát, én pedig visszakapom Hélium csodás leányát, miután tizenkét évig szinte egyfolytában távol voltam tőle.

Vadul vert a szívem a keblemben, szégyenkezve néztem körül, mert úgy éreztem, a teremben mindenki hallja. Szinte fájtak a karjaim, annyira vágytam rá, hogy újra megölelhessem isteni hercegnőmet, akinek örök fiatalsága és el nem múló szépsége csak külső megnyilvánulásai tökéletes lelkének.

Végül visszatért a Matai Shangért küldött szolga. Nyújtogattam a nyakam, hogy minél előbb láthassam, kik követik, de a küldönc egyedül jött.

Megállt a trón előtt, és megszólalt, az egész teremben tisztán hallatszott a hangja.

– Ó, Kulan Tith, leghatalmasabb jeddak – kiáltotta az udvari szokás szerint –, küldöncöd egyedül tért vissza, mert Matai Shang és kísérete lakosztályát üresen találta.

Kulan Tith elsápadt.

Thuvan Dihn, aki mellettem állt, mert nem foglalta el a számára fönntartott trónt, fölmordult. Egy pillanatra halotti csönd borult Kulan Tith hatalmas fogadótermére. Végül maga a jeddak törte meg a csöndet.

Fölállt a trónról, és az emelvényről Thuvan Dihnhez lépett. Könnyek csillogtak a szemében, ahogy mindkét kezét a barátja vállára tette.

– Ó, Thuvan Dihn – kiáltotta –, hogyan történhetett meg mindez a legjobb barátod palotájában?! Ha sejtettem

volna, mit forgat gonosz fejében, magam tekerem ki Matai Shang nyakát. Múlt éjszaka meggyengült szilárd hitem, ma reggel végképp összedőlt. De most már késő, túl késő. Egyetlen szavadba kerül, és Kaol nagy népe rendelkezésedre áll, hogy kimentsétek lányodat és e csodálatos harcos feleségét legfőbb ellenségeink karmai közül. Mit tegyek? Szóljatok!

– Először keressük meg azokat, akik felelősek Matai Shang és kísérei szökéséért – javasoltam. – A palotaőrök segítségével aligha jutottak volna ki. Találják meg a vétkest, és préseljük ki belőle, hogyan és merre indultak.

Mielőtt Kulan Tith kiadta volna a parancsot a vizsgálatra, előlépett egy jóképű, fiatal tiszt, és így szólt:

– Ó, Kulan Tith, leghatalmasabb jeddak, egyedül én vagyok felelős ezért a végzetes hibáért. Múlt éjjel én voltam a palotaőrség parancsnoka. A kora hajnali kihallgatás alatt a palota más részén teljesítettem szolgálatot, így semmit sem tudtam az ott történekről, tehát amikor a thernek atyja hívatott és azt mondta, azonnal távozni akar a városból, mert itt van egy halálos ellensége, aki az életére tör, azt tettem, amit egy életem át tanítottak: teljesítettem a parancsát, mivel őt tartottam mindannyiunk urának, aki még nálad is hatalmasabb, leghatalmasabb jeddak. Minden következményt és büntetést magamra vállalok, mert egyedül én vagyok a bűnös. A szökésben segítő palotaőr csak a parancsaimat teljesítette.

Kulan Tith először rám, majd Thuvan Dihnre nézett kérdően, vajon hogyan ítéljük meg ezt az embert, de hibája olyan nyilvánvalóan megbocsátható volt, hogy egyikünk sem

kívánta a felelősségre vonását azért, ami bárkivel megeshetett volna.

– Hogyan és milyen irányba távoztak? – kérdezte Thuvan Dihn.

– Ugyanúgy, ahogy jöttek – felelte a tiszt –, a saját repülőjükön. Amikor elindultak, egy ideig még figyeltem a gép fényeit: észak felé tűntek el.

– Északon hol található menedéket Matai Shang? – kérdezte Thuvan Dihn Kulan Tithől.

Kaol jeddakja egy darabig összeráncolt homlokkal töprengett. Ezután hirtelen földerült a tekintete.

– Megvan! – kiáltotta. – Matai Shang éppen tegnap célzott arra, hogy messze északon él egy tőlünk teljesen különböző nép. Mint mondta, a szent thernek mindig tudtak róluk, mert odaadó és őszinte hívei az ősi kultusznak. Köztük örök menedéket lelhet, ahol nem bukkanhatnak rá „hazug eretnekek”. Ide indult hát Matai Shang.

– És egész Kaolban egyetlen repülő sincs, amivel üldözőbe vehetnénk! – kiáltottam.

– És legközelebb csak Ptarthban találunk gépet – felelte Thuvan Dihn.

– Várjatok! – mondtam hirtelen. – Az őserdő déli peremén hever thern gépem roncsa, amivel idáig eljutottam. Ha adsz embereket, akik ideszállítják, és szerelőket, akik segítenek, két nap alatt rendbehozom, Kulan Tith.

Több mint gyanús volt számomra a kaoli jeddak hirtelen pálfordulása, de olyan készségesen elfogadta javaslatomat, és olyan gyorsan rendelkezéseimre bocsátotta az embereket, hogy kételyeim végképp

eloszlottak.

Két nappal később a repülő felszállásra készen pihent a megfigyelőtorony tetején. Thuvan Dihn és Kulan Tith két teljes népet ajánlott fel segítségemül, több millió harcos állt rendelkezésemre. Azonban rajtam és Woolán kívül csak egy ember fért be a gépbe.

Ahogy beszálltam, Thuvan Dihn elfoglalta a mellettem levő ülést. Kérdőn és meglepetten pillantottam rá. Kíséretének legnagyobb rangú tisztjéhez fordult.

– Rád bízom kíséretemet, hogy épségben visszatérjenek Ptarthba – mondta. – Ott jog szerint a távollétemben a fiam uralkodik. Hélium hercege nem mehet egyedül az ellenség földjére, Szólottam. Isten veled!

Nyolcadik fejezet

A HULLABARLANGBAN

Éjjel-nappal követtük az egyenesen észak felé tartó gépet, hiszen a céliránytű beállítása nem változott, mióta elhagytuk a thern erődöt.

A második este érezhetően hidegebb lett a levegő, és az egyenlítőől megtett távolságunkból könnyen kiszámíthattuk, hogy egyre jobban megközelítjük az északi sarkkört.

Számtalan expedíció indult már erre az ismeretlen földre, és ez aggodalommal töltött el, mert még soha nem tért vissza olyan repülő, amely érdemleges távolságot tett meg az örök fagy vidékét délről szegélyező hatalmas jégfalon belül.

Soha nem tudtuk meg, mi történt velük. Örökre eltűntek az

északi sark gonosz és titokzatos világában.

A jégfal és az északi sark közötti távolságot megtenni egy gyors gépnek nem tarthatott volna tovább két óránál, tehát nyilvánvalóan szörnyű veszély leselkedett azokra, akik erre a „tiltott földre” léptek – ahogy a külvilág elnevezte ezt a vidéket.

Ezért lelassítottam, amikor a fal közelébe értünk, úgy terveztem, hogy nappal repülünk át óvatosan a jégtorlasz fölött, nehogy csapdába essünk, ha egyáltalán létezik valami emberlakta ország errefelé. Matai Shang ugyanis csak ott érezhette volna magát biztonságban John Cartertől, Hélium hercegétől.

Alig egy méter magasan, csigalassúsággal vezettem a gépet – és szó szerint megpróbáltuk kitapogatni az utat a sötétben, mivel mindkét hold lebukott, és az eget felhők borították, amik csak a Mars két sarkkörén találhatók.

Hirtelen magasba nyúló fehér fal állta utunkat, és hiába emeltem föl a gép orrát és kapcsoltam hátramenetbe a motort, már nem tudtam elkerülni az összeütközést.

Szörnyű reccsenéssel csapódtunk a magasba szökő akadálynak.

A gép oldalra fordult, a motor leállt, a megfoltozott felhajtógáz-tartályok felrobbantak, és orral a hat méterrel alattunk levő földre zuhantunk.

Szerencsére egyikünk sem sérült meg, és amikor kiszabadítottuk magunkat a roncsból, a hatalmas jégfal tövében találtuk magunkat, gránittömbök között.

Ezek gátolták meg, hogy a jég tovább húzódjon délre.

Micsoda kegyetlen sors! Így lezuhanni közvetlenül a cél

előtt; a meredek és megmászhatatlan kő- és jégfal rossz oldalán!

Thuvan Dihre néztem, aki leverten ingatta a fejét.

Az éjszaka hátralevő részét szőrméimben dideregve töltöttük a hóban.

Összetört lelkembe reggelre némi reménység költözött, bár meg kell vallanom, a régi optimizmusom nem tért vissza.

– Mit csináljunk? – kérdezte Thuvan Dihn. – Hogyan hatoljunk át az áthatolhatatlanon? – Először is be kell bizonyítanunk, hogy nem áthatolhatatlan – feleltem. – És amíg nem jártuk körbe a falat, addig nem hiszek az áthatolhatatlanságában. Minél előbb indulunk, annál jobb, mert nem látok más megoldást, és több mint egy hónapba is beletelhet, mire megteesszük az előttünk álló hosszú és fáradságos utat.

Öt hideg és nehéz napon át küszködtünk a jégfal lábánál húzódó fagyott és kemény úton. Éjjel és nappal vad, szőrös lények támadtak ránk. Egyetlen pillanatra sem voltunk biztonságban a hatalmas északi szörnyektől.

Az apt volt a legkitartóbb és legveszélyesebb ellenségünk. Ez egy hatlábú, fehér bundájú állat. Négy erős, rövid lába segíti, hogy gyorsan tudjon haladni a hóban, míg a vállából előre felé növő, szőrtelen, fehér kezekben végződő két végtagjával ragadja meg zsákmányát.

Feje és szája a földi állatok közül leginkább a vízilóéra hasonlít, eltekintve az alsó állkapcsából enyhén lefelé görbülő, előreálló agyaraitól.

Érdeklődésemet főként két hatalmas szeme keltette föl. Ez a két óriási, ovális folt a feje búbjától egészen az agyarak

tövéig tartott, úgyhogy ezek a fegyverek valójában a több ezer részből álló, összetett szemek alsó részéből nőttek ki. Figyelemre méltó volt ez a fajta szem egy olyan állatnál, amely ezen a ragyogó jég- és hóborította vidéken vándorol. Miután alaposan megvizsgáltam egy-két általunk megölt példányt, észrevettem, hogy minden kis résznek külön szempillája van, és az állat kedve szerint használhatja mindegyik apró szemét. Arra a következtetésre jutottam, hogy az aptok nyilván a föld alatt élnek.

Nem sokkal később találkoztunk a legnagyobb apttal. Az állat két és fél méter magas volt, szőre tisztán és fényesen csillogott, esküdni mertem volna, hogy nemrég ápolták.

Farkasszemet nézett velünk, miközben közeledtünk hozzá. Időpocsékolás lett volna, ha menekülni próbálunk, mivel ezekből a távoli, északon csavargó ördögi teremtményekből állandó bestiális harag árad, és minden élőlényt megtámadnak, amely nagy kiterjedésű látóterükbe kerül.

Még ha tele van a hasuk és képtelenek enni, akkor is ölnek; egyszerűen örömeiket lelik az élet kioltásában. Tehát amikor ez a hatalmas apt, ahelyett, hogy megtámadott volna, megfordult és elügetett, igencsak meglepődtem, de hirtelen ragyogó arany nyakörvet pillantottam meg rajta.

Thuvan Dihn is észrevette, és mindkettőnkben föléledt a remény. Csakis ember tehetné az állatra azt a nyakörvet, és mivel általunk ismert marsbéli faj soha nem szelídítette meg a vad aptot, kizárólag olyan nép jöhetett számításba, amelyről eddig nem tudtunk – talán a mesebeli barsoomi sárga emberek. A valaha hatalmas fajról azt hittük, hogy

kihált, bár a tudósok szerint csak fölhúzódtak a dermesztő északi sarkvidékre.

Egyszerre indultunk a fenevad után. Woolának gyorsan elmagyaráztam, hogy nem baj, ha szem elől veszjük, és a gyorsan futó szörnyeteg hamarosan el is tűnt a látóhatáron. Majdnem két órája követtük a fallal párhuzaw mos nyomokat, amikor azok hirtelen elkanyarodtak a fal felé, és látszólag teljesen áthatolhatatlan terepen vezettek keresztül.

Mindenfelé hatalmas gránittömbök állták utunkat; egy rossz lépés, és lezuhanunk a jéghasadékokba, és északról fojtogató bűzt sodort arcunkba a szellő.

Még két órába telt, mire megtettük a jégfalig vivő néhány száz méteres utat.

Majd elfordultunk egy falszerű gránitkiszögellésnél, és egy körülbelül másfél hektárnyi sima területre bukkantunk, amely az utunkat álló jég- és kőfal előtt terült el. Közvetlenül előttünk pedig egy barlang sötét bejárata tátongott.

Ebből a visszataszító nyílásból áradt a szörnyű bűz, és miután Thuvan Dihn alaposan szemügyre vette a helyet, meghökkenten fölkiáltott.

– Az őseimre mondom, hát mégiscsak léteznek a legendás hullabarlángok! Ha tényleg így van, akkor megtaláltuk az átjárót.

Barsoom első történeteinek ősrégi krónikái olyannyira régiek, hogy évszázadokig mitológiának tartották őket – leírják, hogyan menekültek a sárga emberek a Barsoomot lerohanó zöld csordák elől, amikor a nagy óceánok kiszáradása miatt az uralkodó fajoknak el kellett hagyniuk

otthonaikat.

Elmesélik a hajdan hatalmas nép életben maradt tagjainak vándorlását, az állandó támadásokat, míg végül találtak egy átjárót, és azon túl egy termékeny völgyet!

A végső menedékükhöz vezető, föld alatti átjáró nyílásánál óriási csatára került sor. A sárgák győzedelmeskedtek, s az új otthonukhoz vezető barlangokban halmozták föl a sárga és zöld harcosok holttestét, hogy a szag visszatartsa ellenségeiket a további üldözéstől.

És a régmúlt nap óta e mesebeli föld minden halottját a hullabarlangokba temetik, hogy halálukban is az országot szolgálják, és elriasszák a betolakodókat. A mese szerint minden hulladékot is ide hordanak – mindent, ami elrohadhat és fokozhatja ezt az orrfacsaró bűzt.

A rothadó tetemek között minden lépésnél halál leselkedik ránk, mert itt laknak a vérengző aptok, amelyek zsákmányuk megemészthetetlen maradékával hozzájárulnak az átható szaghoz. Szörnyű út a célunkhoz, de az egyetlen.

– Biztos vagy benne, hogy megtaláltuk a sárga emberek földjéhez vezető utat? – kérdeztem.

– Amennyire lehetséges, igen – felelte Thuvan Dihn –, hiszen csak az ősrégi legenda támasztja alá elképzelésemet. Azonban magad is láthatod, mennyire egybevág a részletek a sárga emberek hányattatásáról szóló történettel. Igen, biztos vagyok benne, hogy megtaláltuk a menedékükhöz vezető utat.

– Ha ez igaz, és imádkozunk, hogy így legyen – mondtam –, akkor megoldódik Hélium jeddakja, Tardos Mors és fia,

Mors Kajak eltűnésének a rejtélye, hiszen ez az egyetlen hely, ahol nem keresték az expedíciók és a kémek, akik már majdnem két éve kutatnak utánuk. Utoljára akkor hallottunk róluk, amikor hírül adták, hogy bátor fiam, Carthoris nyomában átkeltek a jégfalon.

Miközben beszélgettünk, egyre közelebb jutottunk a barlang bejáratához, és amint beléptünk, megértettük, miért riadtak vissza a zöld harcosok az előttünk álló út várható borzalmaitól.

A halottak csontjai embermagasságban borították az első barlang talaját, itt-ott rothadó húscscafatok heverték. Ezen a szörnyű halmon keresztül rágtak utat maguknak az aptok a második barlanghoz.

Az első terem mennyezete alacsony volt, mint a legtöbb barlangé, így a rossz szag annyira öszszesűrűsödött, hogy már-már szilárd volt. Kis híján előhúztam hosszú kardomat, hogy azzal vágjak utat a friss levegőre.

– Nem életveszélyes ez a levegő? – kérdezte Thuvan Dihn fuldokolva.

– Hosszú távon biztos – feleltem –, úgyhogy siessünk. Én megyek elől, te hátul, és így közrefogjuk Woolát. – E szavakkal előretörtem az oszladozó tetemek tömegén keresztül.

Hét különböző barlangon – bár alig különböztek a bűz mértékében és minőségében – túljutottunk, minden ellenállás nélkül. A nyolcadikban azonban rábukkantunk az aptok odújára.

Hús hatalmas vadállat hevert a teremben: Néhányan aludtak, mások a friss zsákmányt marcangolták, megint

mások pedig szerelmi párviadalt vívtak.

. Itt, otthonuk félhomályában nyilvánvalóvá vált nagy szemük fontossága, hiszen ezeknek a belső barlangoknak a gyenge világítása alig-alig különbözött a teljes sötétségtől. Még én is határtalan vakmerőségnek tartottam volna, hogy megkíséreljük az átjutást, ezért azt javasoltam Thuvan Dihnek, hogy Woolával együtt menjenek vissza a külvilágba, és valamilyen civilizált országtól hozzanak harcosokat, akikkel nemcsak az aptokat, hanem minden további akadályt is legyőzhetünk.

– Lehet – folytattam –, hogy addig egyedül is találok valami utat a sárga emberek földjére, de ha mégsem, akkor is csak egy életet kell föláldoznunk. Ha mindketten elpusztulunk, nem marad senki, aki ide vezethetné az embereket, és megmentené Dejah Thorist és a lányodat.

– Nem hagylak magadra, John Carter – válaszolt Thuvan Dihn. – Várjon rád győzelem vagy halál, Ptarth jeddakja melletted marad. Szólottam.

Hangjából biztosra vettem, hogy fölöslegesen vitatkoznék, így végül csak Woolát küldtem vissza egy sebtében írt üzenettel, amit kis fémtokban a nyakára erősítettem. Megparancsoltam hú társamnak, hogy keresse meg héliumi Carthorist, és bár ezer veszély és egy fél világ választott el minket Héliumtól, tudtam, ha egy mód van rá, Woola odatalál.

A természet csodálatos gyorsasággal és kitartással ruházta fel, félelmetes erejével bármilyen ellenséggel elbánik, okosságával és remek ösztöneivel pedig mindent megold, hogy teljesítse küldetését.

A hatalmas állat vonakodva fordult meg, hogy eleget tegyen parancsomnak, de mielőtt elindult, búcsúzóul meg kellett ölelnem. Hozzám dörgölte az arcát, majd a hullabarlángokon át a külvilág felé vágatott.

Üzenetemben pontosan meghatároztam Carthorisnak a barlangok helyét, hangsúlyoztam, hogy itt kell behatolniuk az országba, és semmilyen körülmények között se próbáljon meg flottával átkelni a jégfalon. Leírtam neki, hogy fogalmam sincs, mi lehet a nyolcadik barlangon túl, de biztos vagyok benne, hogy valahol a jégfal másik oldalán találok az anyját, aki Matai Shang kezében van, talán a nagyapját és a dédapját is, ha élnek még.

Továbbá azt tanácsoltam, kérjen repülőket és katonákat Kulan Tith-től és Thuvan Dihn fiától, hogy elég erős serege legyen az elsőprő győzelemhez.

És – fejeztem be –, ha lesz elég időd, keresd fel Tars Tarkast, mert amennyiben életben talátlak, szeretnék még egyszer vállvetve harcolni régi barátommal.

Miután Woola elment, Thuvan Dihn és én visszahúzódtunk a hetedik barlangba, és rengeteg tervet eszeltünk ki és vetettünk el az átjutással kapcsolatban. Ültünk ből láttuk, hogy az aptoknak egyre inkább csökkent a harci kedvük, és amelyek az előbb még ettek, már aludtak.

Hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy a vad szörnyetegek előbb-utóbb békésen elszenderednek, és megkockáztathatjuk az átkelést az odújukon.

A fenevadak evés után elnyúltak a csontokat borító, oszladozó maradványokon, míg végül egyetlen apt maradt ébren. Ez a hatalmas fickó szimatolva járt-kelt társai és az

undorító hulladék között.

Időnként megállt, és figyelmesen először az egyik, majd a másik kijárat felé kémlelt. Teljesen úgy viselkedett, mint egy őrszem.

Kénytelenek voltunk beletörődni, hogy nem fog aludni, amíg le nem váltják. Ki kellett hát eszelnünk egy tervet, amivel becsaphatjuk. Végül elmondtam a tervemet Thuvan Dihnek, és mivel ez sem volt rosszabb a többinél, úgy döntöttünk, megpróbáljuk.

Thuvan Dihn a nyolcadik barlang bejárata mellett a falhoz lapult, én pedig szándékosan megmutattam magam az őrködő aptnak. Ezután odaugrottam a bejárat másik oldalára, és a falhoz simultam.

A hatalmas fenevad hangtalanul a hetedik barlanghoz sietett, hogy megnézze, miféle betolakodó merészkedett be ilyen mélyen a területükre.

Amint bedugta a fejét a két barlangot összekötő keskeny nyíláson, két nehéz, hosszú kard sújtott le rá, nyögni sem volt ideje, levágott feje máris a lábunk előtt hevert.

Gyorsan belestünk a nyolcadik terembe =egyetlen apt sem ébredt föl. Átmásztunk a bejáratot eltorlaszoló hatalmas tetemen, majd óvatosan beléptünk a tiltott és veszélyes oduba.

Csöndben és csigalassúsággal haladtunk előre a szanaszét heverő óriási állatok között. Lélegzetünkön kívül csak a cuppogást lehetett hallani, ahogy a bugyborékoló, rothadt húsban lépkedtünk.

Már félúton jártunk, amikor az egyik szörnyeteg nyugtalanul megmozdult; éppen a feje fölé emeltem az egyik lábamat,

hogy átlépjek rajta.

Fél lábon egyensúlyozva, lélegzet-visszafojtva vártam. Moccanni sem mertem.. Jobb kezemben éles, rövid kardomat tartottam, a fegyver hegye egy hüvelykre volt a vadállat szívetől.

Végül az apt sóhajtva megnyugodott, mintha elszállt volna a lidércnyomás, és ismét mély álomba merült. Fölemelt lábamat letettem a túloldalon, és átléptem a vadállaton.

Thuvan Dihn pontosan a nyomomban haladt, s a következő pillanatban észrevétlenül elértük a túloldali ajtónyílást.

A hullabarlángok huszónhét egymásba kapcsolódó teremből állnak, és láthatóan a víz alakította ki őket valamikor, réges-régen, amikor egy hatalmas folyó az északi sarkkört határoló kő- és jégfalnak ezen az egyetlen nyílásán át utat talált délre.

Thuvan Dihn és én minden további kaland és gond nélkül mentünk végig a hátralevő tizenkilenc barlangon.

Mint később megtudtuk, egy hónapban egyszer fordul elő, hogy az összes apt egy teremben legyen.

Máskor egyesével vagy kettesével járkálnak a barlangokban, tehát gyakorlatilag nem fordulhatna elő, hogy két ember végigmenjen mind a huszónhét termen anélkül, hogy ne találkozná mindenütt egy-két apttal. Azonban havonta egyszer mindannyian egy teljes napon át alszanak, és nagy szerencsénkre mi pont egy ilyen napon érkeztünk.

Az utolsó barlangból kilépve jég- és hóborította, elhagyatott vidékre érkeztünk, de találtunk egy északnak tartó, jól kivehető ösvényt. Az út mellett mindenfelé sziklatömbök

heverték, akárcsak a jégfal déli oldalán, így nem láthattunk messze előre.

Néhány óras gyaloglás után az út – egy hatalmas szikla mögött – meredeken lejtett egy völgy felé.

Közvetlenül előttünk fél tucat férfi bukkant fel; vad, fekete szakállas fickók, a bőrük, mint az érett citrom.

– A barsoomi sárga emberek! – kiáltotta Thuvan Dihn, mintha még most, hogy a saját szemével látja őket, sem tudná elhinni, hogy ez a távoli és megközelíthetetlen helyen rejtőző nép valóban létezik.

Egy közeli szikla mögé húzódtunk, hogy megfigyeljük a kis csapat férfit, egy másik nagy kőtömb lábánál álltak, nekünk háttal.

Egyikük a gránütömb pereménél velünk ellentétes irányban kémlelt, mintha figyelne valakit.

Kíváncsiságának tárgya hamarosan a látómezőmbé ért, és egy újabb sárga embert láttam közeledni. Mindannyian remek szőrméket viseltek – az első hat az orruk fekete és sárga csíkos bundáját, a hetedik pedig, aki egyedül jött, fehér aptprémet.

Mindegyik sárga harcos két karddal volt felfegyverkezve, hátukon egy-egy gerelyt hordtak, bal karjukon pedig egy csésze alakú, tányér nagyságú pajzsot, amelynek szélei kifelé hajlottak.

Jelentéktelen védőpajzsnak látszottak akár egy átlagos kardvívóval szemben is, de később rájöttem, milyen célt szolgálnak, és hogy mennyire ügyesen bánnak velük a sárga emberek.

Egyik kardjuk azonnal felkeltette az érdeklődésemet.

Kardnak nevezem, bár valójában egy éles penge volt, amely kampóban végződött.

A másik fegyver körülbelül ugyanakkorának látszott, mint ez, a hossza az én hosszú és rövid kardom között lehetett. Kétélű volt és egyenes. Mindezekén kívül még egy-egy tört is láttam az övükben.

A fehér szőrmés férfi közeledtére a hat harcos szorosabban markolta a kardját – baljukban a kampós fegyvert, jobbjukban az egyenes kardot, a bal csuklójukon levő pajzsot pedig mereven rögzítette karkötőjük.

Amint a magányos harcos odaért hozzánk, iszonyú, leginkább a délnyugati apacsok vad csatakiáltására emlékeztető ordítással rontottak neki.

A megtámadott azonnal előrántotta mindkét kardját, és amikor összecsaptak, életem egyik legszebb kardvívását láthattam.

A támadók megpróbálták éles kampóikkal elkapni az ellenfelet; de a csésze alakú pajzs villá mgyorsan útját állta a fegyvernek, és a kampó újra meg újra a lecsúszott róla.

Egyszer a magányos harcosnak sikerült a kampóját egyik támadójába akasztani, és miután magához rántotta, beledöfte a kardját.

Az esélyek azonban nagyon egyenlőtlenek voltak, és bár az egyedül küzdő férfi jól és bátran harcolt, nyilvánvalóan nem sok idő kellett hozzá, hogy öt ellenfele megtörje csodás ellenállását és legyőzze.

Én mindig is a gyengébb fél pártját fogtam. Ugyan a csetepaté okáról semmit sem tudtam, képtelen lettem volna tétlenül nézni, hogy egy bátor embert lemészárol a

tülerő.

Azt hiszem, valójában nem is nagyon kerestem kifogást, hiszen mindennél jobban szeretek vívni, és nem kell ahhoz ürügy, hogy beálljak a gyengébb fél mellé.

Így aztán, mielőtt Thuvan Dihn kitalálhatta volna gondolatomat, máris a fehér prémbe öltözött férfi mellett termettem és vadul küzdöttem az öt fickóval.

Kilencedik fejezet

A SÁRGA EMBEREK KÖZÖTT

Thuvan Dihn sem sokáig váratott magára, és bár a kampós kard különös és gonosz fegyvernek bizonyult, hárman gyorsan elintéztük az öt fekete szakállas harcost.

A küzdelem végén új ismerősünk hozzám fordult, levette pajzsát, és felém nyújtotta. Nem tudtam, mi a jelentősége tettének, de arra gondoltam, így fejezi ki háláját.

Később megtudtam, hogy ezzel jelképesen följánlotta az életét cserébe a segítségemért, nekem pedig el kellett utasítanom, amit azonnal meg is tettem.

– Akkor fogadd el ezt Talutól, Marentina hercegtől hálája jeléül – mondta a sárga ember, s kabátujjából előhúzott egy karkötőt, és a csuklómra helyezte. Ezután végigcsinálta a szertartást Thuvan Dihnnel is.

Miután végzett, megkérdezte a nevünket, és hogy honnan jövünk. Remekül ismerte a külvilág földrajzát, és amikor közöltem, hogy héliumi vagyok, fölhúzta a szemöldökét.

– Ó, csak nem uralkodódat és csapatát keresed? – kérdezte.

– Hallottál róluk?

– Csak annyit, hogy nagybátyám, Salensus Oll, a jeddakok jeddakja, a barsoomi sárga emberek fedje, Okar uralkodója fogságba ejtette őket. Sorsukról semmit sem tudok, mivel hadban állok nagybátyámmal, aki szét akarja zúzni hatalmamát Marentinában. Az ő harcosaitól mentettetek meg, akiknek meg kellett volna ölniük engem, mivel tudják, hogy gyakran járok itt egyedül, amikor a Salensus Oll által olyannyira tisztelt szent aptokra vadászom. Salensus Oll részben ezért gyűlöl, mert megvetem a vallását, de főként azért, mert hatalmam egyre nő, és az erősödő ellenzék szívesen látna engem Okar uralkodójaként és a jeddakok jeddakjaként.

Nagybátyám kegyetlen önkényúr, akit mindenki gyűlöl, és ha nem rettegnének tőle annyira, egyetlen éjszaka alatt toborozhatnék egy hadsereget, és elsöpörném azt a maroknyi embert, aki hűséges maradt hozzá. Saját népem mellett áll, és Marentina kis völgye már egy éve nem fizet sarcot Salensus Ollnak.

Kényszeríteni sem tud minket, mert egy tucat ember képes megvédeni a Marentinába vezető keskeny utat, akár egymillió ellen. De most már beszéljünk rólatok. Hogyan segíthetek? Palotám rendelkezésetekre áll, ha megtszertek azzal, hogy velem jöttök Marentinába.

– Örömmel teljesítjük meghívásodat, mihelyt végeztünk a dolgunkkal – válaszoltam. – Most azonban azzal segíthetsz a legtöbbet, ha megmutatod a Salensus Oll udvarába vezető utat, és elmondod, hogyan juthatunk be a városba és a palotába, illetve oda, ahol barátainkat fogva tartják.

Talu búsan nézett sima arcunkra, majd Thuvan Dihn vörös bőrére, és az én fehérségemre.

– Először Marentinába kell jönnötök, mondta –, mert igencsak meg kell változtatnunk a külsőtöket, hogy bejussatok Okar bármelyik városába. Arcbőrötöket sárgára festjük, és fekete szakállt ragasztunk rá, és olyan felszerelést és ruhát kell viselnetek, hogy ne ébreszszetek gyanút senkiben. Palotámban van egy ember, aki olyan tökéletes sárga harcost csinál belőletek, mint amilyen maga Salensus Oll.

A tanács bölcsnek tűnt, és mivel semmilyen más módon nem juthattunk el biztosan Kadabrába, Okar fővárosába, elkísértük Talut, Marentina hercegét kicsi, sziklával határolt országába.

Életem egyik legnehezebb útja volt. Nem csodálkoztam, hogy Marentinát kevéssé fenyegette az invázió ezen a földön, ahol nem ismerték a thoatokat és a repülőket. Végül elértük úti célunkat, amit először egy kis magaslatról pillantottam meg, körülbelül egy kilométerre a várostól.

Egy mély völgy alján marsbéli betonból épült várost láttam, amelynek minden utcáját és terét üvegtető fedte. A várost borító lekerekített kristálykupolán kívül mindent jég és hó takart.

Később láthattam, hogyan győzték le az emberek a sarkkör hidegét, s éltek luxusban és kényelemben az örök jég birodalmában. Városaik valódi üvegházak voltak, és amikor beléptem abba, amelyiket először megpillantottam, határtalan csodálat töltött el ennek az eltemetett népnek a tudományos és mérnöki tudása láttán.

Amint benn voltunk, Talu ledobta prémjét, mi pedig követtük példáját. Azonnal feltűnt, milyen kevésbé különbözik külsőre Barsoom vörös embereitől. Drágakövekkel és fémdíszekkel kivert bőr felszerelésétől eltekintve teljesen meztelen volt – abban a meleg és párás légkörben kényelmetlen is lett volna ruhát viselni.

Három napot vendégeskedtünk Talu hercegnél, és ez alatt az idő alatt elhalmozott figyelmességével és udvariasságával. Megmutatta nekünk a nagyváros minden érdekességét.

Ha elfogyna a levegőkészlet, és leállna a központi gyár – mint azon a régmúlt emlékezetes napon, amikor magam adtam vissza az életet és boldogságot a bolygónak, melyet oly nagyon megszerettem –, s a haldokló Marson kihunyna az élet, a marentinai atmoszféragyár akkor is tovább működne.

Láthattuk a fűtőrendszert, amely a város alatti raktárban tartalékolja a napsugarakat, amiből igen kevés elegendő ahhoz, hogy állandó nyári hőmérsékletet biztosítson ebben a sarkvidéki édenkertben.

A széles sugárutakat a kiszáradt tengerfenekek okkersárga vegetációjával ültették be, így a könnyű és kecses földi repülők – a mesterséges közlekedés egyedül létező eszközei a hatalmas faltól északra – zajtalanul suhantak.

Ezeknek a különös járműveknek a kerekeit a nyolcadik barsoomi sugárral töltik föl, a felhajtó sugárral. A marslakóknak ez a jelentős találmánya teszi lehetővé a hatalmas léghajóflották felszállítását, amelyek a külvilágban

biztosítják a vörös emberek uralmát. Ez a sugár juttatja vissza a bolygó belső és visszavert fényét az űrbe, és tartályokba zárva ez adja a marsbéli repülő felhajtóerejét. A marentini földi repülő autószerű kerekeiben csak annyi a felhajtóerő, hogy biztosítsa a kormányzáshoz szükséges súrlódást, és bár a hátsó kerekek kapcsolatban állnak a motorral, a járműveket elsősorban a hátul elhelyezett légcsavar hajtja.

Aligha lehet kellemesebb élmény, mint ezeken a luxusautókon utazni. Pilleszerű könnyedséggel siklanak végig Marentina mohás sugárútjain. Tökéletesen zajtalanul haladnak a vörös gyepvel szegélyezett úton, a fejlett barsoomi növénykultúrára oly jellemző hatalmas, virágba borult fák boltíve alatt.

A harmadik nap végére az udvari borbély – képtelen vagyok jobb földi nevet találni neki – annyira megváltoztatta mindkettőnk külsejét, hogy a saját feleségeink sem ismertek volna ránk. Bőrünk citromsárga lett, akárcsak az övé, és sima arcunkat tömör fekete szakáll borította. Az okari harcosok felszerelése is hozzájárult a hatáshoz, és a melegház-városon kívülre kaptunk egy-egy sárga-fekete csíkos orlukbundát.

Talu pontosan elmagyarázta az utat Kadabrába, a sárga emberek – vagy ahogy ők nevezik magukat, az okar nép – fővárosába. Ez a jó barát még el is kísért minket egy darabon, majd miután megígérte, hogy minden lehetséges módon a segítségünkre lesz, búcsút intett.

Búcsúzás közben az ujjamra csúsztatott egy különlegesen megmunkált gyűrűt, amelyben egyetlen koromfekete,

fénytelen kő volt. A kristály számomra inkább hasonlított egy széndarabhoz, mint felbecsülhetetlen értékű drágakőhöz. Pedig valójában az volt.

– Ezen kívül csak három darabot vágtak ki a kőből – mondta –, mindháromat bizalmas nemeseim viselik, akiket titkos megbízatással Salensus Oll udvarába küldtem.

Ha tizenöt méter közelségbe kerülsz valakivel, aki ilyen gyűrűt visel, hirtelen szúrást érzel az ujjadban. A másik ember szintén. Ezt egy elektromos kisülés okozza, mely akkor lép föl, ha két ugyanabból a kőből kivágott kristály egymás hatósugarába kerül. Ebből tudhatod, hogy kéznél van egy barát, akinek szükség esetén számíthatsz a segítségére.

Ha valaki a te segítségedet kérné a gyűrűn keresztül, ne utasítsd vissza, és még ha halállal fenyegetnének is, inkább nyeld le, mint hogy ellenség kezére jusson. Az életed árán is őrizd meg, John Carter, mert egy napon az életnél is többet érhet a számodra.

Ezzel a búcsúfigyelmeztetéssel barátunk visszaindult Marentinába, mi pedig Kadabra felé vettük utunkat, a jeddakok jeddakjának, Salensus Ollnak az udvarába.

Még aznap este megpillantottuk Kadabra fallal körülvett, üvegtető városát, amely egy mély völgyben terült el, hósapkás sziklák között. Észak felől közelítettük meg a völgyet, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a hatalmas városra. Kristálykapolái szikráztak a vakító napfényben, csillogtak a száz kilométer kerületű védőfal fölött.

Szabályos távolságra elhelyezett kapukon lehetett bejutni, de még ilyen messziről is láthattuk, hogy mindegyik zárva

van, és Talu tanácsa szerint másnap reggelre halasztottuk, hogy megkíséreljünk bemenni.

A herceg elbeszélésének megfelelően rengeteg barlangot találtunk a hegyoldalban, az egyikben meghúzódtunk éjszakára. Meleg orlukbundáinkban tökéletesen jól éreztük magunkat, és másnap, nem sokkal napkelte után, frissen ébredtünk.

Már megindult az élet a városban, és néhány kapun át sárgák csapatai hagyták el a várost. Pontosan követtük marentinai jó barátunk utasításait, búvóhelyünkön maradtunk néhány óráig, amíg egy fél tucat harcosból álló csapat elérte alattunk az átjárót, amelyen előző este megérkeztünk.

Megvártuk, hogy látótávolságon kívülre érjenek, majd kimásztunk, és utánuk eredtünk. Már jócskán a hegyek között értük utol őket.

Amint eléggé megközelítettük őket, hangosan odakiáltottam vezetőjüknek, mire az egész csapat megállt, és felénk fordult. Eljött a döntő próba ideje. Ha rászedjük ezeket az embereket, akkor nem lesz túl nehéz dolgunk.

– Kaor! – kiáltottam.

– Kaor! – felelt a csapat ügyeletes tisztje. – Illallból jövünk – folytattam, és Okar legtávolabbi városát neveztem meg, amelynek szinte semmi kapcsolata sincs Kadabrával. Csak tegnap érkeztünk, és ma reggel azt hallottuk az őrparancsnoktól, hogy orlukvadászatra indultok, ami ritka időtöltés mifelénk. Utánatok siettünk, hátha megengeditek, hogy csatlakozzunk hozzátok.

A tiszt hitt nekem, és kegyesen megengedte, hogy velük

tartsunk. Jól találgattam, amikor azt mondtam, orlukvadászatra mennek. Talu elmondta, hogy akik ezen az útvonalon távoznak Kadabrából, azoknál tíz az egyhez az esély, hogy vadászok, mert errefelé juthattak el azokra a hatalmas síkságokra, ahol az elefántszerű ragadozók élnek.

Vadászat szempontjából balul sikerült a nap, mivel egyetlen orlukot sem láttunk. Nekünk azonban ez volt a szerencsénk, mert a sárgák annyira szégyellték a kudarcot, hogy nem akartak ugyanott bemenni, ahol távoztak. Reggel nyilván eldicsekedtek az őrparancsnoknak a vadászatban való jártasságukkal és ügyességükkel.

Így az említett kaputól néhány kilométerre egy másikhoz közeledtünk. Tehát nem kellett zavarba ejtő kérdésektől tartanunk az őrparancsnok részéről.

Egészen közel jártunk a városhoz, amikor egy magas, fekete oszlopra lettem figyelmes. Harminc-negyven méterre emelkedett a város fölé, és valami roncsszerűség lógott rajta, amit jórészt belepett a hó.

Nem mertem kérdezősködni, nehogy gyanút keltsek azzal, hogy nem tudok valamiről, amiről egy sárga embernek tudnia kéne. Azonban mielőtt elértük a város kapuját, megtudtam a gonosz oszlop rendeltetését, és hogy mik azok a roncsok a tövében.

Csaknem elértük a kaput, amikor az egyik harcos odaszólt a társainak, és a távoli déli látóhatárra mutatott. Odafordultam, és egy hatalmas repülő körvonalait láttam. A gép sebesen közeledett a hegyek felől.

– Újabb örültek, akik meg akarják fejteni a tiltott észak titkát

– mondta a tiszt félig-meddig magának. – Hát soha nem múlik el végzetes kíváncsiságuk?

– Reméljük, hogy nem – válaszolt az egyik harcos –, különben kiket használnánk rabszolgának és szórakozásra?

– Ez igaz, mégis miféle esztelen barmok lehetnek ezek, akik továbbra is ott kalandoznak, ahonnan még senki sem tért vissza?

– Álljunk meg itt, és nézzük meg a pusztulását – javasolta egy ember.

A tiszt a város felé kémlelt.

– Az őr már észrevette – mondta –, maradjunk, hátha szükség lesz ránk.

Én is a város felé néztem, és több száz harcost láttam kijönni a legközelebbi kapun. Nyugodtan mozogtak, mintha semmi okuk nem lenne a sietségre, és mint hamarosan kiderült, nem is volt.

Ismét a repülőre néztem. Gyorsan repült a város felé, és amikor a közelünkbe ért, meglepetten vettem észre, hogy a légcsavarjai mozdulatlanok.

Pontosan a komor oszlop felé zuhant. Az utolsó pillanatban bekapcsolták a légcsavarokat, hogy visszafordítsák a gépet, de az csak közeledett, mintha valamilyen ellenállhatatlan erő vonzaná.

Izgatott sürgés-forgás támadt a fedélzeten, az emberek fölé rohángáltak, néhányan az ágyúkhöz mentek, mások előkészítették a kis egyszemélyes repülőket, amelyek minden marsbéli hadihajón megtalálhatók. A léghajó egyre csak száguldott a fekete oszlop felé. Már-már

odacsapódott, amikor megláttam az ismerős jelzést, és a kis gépek flottája felszállt az anyahajó fedélzetéről.

Száz apró gép emelkedett föl, mint megannyi óriás szitakötő, de alighogy elhagyták a fedélzetet, mindegyiknek az oszlop felé fordult az orra, és félelmetes sebességgel száguldottak az elkerülhetetlen vég felé, amely megbéklyózta az anyahajót.

Egy pillanattal később megtörtént az összeütközés. A legénység tagjai lezuhantak a fedélzetről, az anyahajó pedig ripityára törve, lassan lecsúszott az oszlop tövének felhalmozódott ócskavasak közé.

Az apró repülőök követték a nagy hadihajót, egymás után csapódtak a tömör oszlopnak.

Megfigyeltem, hogy sokkal lassabban csúsznak le az oszlop oldalán, mint vártam volna. Ekkor hirtelen megértettem a titkot, és rájöttem, miért nem tért vissza egyetlen repülő sem, amelyik túl messzire merészkedett a jégfal innenső oldalán.

Az oszlop hatalmas mágnes volt, és ha egy jórészt alumíniumacélból készült barsoomi gép a hatósugarába került, azt semmi sem mentette meg attól, amit az imént végignézttem.

Később megtudtam, hogy az oszlop pontosan a Mars mágneses pólusán áll, de fogalmam sincs, hogy ennek köszönhető-e hihetetlen vonzása. Harcos vagyok, nem tudós.

Megtaláltam hát a magyarázatát Tardos Mors és Mors Kajak eltűnésének. E bátor és rettenthetetlen harcosok vállalták a titokzatos észak veszélyeit, hogy megkeressék

Carthorist, akinek gyönyörű anyja, Dejah Thoris, Hélium hercegnője szenvedett fiának elvesztése miatt.

Amint az utolsó gép is lecsúszott az oszlop tövébe, a fekete szakállas sárga harcosok odarohantak, foglyul ejtették azokat, akik nem tűrhették gúnyolódásukat és a megaláztatást.

Néhány vörös harcos bátran szembeszállt a kegyetlen ellenséggel, de legtöbbjüket túlságosan megviselte a rájuk zúduló szörnyű katasztrófa, és egykedvűen hagyták, hogy rájuk tegyék az aranybilincseket.

Amikor az utolsó foglyot is elvezették, csapatunk visszaindult a városba. A kapunál vad, arany nyakörves aptokkal talákoztunk. Mindegyiket két harcos vezette erős aranyláncon.

Ahogy kiléptek a kapun, a kísérőik elengedték a szörnyű fenevadakat. Azok a komor oszlop felé vágtattak, és nem kellett megkérdeznem, miért. Ha Kadabra gonosz városába nem vártak volna azok, akik sokkal jobban rászorultak a segítségemre, mint az ezer repülő roncsain heverő szerencsétlen halottak és haldoklók, semmi sem tarthatott volna vissza attól, hogy odarohanjak és megtámadjam a szörnyetegeket, amiket azért küldtek, hogy széttépjék és fölfalják a tehetetlen embereket.

Így azonban nem tehettem mást, lehajtott fejjel követtem a sárga harcosokat, és hálát adtam a szerencsének, amiért Thuvan Dihn és én ilyen könnyedén bejutottunk Salensus Oll fővárosába.

A kapun belül minden nehézség nélkül leráztuk barátainkat, és hamarosan egy marsbéli szállodában találtuk magunkat.

Tizedik fejezet
FOGSÁGBAN

Úgy tapasztaltam, hogy a barsoomi szállodák nem nagyon különböznek egymástól. Csak a házaspárok élvezhetik a visszavonultságot.

Az asszony nélkül érkező férfiakat egy hatalmas, márvány- vagy vastag üvegpadkájú, makulátlanul tiszta terembe vezetik. Itt sok kis dobogó található a vendégek selyem- és szőrmetakarói számára, és ha valaki nem hoz magával ilyesmit, jelképes összegért bérelhet helyben.

Aki leteszi ingóságait valamelyik dobogóra, onnantól kezdve a ház vendége, a dobogó pedig távozásáig az övé. Senki nem nyúl a holmijához, mivel a Marson nincsenek tolvajok.

Csak gyilkosságtól lehet tartani, ezért a tulajdonosok fegyveres őrköt alkalmaznak, akik éjjel-nappal járkálnak a hálótermekben. Rendszerint az örök száma és felszerelésük pompája jelzi a szálloda minőségét.

Ételt nem szolgálnak föl ezekben a házakban, de általában a szomszédban található egy-egy nyilvános étkező. A fürdők a hálótermekből nyílnak, és a vendégeknek mindennap tisztálkodniuk kell, különben eltávolítják őket a szállodából.

A nők hálótermei az első és második emeleten vannak, és nem sokban különböznek a férfiakéitól. Az ottani örök kint állnak a folyosón, rabszolganők felügyelnek az alvókra, és ők riasztják az őrköt, ha szükség lenne rájuk.

Meglepett, hogy szállodánk őrei egytől egyig vörös emberek voltak. Egyiküktől megtudtam, hogy mindannyian rabszolgák, és a tulajdonos vásárolta meg őket a kormánytól. Az a férfi, akinek a dobogóm közelében volt az őrhelye, az egyik nagy marsbéli nemzet flottájának parancsolt, de úgy hozta a sors, hogy átrepültek a jégfal fölött, és a mágneses oszlop hatósugarába sodródtak. Már sok-sok éve senyedett a sárgák fogságában.

Mint elmondta, a sárgák szolgái közt voltak hercegek, fedek, sőt jeddakok is a külvilágból. Azonban amikor Mors Kajak és Tardos Mors felől érdeklődtem, csak rázta a fejét, és azt mondta, nem tud róla, hogy a foglyok közt lennének, bár a külvilágban sokat hallott róluk.

A thernek atyjának és az elsőszülöttek fekete datorjának érkezéséről sem volt tudomása, de sietve hozzátette, nem sok fogalma van arról, ami a palotában történik. Láttam rajta, hogy csodálkozik, amiért egy sárga ember ilyen behatóan érdeklődik bizonyos vörös foglyokról, és hogy ennyire keveset tudok az itteni szokásokról és körülményekről.

Az az igazság, hogy megfeledkeztem álcámról, amikor egy vörös embert pillantottam meg a fekhelyem előtt. Egyre növekvő csodálkozása azonban időben figyelmeztetett, mivel nem szándékoztam fölfedni kiléteimet, ha abból nem származik semmi hasznom, és elképzelni sem tudtam, hogyan segíthetne nekem ez a szerencsétlen. Az viszont eszembe jutott, hogy később talán én segíthetek rajta, és a többi ezer foglyon, akik szigorú gazdáikat szolgálták Kadabrában.

Este, szőrméinken ülve Thuvan Dihnnel megbeszéltük terveinket több száz sárga hálótársunk társaságában. Halkan suttogtunk, de mivel egy nyilvános, közös hálóhelyen ez hozzátartozik az udvariassághoz, nem keltettünk gyanút senkiben.

Végül, miután megállapítottuk, hogy minden pusztá agyszülemény, amíg nem nézünk körül a városban, és nem próbáljuk meg keresztülvinni Talu javaslatát, jó éjszakát kívántunk egymásnak és nyugovóra tértünk.

Másnap reggeli után elindultunk, hogy szétnézzünk Kadabrában. Marentina hercege bőkezűen ellátott minket okari pénzzel, így vásárolhattunk egy remek földi repülőt. Mivel Marentinában megtanultuk vezetni ezeket a kis gépeket, kellemes és hasznos napot töltöttünk a város felfedezésével, és késő délután, abban az órában, amikor Talu szerint a kormánytisztviselőket a hivatalukban találhattuk, megálltunk egy csodás épületnél a királyi palota és park előtti téren.

Vakmerően besétáltunk a fegyveres ajtónállók között, egyenesen egy vörös rabszolgához, aki megkérdezte, mi járatban vagyunk.

– Mondd meg a gazdának, Soravnak, hogy két illalli harcos szeretne belépni a palotaőrségbe – mondtam.

Talutól tudtuk, hogy Sorav a palotaőrség parancsnoka, és mivel az Okar távolabbi városaiban – különösen Illallban – élő embereket kevésbé fertőzheti meg a Salensus Oll házát évekig elárasztó intrika, Marentina hercege biztos volt benne, hogy szívesen fogadnak minket, és csak néhány kérdést tesznek föl nekünk.

Talu ellátott minket annyi információval, hogy kiálljuk a próbát Sorav előtt. Ezután további vizsgákat kell majd letennünk Salensus Oll előtt, hogy megállapítsa fizikai rátermettségünket és katonai felkészültségünket.

Mivel nem nagyon ismerőtk a sárgák különös, kampós végű kardját és csésze alakú pajzsát, kicsi volt az esély, hogy megfeleljünk a végső próbán, de bízunk benne, hogy ha Sorav kikérdezett, néhány napra bejutunk Salensus Oll palotájába, mielőtt a jeddakok jeddakja időt tud szakítani ránk.

Néhány percig várahoztunk egy előszobában, majd bevezettek Sorav irodájába. A vad kinézetű, fekete szakállas tiszt szívélyesen fogadott. Megkérdezte a nevünket, és a saját városunkban viselt rangunkat, és miután kielégítő válaszokat kapott, fölött még néhány kérdést, amikre Talu jó előre fölkészített minket.

Talán tíz percig tartott a beszélgetés, ezután Sorav behívott egy segédet, és utasította, hogy vegyen föl minket a nyilvántartásba, és kíséren el a palotaőrségbe jelentkező újoncoknak fenntartott lakosztályba.

A segéd először az irodájába vitt minket, ahol egy külön e célra szerkesztett géppel fölvette a méreteinket, és fényképeket készített rólunk. A képek másolatai azonnal megjelentek öt különböző kormányhivatalban, melyek között több kilométerre lévő városaikban volt. Majd a palotakerten át az örterembe vezetett, és átadott az ügyeletes tisztnek.

Ez a fickó is kikérdezett röviden, végül szólt egy katonának, hogy kíséren a szállásunkra. A szállás a palota második

emeletén, egy félig különálló toronyban volt, az épület hátsó részében.

Kérdésünkre, hogy miért szállásolnak ilyen messze az örteremtől, elmondta, hogy az őrség idősebb tagjai gyakran provokálják a jelölteket, és az összetűzések többször halállal végződtek. Ez a szokás megnehezítette az őrség működését, ezért Salensus Oll ide helyezte a jelöltek szállását. Itt gondosan bezárják őket, így nincsenek kitéve az őrség tagjai támadásának.

Ez a kellemetlen hír azonnal fölírta tervünket; gyakorlatilag foglyok leszünk Salensus Oll palotájában, amíg maga elé nem rendel a végső próbára.

Mivel pontosan ebben az időszakban akartuk megkeresni Dejah Thorist és parthi Thuviát, határtalan elkeseredés lett úrrá rajtunk, ahogy vezetőnk ránk zárta a lakatot, és távozott.

Savanyú képpel fordultam Thuvan Dihnhez: Társam szomorúan ingatta a fejét, majd a szoba túloldalán lévő ablakhoz sétált.

Alighogy kinézett, meglepetten, és fojtott, izgatott hangon odahívott. Egy pillanat alatt ott termettem.

– Nézd! – mondta Thuvan Dihn, és az alattunk elterülő kertre mutatott.

Odanéztem, és két nőt láttam. Egy kis elkerített kertben sétáltak föl-alá.

Rögtön fölismertem őket – Dejah Thoris és Thuvia volt.

Itt volt a két nő, akiket a világ egyik végétől a másikig követtem. Csak három méter és a vasrács választott el tőlük. Odakiáltottam, hogy magamra vonjam a figyelmüket,

és amikor Dejah Thoris a szemembe nézett, a Barsoomon szokásos szerelmi jelet mutattam neki.

Legnagyobb megdöbbenésemre és rémületemre magasra emelte a fejét, finom arcvonásain mélységes megvetés jelent meg, és hátat fordított. Testemet ezer csata sebei borítják, de hosszú életemben egyszer sem szenvedtem ennyire, mert most egy asszony jeges tekintete járta át a szívemet.

Szomorú nyögéssel fordultam el az ablaktól, és a karomba temettem arcomat. Hallottam, hogy Thuvan Thuviat szólította, de meglepett kiáltása arról árulkodott, hogy őt is elutasították.

– Végig sem hallgatnak – kiáltotta. – A fülükre tették a kezüket és átmentek a kert másik végébe. Hallottál már ilyen őrültséget, John Carter? Ezeket megbabonázták.

Összeszedtem magam, és visszamentem az ablakhoz, mert hercegnőm ugyan átnézett rajtam, én szerettem, s nem bírtam ki, hogy ne lássam istennői arcát és alakját. Azonban amikor észrevette, hogy nézem, ismét elfordult.

Nem tudtam felfogni, mi okozhatja különös viselkedését, és egyszerűen hihetetlen volt, hogy Thuvia is az apja ellen fordult. Lehetséges, hogy senkihez sem hasonlítható hercegnőm hú maradt a gonosz valláshoz, amelytől megszabadítottam a bolygót? Lehet, hogy azért nézett rám megvetéssel és ellenségesen, mert visszatértem a Dor völgyéből, vagy mert meggyaláztam a szent therneket és templomaikat?

Képtelen voltam mással magyarázni különös magatartását, de mégsem tűnt valószínűnek, hogy ez lenne az igazság,

hiszen Dejah Thoris John Carter iránti szerelme hatalmas és csodálatos szerelem volt – fölötte állt a faji előítéleteknek, a világnézetnek vagy a vallásnak.

Szomorúan néztem gőgös, királynői tartását, s közben a kert túloldalán kinyílt egy ajtó, és belépett egy férfi. Belecsúsztatott valamit az ő kezébe, elég közel voltak ahhoz, hogy lássam, pénzt adott neki.

Azonnal rájöttem, hogy a jövevény megvesztegette az őt, és így jutott be a kertbe. Ezután a nőhöz fordult, és akkor láttam: nem más jött ide, mint Thurid, az elsőszülöttek fekete datorja.

Egészen közel ment a nőkhöz, mielőtt megszólalt. A két nő megfordult a hangra, de Dejah Thoris láthatóan visszahúzódott.

Thurid hercegnőhöz lépett, és undorító mosollyal az arcán újra beszélni kezdett. A férfi szavait nem hallottam, Dejah Thoris válaszát annál inkább.

– Tardos Mors unokája inkább meghal – mondta –, mint hogy az általad megnevezett áron éljen.

Ekkor a fekete gazfickó térdre rogyott, és a porban csúsztatva könyörgött neki. Csak részben hallottam, amit mond, mert bár nyilvánvalóan izgatott volt és túlfűtött, nem merte fölemelni a hangját, nehogy fölfedezzék a kertben.

– Én megmenthetlek Matai Shangtól mondta. – Tudod, milyen sors vár rád a kezei között. Nem választanál inkább engem?

– Egyikőtöket sem választanám – felelte Dejah Thoris –, még akkor sem, ha szabad lennék, de pontosan tudod, hogy nem vagyok szabad.

– De szabad vagy! – kiáltotta Thurid. – John Carter, Hélium hercege meghalt.

– Ezt én jobban tudom, de ha halott lenne, és új társat kellene választanom, előbb mennék feleségül egy növényemberhez, vagy egy nagy fehér majomhoz, mint Matai Shanghoz vagy hozzád, te fekete kutya – válaszolta Dejah Thoris gúnyos megvetéssel.

Az aljas vadállat egy pillanat alatt elvesztette a fejét, és szitkozódva a karcsú nőre vetette magát, durva kezével pedig vékony nyakát szorongatta. Thuvia fölsikoltott, és rabtársa segítségére sietett. Ugyanabban a pillanatban engem is elöntött a vér, és kitéptem az ablak egyszerű rézsodronyból készült rácsait.

Kivettem magamat a kertbe, alig harminc méterre a Dejah Thorist fojtogató feketétől. és egyetlen ugrással ott termettem. Szó nélkül lefejttem mocskos ujjait hercegnőm gyönyörű nyakáról, és ugyancsak szótlanul vagy hatméternyire taszítottam magamtól.

Thurid habzó szájjal ugrott talpra, és megvadult bikaként rontott nekem.

– Sárga ember – üvöltötte –, fogalmad sincs, kire emeltek mocskos kezed, de ha végzek veled, majd rájössz, mi jár annak, aki megsért egy elsőszülöttet.

Ezután nekem esett, el akarta kapni a torkomat, és én pontosan ugyanazt tettem itt, Salensus Oll palotájának kertjében, mint annak idején Issus templomában. Lehúztam a fejemet kitárt karja elől, és amint lezuhant mellettem, oldalról hatalmas ütést mértem az állkapcsára.

Ő is ugyanazt tette, mint annak idején, megpördült, mint egy

búgócsiga, a térde megrogygyant, és a lábam elé zuhant. Ekkor egy hangot hallottam a hátam mögött.

A hatalom mély hangja volt ez, mely az uralkodok sajátja. Megfordultam, és amikor egy hatalmas sárga férfi ragyogó alakját láttam, kérdés nélkül is tudtam, hogy Salensus Oll áll előttem. Jobbján Matai Shangot pillantottam meg, vagy húsz testőr kíséerte őket.

– Ki vagy te? – kérdezte. – És mit jelentsen ez a dulakodás a nők kertjében? Nem emlékezem az arcodra. Hogy kerülsz ide?

Ha utolsó szavai nem hangzanak el, teljesen meglepedkeztem volna álcámról, és egyenesen a szemébe mondom, hogy John Carter vagyok, Hélium hercege, kérdése azonban kijózanított.

A fölöttem lévő ablak széthajlított rácsaira mutattam.

– Jelentkeztem a palotaőrsegekbe – mondtam –, és abban a helyiségben vártam az utolsó vizsgára, amikor a toronyablakból észrevettem, hogy ez a gazfickó megtámadta a... ezt a nőt. Nem nézhettem tétlenül, ó, jeddak, hogy ilyesmi történjék a palotakertben, hiszen akkor nem lehetnék méltó rá, hogy királyi személyedet védjem.

Szemmel láthatóan hatással voltak őszinte szavaim Okar uralkodójára. Ezután Dejah Thorishoz és Thuviához fordult, és mivel mindketten alátámasztották elbeszélésemet, kezdtek sűrűsödni a felhők Thurid fölött.

Matai Shang gonosz szemében vad fény jelent meg, amikor Dejah Thoris elmondta, mi történt közte és Thurid közt. A megjelenésemről természetesen hálával beszélt,

bár láttam a szemében, hogy valamitől igencsak zavarba jött.

Nem csodálkoztam rajta, hogy mások előtt így viselkedik; annál jobban bántott, hogy elfordult tőlem, amikor csak ő és Thuvia voltak a kertben.

A kihallgatás közben Thuridra pillantottam, és azon kaptam, hogy tágra nyílt szemmel rám csodálkozik. Egyszer csak tele szájjal az arcomba nevetett.

Egy pillanattal később Salensus Oll odafordult hozzá.

– Hogyan védekezel ezek ellen a vádak ellen? – kérdezte mély és ijesztő hangon. – Szemet mersz vetni a thernek atyjának választottjára, arra, akit még maga a jeddakok jeddakja is méltó társnak találhat?

Ezzel a fekete szakállas zsarnok mohón Dejah Thorisra pillantott, mintha szavai nyomán új gondolat és vágy ébredt volna a fejében és a szívében.

Thurid gonosz fintorral, vádlón rám mutatott, és éppen meg akart szólalni, de Salensus Oll arckifejezése és szavai elhallgattatták.

Ravasz fény jelent meg a szemében, és az arcán láttam, hogy nem azt fogja mondani, amit eredetileg akart.

– Ó, leghatalmasabb jeddak – szólt –, a férfi és a nők nem mondanak igazat. Ez a fickó azért jött a kertbe, hogy megszöktesse őket. Véletlenül kihallgattam a beszélgetésüket, és amint beléptem, a nő fölsikoltott, a férfi pedig rám vetette magát, és meg akart ölni. Mit tudsz erről az emberről? Nem ismered, és meggyőződésem szerint hamarosan kiderül róla, hogy ellenséges kém. Inkább fölötte ítélezz, Salensus Oll, mint vendéged és barátod,

Thurid, az elsőszülöttek fekete Datorja fölött.

Salensus Oll megzavarodott. Ismét Dejah Thorisra nézet. Ekkor Thurid odalépett hozzá és a fülébe súgott valamit. Fogalmam sem volt, mit.

A sárga uralkodó odaszólt az egyik tisztjének: – Ezt a férfit zárják börtönbe, amíg időt tudunk szakítani az ügyére – parancsolta –, és mivel a rácsok nem tartják vissza, verjék láncra.

Aztán megfordult, és kiment a kertből. Dejah Thorist is magával vitte, és a vállára tette kezét. Thurid és Matai Shang szintén távozott, és amikor a kertkapuhoz értek, a fekete visszafordult, és hangosan a szemembe nevetett.

Vajon mi okozhatta viselkedésének hirtelen változását? Esetleg rájött, hogy ki vagyok? Ez lehetett az ok, és nyilván a csel és a második ütésem árult el.

Az örök elvezettek. A szívemet keserűség és bánat töltötte el, mert két könyörtelen ellenségemhez egy újabb és sokkal hatalmasabb csatlakozott – hiszen a vak is láthatta, hogy Salensus Ollnak, a jeddakok jeddakjának, Okar uralkodójának szíve szerelemre gerjedt Dejah Thoris iránt.

Tizenegyedik fejezet A BŐSÉG BÖRTÖNÉBEN

Nem senyedtem sokáig Salensus Oll tömlöcében, de amíg ott feküdtem láncra verve, gyakran eszembe jutott, mi lehet Thuvan Dihnnel, Ptharth jeddakjával.

Bátor társam követett a kertbe, amikor megtámadtam Thuridot, azonban Salensus Oll, Dejah Thoris és a többiek

távozása után kettesben maradt a lányával – észrevétlenül, hiszen mindenki testőrnek hitte.

Amikor utoljára láttam, arra várt, hogy becsukódjon a kertkapu mögöttünk, és nyugodtan beszélhessen Thuviával. Lehetséges, hogy megszöktek? Kételkedtem benne, mégis tiszta szívvel reméltem, hogy így történt.

Fogságom harmadik napján egy tucat harcos jött értem, hogy Salensus Oll elé vezessenek, aki maga tárgyalta ügyemet. Rengeteg nemes gyűlt össze a teremben, Thurid is köztük volt, de Matai Shangot sehol sem láttam.

A ragyogó szépségű Dejah Thoris alacsony trónon ült Salensus Oll mellett. Drága tekintetének szomorú kétségbeesettsége a szívembe mart.

Mindkettőnknek rossz jel volt, hogy a jeddakok jeddakja maga mellé ültette, és abban a pillanatban, amikor megláttam, megingathatatlanul elhatároztam, hogy inkább meghalok, de nem hagyom hercegnőmet a hatalmas zsarnok karmai között.

Salensus Ollnál nagyobb embereket is megöltem már puszta kézzel, és megesküdtem magamnak, hogy ha csak így menthetem meg Hélium hercegnőjét, akkor megölöm az uralkodót. Az nem érdekelt, hogy azután meghalok, viszont nem segíthettem volna többet Dejah Thorisnak. Emiatt más módszert választottam, hiszen attól, hogy Salensus Oll halott, szeretett feleségem nem jut vissza népéhez. Kigondoltam, hogy megvárom a tárgyalás kimenetelét, így megtudom az okari uralkodó szándékát, és aszerint cselekszem.

Alighogy megálltam a trón előtt, Salensus Oll Thuridot

szóltotta.

– Thurid dator – mondta –, különös kéréssel fordultál hozzám, de mivel ígéreted szerint az érdekemben akarsz szólni, úgy döntöttem, hogy meghallgatlak. Azt állítod, hogy egy bizonyos bejelentés ítéletet jelent e fogoly számára, és ugyanakkor szabaddá teszi az utat legfőbb vágyam beteljesülése előtt.

Thurid bólintott.

– Akkor most, egybegyűlt nemeseim előtt, megteszem a bejelentést – folytatta Salensus Oll. – Már egy éve üres a királynői trón, és végre megfelelő asszonyt találtam a minden kétséget kizáróan legszebb barsoomi nő személyében. Okar nemesei, rántsatok kardot és üdvözöljétek Dejah Thorist, Hélium hercegnőjét, Okar jövődő királynőjét, mert miután letelik az előírt tíz nap, ő lesz Salensus Oll felesége.

Amint a jeddak bejelentette házassági szándékát, a nemesek, ősi okari szokás szerint, magasra emelték kardjukat. Dejah Thoris azonban fölugrott, kezével csendet intett, és fennhangon így szólt:

– Nem lehetek Salensus Oll felesége – érvelt –, hiszen már asszony és anya vagyok. John Carter, Hélium hercege még él. Biztosan tudom, hogy így van, jeddak, mert hallottam, amikor Matai Shang azt mondta a lányának, Phaidornak, hogy látta Kaolban, Kulan Tith udvarában. Egy jeddak nem vehet feleségül férjes asszonyt, és Salensus Oll sem veheti semmibe a házasság szentségét.

Salensus Oll dühös arccal Thuridhoz fordult. – Hát ezt a meglepetést tartogattad számomra?! – kiáltotta. –

Biztosítottál róla, hogy nincs olyan akadály köztem és az asszony között, amit ne lehetne könnyedén elhárítani, és íme, itt a legnagyobb akadály. Hogy gondoltad ezt, ember? Mit tudsz fölhozni mentségedül?

– És ha kezdedbe adnám John Cartert, Salensus Oll? Akkor úgy éreznéd, hogy tökéletesen teljesítettem ígéretem? – szólt Thurid.

– Ne beszélj örültségeket! – ordított a földühödött jeddak. – Nem vagyok már gyerek, hogy szórakozz velem!

– Én csak azt mondom, amit tudok. Tudom, hogy teljesíthetem ígéretemet.

– Akkor tíz napon belül kerítsd elő John Cartert, vagy utolér a vég, amit neki szánnék, ha a hatalmamban lenne! – vetette oda a jeddakok jeddakja fenyegetően.

– – Nem kell tíz napig várnod – felelte Thurid. Ezzel hirtelen megfordult, rám mutatott, és így kiáltott: – Itt áll John Carter, Hélium hercege!

– Örült! – üvöltött Salensus Oll. – Örült! John Carter fehér ember, ez a fickó pedig olyan sárga, mint én. John Carternek sima az arca. Matai Shang elmondta, hogy néz ki. Ennek a fogolynak éppen olyan nagy, fekete szakálla van, mint minden okarinak. Őrség, azonnal vessétek tömlöcbe ezt az eszelős feketét, aki kész föláldozni az életét egy rossz viccért az uralkodókkal szemben!

– Várjatok! – kiáltotta Thurid. Odaugrott hozzám, és mielőtt ki találhattam volna szándékát, lerántotta állszakállamat és parókámat. Ott álltam sima, napbarnított arcommal és rövidre nyírt, fekete hajammal.

Pokoli zűrzavar támadt Salensus Oll fogadótermében.

Harcosok ugrottak elő kivontkarddal, hátha meg akarom ölni a jeddakok jeddakját. Mások pedig mögöttük nyomakodtak, hogy láthassák a férfit, akinek a nevét széltében-hosszában ismerték a bolygón.

Amint kiderült, hogy ki vagyok, Dejah Thoris csodálkozó arccal fölugrott, és mielőtt bárki megállíthatta volna, átverekedte magát a fegyvereken. Kitért karral megállt előttem, és szemében hatalmas szerelmének fénye ragyogott.

– John Carter! John Carter! – kiáltotta, miközben keblemre szorítottam, és akkor egy szempillantás alatt megértettem, miért fordult el tőlem a torony alatti kertben.

Milyen bolond voltam! Hogyan is remélhettem, hogy átlát a marentinai borbély tökéletes álcáján! Egyszerűen nem ismert rám, és amikor egy idegen a szerelem jelét mutatta neki, ő – teljes joggal – felháborodott, és sértve érezte magát. Tényleg, milyen bolond voltam.

– Hát te szóltál hozzám a toronyból! kiáltotta. – Nem is álmodtam volna, hogy az én szeretett virginiai férjem rejlik a vad szakáll és sárga bőr alatt!

Kedveskedésből szokott virginiai férjének szólítani, mivel tudta, mennyire szeretem hallani ezt a csodálatos szót, ami még ezerszer csodálatosabban hangzott az ő gyönyörű ajkáról, és most, amikor hosszú évek után újra hallottam, könny szökött a szemembe, és elcsuklott a hangom a meghatottságtól.

Csak pillanatokig ölelhettem magamhoz drága hercegnőmet, mert a düttől és féltékenységtől remegő Salensus Oll utat tört hozzánk.

– Fogjátok el a férfit! – kiáltott a harcosainak, és száz könyörtelen kéz szakított el feleségemtől.

Szerencséje volt Okar nemeseinek, hogy John Cartert lefegyverezték. Így csak tucatnyian érezhették bilincsbe vert öklöm erejét, és csak félútig jutottam a trónra vezető lépcsőn, ahová Salensus Oll Dejah Thorist vitte.

Végül, hiába küzdöttem, a félszáz harcos földre tepert, de mielőtt elvesztettem az eszméletemet, még hallottam Dejah Thoris szavait, melyekért minden szenvedést szívesen vállaltam.

A zsarnok mellett állt, aki erősen szorította a karját. Rám mutatott, ahogy egyedül harcoltam a túlerővel szemben.

– Azt képzeled, Salensus Oll, hogy egy ilyen férfi felesége hozzámenne egy közönséges halandóhoz, és megsértené ura emlékét, még ha az ezerszer halott lenne is? – kiáltotta.

– Él-e még egy olyan ember a világon, mint John Carter, Hélium hercege? Él-e még egy férfi, aki vadállatokkal és vademberekkel küzdve átverekedve magát egy háborúskodó bolygón egy aszszony szerelméért? Én, Dejah Thoris, Hélium hercegnője, az övé vagyok. Harcolt értem és elnyert. Ha te bátor férfinak tartod magad, akkor becsülöd bátorságáért, és nem ölod meg. Tedd rabszolgává, Salensus Oll, de kíméld meg az életét. Inkább lennék rabszolga vele, mint Okar királynője nélküle.

– Sem rabszolga, sem királynő nem parancsolhat Salensus Ollnak – felelte a jeddakok jeddakja. – John Carter természetes halált hal a bőség börtönében, és halála napján Dejah Thoris a királynőm lesz.

Hercegnőm válaszát már nem hallottam, mert. egy erős

ütéstől elvesztettem az eszméletemet, és amikor magamhoz tértem, csak néhány ór vett körül a fogadóteremben. Amint kinyitottam a szememet, testemnek szegezett kardjaikkal nógattak, hogy álljak fel. Majd hosszú folyosókon keresztül a palota egyik udvarára vezettek.

Az udvar közepén lévő mély akna szélén újabb tucat ór várakozott. Egyikük kezében hosszú kötelet láttam, amit közeledtünkre készenlétbe helyezett.

Körülbelül tizenöt méterre lehattunk a férfiktól, amikor hirtelen különös szúrást éreztem az egyik ujjamban.

Először meghökkentem a furcsa jelenségtől, de azután eszembe jutott valami, amit kalandjaim közepette már-már elfelejtettem: a marentinai Talu hercegtől ajándékba kapott gyűrű.

A harcosokra néztem, és közben a homlokomhoz emeltem bal kezemet, hogy akit érint, láthassa a gyűrűmet. Ugyanabban a pillanatban az egyik harcos is fölemelte a balját, mintha a haját akarná hátrasimítani, és az egyik ujján észrevettem a gyűrűm hasonmását.

Gyorsan egymásra néztünk, majd elfordultam, és többé rá se pillantottam a harcosra, nehogy az okariak gyanút fogjanak.

Az akna peremére érve láttam, hogy nagyon mély, és rájöttem, hogy hamarosan tudni fogom, mennyire van az alja az udvar felszínétől, mert a derekamra kötözték a kötelet. Mégpedig úgy, hogy fölülről bármikor ki lehessen oldani. Aztán mindannyian megragadták a kötélmásik végét, valaki meglökött, és a tátongó mélységbe zuhantam.

Az első rántás után, ahogy a kötél kifeszült, gyorsan, de finoman leeresztettek. A zuhanás előtti pillanatban, amikor két-három harcos segédkezett a kötél megkötésében, az egyikük az arcomhoz hajolt, és mielőtt lelöktek a vészjósló nyílásba, egyetlen szót sűgött a fülembe:

– Bátorság!

A feneketlennek hitt akna csupán harminc méter mély lehetett. De mindegy volt, hogy harminc vagy háromszáz méter mély, mert a fala sima üvegből készült, és külső segítség nélkül nem reménykedhettem a szökésben.

Egy napig sötétben ültem, majd meglehetősen hirtelen ragyogó fény árasztotta el különös cellámat. Igencsak éhes és szomjas voltam már, hiszen a bebörtönzésemet megelőző nap óta nem ettem és nem ittam semmit.

Döböntem láttam, hogy az akna falán, amit simának véltem, polcok sorakoznak megrakva Okar legfinomabb ételeivel és italaival.

Örömben felkiáltottam és odaugrottam, hogy egyek valamit, de mielőtt elérhettem volna, kialudt a fény. Végigtapogatóztam a cellán, de csak a sima üvegfalat éreztem.

Abban a pillanatban gyötrő éhség és szomjúság vett rajtam erőt. Az étel utáni vágyakozást valódi, mardosó éhség váltotta föl, és mindezt a kízó látvány tette, hiszen alig karnyújtásnyira voltak tőlem a válogatott finomságok.

Ismét sötétséés csönd borult rám, amit csak egy távoli gúnykacaj tört meg.

Eltelt egy újabb nap, és semmi sem törte meg fogságom egyhangúságát, és semmi sem könnyített az iszonyú

éhségen és szomjúságon. Lassan, ahogy tompultak érzékeim, enyhülni kezdett a gyötrelmem. Ekkor ismét kigyúlt a fény, és újabb kísértő ételek sorakoztak előttem, mellettük vizeskorsók és a hidegtől párálló, üdítő borok üvegszámra. Éhes vadállatként vetettem magam az ínycsiklandozó ételek után, de csakúgy, mint az előző alkalommal, most is kialudt a fény, és kemény falnak rohantam.

Másodszor is fölcsendült a gúnykacaj. A bőség börtöne. Ó, miféle gonosz elmében született meg ez a kifinomult, pokoli kíntás! A jelenet napról napra ismétlődött, már-már beleőrültem. És akkor, akárcsak annak idején a barsoomi tömlöcben, összeszedtem magam, és kényszerítettem az elmémet, hogy normálisan működjön.

Pusztá akaraterővel visszanyertem szétesőben lévő öntudatomat, és ez olyannyira sikerült, hogy amikor legközelebb kigyulladt a fény, nyugodtan ültem tovább, és közömbösen szemléltem a karnyújtásnyira lévő friss és gusztusos ételeket. Boldog voltam, hogy ezt tettem, mert így lehetőségem nyílt az eltűnő lakoma rejtélyének megoldására.

Mivel meg sem moccantam, kíntóim égve hagyták a fényt, abban a reményben, hogy ha majd megint nem tudok ellenállni, ismét élvezhetik a kudarcom fölötti gyönyört.

És ahogy nézegettem a megrakott polcokat, rájöttem, hogyan csinálták a trükköt. Olyan egyszerű volt, hogy csodálkoztam, miért nem találtam ki előbb. Börtönöm fala átlátszó üvegből készült, és az ínycsiklandó falatok az üveg mögött voltak.

Közel egy óra elteltével aludt csak ki a fény, de a gúnykacaj

ezúttal elmaradt. Én azonban – hogy kiegyenlítssem a számlát – halkan fölnevettem, úgy, hogy még véletlenül sem lehetett összekeverni az örültek vihogásával.

Kilenc nap telt el; legyengültem az éhségtől és szomjúságtól, de legalább nem szenvedtem, azon már túl voltam. És akkor a sötétből kis csomag hullott mellém a földre.

Közömbösen keresgéltem utána, mert azt gondoltam, hogy ez is börtönőreim újabb ötlete szenvedésem fokozására.

Végül megtaláltam. Apró papírcsomag volt, vékony, erős zsinigre kötve. Fölbontottam, és néhány szögletes pirula esett ki belőle. Összeszedtem őket, és a szagukról megállapítottam, hogy olyanok, mint a Barsoomon mindenütt ismerős ételtabletták.

Méreg! – gondoltam.

És akkor mi van? Inkább véget vetek a gyötremnek, most rögtön, mint hogy kihúzzak még néhány napot ebben a sötét veremben. Lassan az ajkamhoz emeltem egy tablettát.

Isten áldjon, Dejah Thorisom! – sóhajtottam. Érted éltem és érted harcoltam, s most valóra válhat harmadik vágyam, mert érted halok meg. – Ezzel a számba vettem az első pirulát és lenyeltem.

Egymás után nyeltem le az apró darabkákat, és még soha nem ízlett étel annyira, mint ezek a halátabletták – talán a legborzalmasabb és legfájdalmasabb halál tablettái.

Csöndben üldögéltem a földön, és vártam a véget, amikor véletlenül kezembe akadt a pirulák papírja. Játszadoztam vele, s közben gondolataim a múltba kalandoztak, hogy

halálom előtt újraéljem hosszú és boldog életem egy-egy pillanatát. Egyszer csak különös kidudorodásokat éreztem a pergamenszerű anyagon.

Egy ideig nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget a dolognak, csak kissé csodálkoztam rajta. Azután a domborulatok kezdtek alakot öltetni, és végül rájöttem, hogy egy sor ban helyezkednek el, akár a kézírás.

Most már nagyobb érdeklődéssel tapogattam végig a jeleket újra meg újra. A kidomborodó jelek négy külön egységet alkottak. Lehet, hogy négy szó, amelyek üzenetet hordoznak számomra? – gondoltam.

Minél többit töprengtem, annál izgatottabban futtattam végig ujjaimat ezeken a különös, apró hegyeken és völgyeken. De semmire sem jöttem rá. Végül megállapítottam, hogy kapkodásom akadályoz a rejtély megoldásában, tehát lassabban folytattam. Újra meg újra végigtapogattam az első egységet.

Földi emberek számára igen nehéz lenne elmagyarázni a marsbéli írást, ami egyfajta átmenet a gyorsírás és a hieroglifák között, és teljes mértékben különbözik a beszélt marsnyelvtől.

Barsoomon csak egy beszélt nyelv Létezik. Minden nép ezt beszéli, és ez így volt az emberi élet kezdete óta. Ez a nyelv együtt gyarapodott a tudás és a tudomány fejlődésével, mégpedig úgy, hogy az új gondolatokat, körülményeket vagy találmányokat kifejező szavak megalkotják önmagukat. Semmilyen más szó nem írhatja le jobban az újdonságot, mint az, amelyik természetesen fejezi ki azt. Így aztán, függetlenül a távolságtól, az egymástól távol élő

népek ugyanazt a nyelvet beszélik.

Azonban az írott nyelvvel egészen más a helyzet. Nincs két egyformán író nép, sőt az írott nyelv gyakran városenként is különbözik.

Ezért nem tudtam sokáig kibetűzni a papírra vetett szavakat. Ám végül is kiolvastam az elsőt.

„Bátorság” – ez állt ott marentinai betűkkel: Bátorság! Ezt a szót súgta a fülembe az egyik sárga harcos, mielőtt letaszítottak a bőség börtönébe. Tőle jött hát az üzenet, és azt tudtam, hogy ő jó barát.

Újult erővel veselkedtem neki, hogy megfejtssem a többi három szót, és erőfeszitésemet siker koronázta: elolvastam az üzenetet.

„Bátorság! Kövesd a kötelet.”

Tizenkettedik fejezet

„KÖVESD A KÖTELET!”

Mit jelenthet ez? „Kövesd a kötelet.” Milyen kötelet?

Egyszer csak eszembe jutott a zsineg, amelyre a kis csomagot erősítették, és némi tapogatózás után meg is találtam. Föntről lógott, és amikor megrángattam, kiderült, hogy erősen rögzítették, feltehetőleg az akna szájánál.

Megvizsgáltam, és megállapítottam, hogy a zsineg, bár vékony, akár több embert is elbír. Ezután újabb felfedezést tettem – a fejem magasságában még egy üzenetet kötöztek föl. Ezt már sokkal könnyebben megfejtettem, hiszen ismertem a kulcsot.

„A kötelet vidd magaddal. A csomókon túl veszély.”

Ennyi volt az egész. Nyilván sietősen írták és utólag.

Éppen csak elolvastam a második üzenetet, és – ugyan nem értettem, mit jelenthet az utolsó mondat: „A csomókon túl veszély” –, biztos voltam benne, hogy ez az egyetlen út a szabadság felé, és minél előbb nekivágok, annál több az esélyem, hogy kijutok innen.

Végül is rosszabb helyre aligha kerülhettem, mint a bőség börtönébe.

Még ki sem jutottam abból az átkozott gödörből, amikor kiderült, mennyire rosszul jártam volna, ha még két percig maradok.

Körülbelül ennyi időbe telt, amíg tizenöt méter magasra másztam. Ekkor hirtelen valami zajt hallottam fölülről. Gondterhelten láttam, hogy magasan a fejem fölött leveszik az akna fedelét, és az udvar fényében sárga harcosok tűntek föl.

Lehet, hogy fáradtságos munkával igyekszem egy újabb csapdába? Elképzelhető, hogy az üzenetek hamisak voltak? Már-már elszállt a reménységem és az erőm, de abban a pillanatban két dolgot vettem észre.

Az egyik egy vicsorgó, hatalmas apt volt, amit az akna oldalán eresztettek lefelé, a másik pedig egy nyílás a falban – egy körülbelül ember nagyságú nyílás, és ide vezetett a kötéll, amelybe kapaszkodtam.

Éppen csak bemásztam a sötét lyukba, amikor az apt elhaladt előttem. Félelmetesen ordított, csattogtatta a fogát, hatalmas kezével pedig megpróbált elkapni.

Most már világosan láttam, milyen véget szánt nekem Salensus Oll, Először éheztetett, majd börtönömbé

eresztette ezt a vadállatot, hogy befejezze a jeddak gonosz képzeletében fogant tervet.

És akkor eszembe jutott még valami: kilenc nap telt el az előírt tízből, amelynek letelte után Salensus Oll a királynőjévé teheti Dejah Thorist. Az aptot azért engedték le börtönömbé, hogy egész biztosan halott legyek a tizedik Napra.

Szinte nevetnem kellett a gondolatra, hogy éppen a túlbiztosítás hiúsítja meg Salensus Oll tervét. Hiszen ha egyedül találják az aptot, arra gondolnak majd, hogy fölfalt, így nem gyanakszanak szökésre és nem kutatnak utánam.

Föltekertem a kötelet, aminek segítségével idáig jutottam, és meg akartam keresni a másik végét. De akármeddig követtem az útját, csak nem akadtam a végére. Tehát ezt jelentette az üzenet: „Kövess a kötelet.”

Alacsony és sötét alagútban másztam előre. Néhány száz métert tehettem meg, amikor ujjaimmal egy csomót éreztem. „A csomón túl veszély.”

A lehető legóvatosabban folytattam utamat, és pillanatokon belül, egy éles forduló után, hatalmas, fényesen kivilágított terem bejáratához értem.

Az alagút, melyben idáig jöttem, enyhén emelkedett, és ebből arra következtettem, hogy a terem vagy a palota földszintjén, vagy közvetlenül az alatt lehet.

Furcsa műszereket és szerkezeteket láttam a túlsó falon. A terem közepén, egy hosszú asztalnál, két férfi ült komoly beszélgetésbe merülve. A velem szemben ülő egy sárga ember volt – kicsi, töpörödött, tésztaképu öregember. Nagy szemében mindenhol látszott a fehérje a pupilla körül.

Társa fekete volt, és nem kellett látnom az arcát, hogy tudjam, Thurid az, hiszen ő volt az egyetlen elsőszülött a jégfaltól északra.

Amikor hallótávolságba értem, éppen Thurid beszélt.

– Solan – mondta –, nem kockáztatsz semmit, a jutalom pedig óriási. Gyűlölöd Salensus Ollt, és mindennél jobban örülnél, ha sikerülne keresztezned valamelyik dédelgetett tervét. És számára most a legdédelgetettebb gondolat, hogy feleségül veszi Hélium gyönyörű hercegnőjét, azonban én is őt akarom, és a segítségeddel meg is szerezhetem. Csak annyit kell tenned, hogy egy pillanatra kimész ebből a szobából, amikor jelt adok. A többi az én dolgom, s miután távoztam, visszajöhetsz, a kapcsolót ismét a helyére állíthatod, mintha misem történt volna. Csak egy óra előnyre van szükségem, hogy biztonságban legyek az ördögi erőtől, amit ebből az urad palotája alatti titkos teremből irányítasz. Nézd, milyen egyszerű mondta, s fölállt, keresztülment a szobán, és kezét egy a falból kiálló, fényes fogantyúra tette.

– Ne! Ne! – kiabált az öreg, és utánarohant. – Ne azt! Az vezérli a napsugártartályokat, és ha túlságosan megrántod, Kadabrárt elpusztítja a hőség, mielőtt visszaállíthatnám. Gyere onnan! Gyere onnan! Fogalmad sincs, mivel játszol. Ez az a fogantyú, amit keresel. Jegyezd meg a fekete felszínbe vésett jelet.

Thurid odament, és megnézte a fogantyút. – Á, egy mágnes – mondta. – Nem felejttem el. Miután megegyeztünk, kezelésbe veszem.

Az öreg ember habozott. Amúgy sem túl szép arcát

eltorzította a mohóság és az aggodalom. – Kétszer annyit kérek – mondta. – És még ez sem túl sok azért, amit kérsz. Végül is már azzal kockára teszem az életemet, hogy beengedtelek a mindenki számára tiltott terembe. Ha Salensus Oll megtudná, az aptok elé dobna az est leszállta előtt.

– Nem merné megtenni, és ezt te pontosan tudod, Solan – vitatkozott a fekete. – Túl nagy hatalom van a kezében a kadabraiak élete és halála fölött ahhoz, hogy Salensus Oll valaha is halállal fenyegetsen. Mielőtt talpnyalói megragadnának, leránthatnád azt a kart, amelyiktől óva intettél, és eltörölnéd a várost a bolygó színéről.

– Ráadásul magamat is – tette hozzá Solan, s megvonta a vállát.

– De ha így is, úgy is meg kellene halnod, megtennéd – felelte Thurid.

– Igen – motyogta Solan –, már sokszor gondolkoztam ezen. Nos, elsőszülött, megéri vörös hercegnőd az árat, amit kérek, vagy elmész nélküle, és hagyod, hogy holnap este Salensus Ollé legyen?

– Itt a pénzed, sárga ember – mondta Thurid durván. – A felét megkapod most, a másik felét meg majd akkor, ha teljesítetted a megállapodást.

Ezzel a dator egy degeszre tömött pénzeszacskót dobott az asztalra.

Solan felnyitotta a zacskót, és remegő kézzel megszámolta a tartalmát. Hátborzongató szemét mohóság töltötte el, ápolatlan szakálla pedig együtt mozgott a szájával és az állával. Viselkedéséből nyilvánvaló volt, hogy Thurid

pontosan rátapintott gyengeségére – még kapkodó, karomszerű ujjai is kapzsiságról árulkodtak.

Miután meggyőződött róla, hogy megkapta, amit kért, visszatette a pénzt a zacskóba, és fölállt az asztaltól.

– Nos, hát... – mondta – biztosan ismered a célohoz vezető utat? Gyorsnak kell lenned, hogy elérj a barlangig és túljuss a Nagy Erőn egy órán belül, mert annál több időt nem adhatok.

– Hadd ismétljem el – mondta Thurid –, hogy megmondd, pontosan tudom-e az utat.

– Tessék – felelte Solan.

– A mögött az ajtó mögött – kezdte, s a túloldalon lévő ajtóra mutatott – végigmegyek a folyosón, el három jobbra nyíló folyosó előtt, ezután befordulok a negyedikbe, ahol a három előző találkozik. Innen továbbra is jobbra tartok, egészen a bal oldali falhoz húzódva, hogy elkerüljem az aknát. Ennek a folyosónak a végén egy csigalépcsőhöz jutok, amin lefelé megyek, nem föl, innentől kezdve az út egyetlen folyosón vezet végig. Jól mondtam?

– Nagyon jól, dator – válaszolta Solan –, és most menj. Már eddig is túl sokat kockáztattál azzal, hogy beléptél ide, a tiltott helyre.

– Ma este vagy holnap, várj a jelre mondta Thurid, miközben fölállt, hogy távozzon.

– Ma este vagy holnap – ismételte Solan, és hogy az ajtó becsukódott vendége mögött, visszafordult az asztalhoz és tovább motyogott. Majd ismét kiöntötte a zacskó tartalmát, és ujjait végigfuttatta a csillogó aranyakon. Az érméket kis tornyokba rakta, újra meg újra megszámolta, dédelgette

vagyonát, és közben mindvégig csendesen motyogott.

Hamarosan abbahagyta a játszadozást, szeme, ha lehet, még jobban kidülledt, miközben az ajtóra nézett, amin át Thurid távozott. A halk motyogás nyafogássá, majd csúf morgássá erősödött.

Végül az öregember fölállt az asztaltól, és az öklét rázta a csukott ajtó felé. Fölemelte a hangját, és tisztán hallottam, amit mond:

– Őrült! Azt hiszed, hogy Solan föláldozza az életét a boldogságodért? Ha megszöksz, Salensus Oll tudni fogja, hogy csakis az én segítségével sikerülhetett. Ezután hívatna. Mit vársz tőlem? Változtassam hamuvá a várost és magamat? Nem, te őrült, ennél jobbat tudok: Jobb ötlete van Solannak arra, hogy megtartsa, a pénzedet és bosszút álljon Salensus Ollon.

Undorító, kotkodácsoló hangon fölnevetett. – Szerencsétlen őrült! Nyugodtan lehúzhatod a fogantyút, amely szabaddá teszi Okar légterét, és rohanhatsz ész nélkül vörös hercegnőddel a halál szabadságába. Miután kilépsz ebből a teremből, ugyan mi gátolja meg Solant abban, hogy visszaállítsa a kapcsolót, oda, ahol volt, mielőtt gonosz kezed hozzáért? Semmi. És akkor az Észak őre elragad téged és a nőt, s Salensus Oll, amikor meglátja a holttesteket, még csak álmodni sem fogja, hogy Solan keze van a dologban.

Az öreg hangja ismét motyogásba fulladt, nem értettem. Azonban eleget hallottam ahhoz, hogy kitaláljam a folytatást, és hálát adtam a kegyes Gondviselésnek, hogy akkor vezetett ehhez a teremhez, amikor Dejah Thoris és a

magam szempontjából ilyen fontos szavak hangzottak el.

De most hogy menjek el az öreg mellett?! A zsinór, szinte láthatatlanul, keresztülment a szobán az egyik túloldali ajtóhoz.

Más utat nem ismertem, és azt sem engedhettem meg magamnak, hogy semmibe vegyem az utasítást. „Kövesd a kötelet.” Át kell mennem, gondoltam, de fogalmam sem volt, hogyan kerülhetem el a szoba közepén ülő öregember figyelmét.

Természetesen megtehettem volna, hogy rárontok, és puszta kézzel örökre elhallgattatom, azonban eleget hallottam ahhoz, hogy tudjam, ha él, még hasznát vehetem valamikor, de ha megölöm, és mást tesznek a helyére, Thurid nem jönne ide Dejah Thorisszal, holott nyilvánvalóan az a szándéka.

Csak álltam az alagút sötétjében, és valami jó terven törtem a fejem, s közben mint egy macska, figyeltem az öreg minden mozdulatát. És egyszer csak fölkapta a pénzeszacskót, a szoba egyik végébe ment, letérdelt és az egyik panelnél kotorászott.

Azonnal rájöttem, hogy ott rejtegette a kincseit. Amint háttal volt nekem, lábujjhegyen beléptem a terembe, és óvatosan elindultam a túloldalra.

Alig harminc lépést kellett megtennem, túlfeszített képzeletemnek mégis úgy tűnt, hogy harminc kilométerre van a fal, végül is elértem, de út közben le sem vettem a szemem az öregről.

Nem fordult meg, és a kezem már rajta volt az ajtó gombján, majd kiléptem és csendesen behúztam az ajtót,

de ezalatt már az ellenkező irányba nézett a fösvény.

Rövid ideig hallgatóztam, vajon észrevett-e valamit, de mivel nem hallottam, hogy a nyomomba eredne, megfordultam, és elindultam az új folyosón. Közben folyamatosan csévéltam a kötelet.

Nemsokára ötfelé ágazott a folyosó, és itt elfogyott a kötél.

Mit tegyek? Merre forduljak? Megzavarodtam.

Alaposan megvizsgáltam a kötél végét, és észrevettem, hogy valami éles szerszámmal elvág ták. Ez a tény és az üzenet, hogy a „csomókon túl veszély”, arra figyelmeztetett, hogy valaki szándékosan elvágta a kötelet. Hiszen barátom segítségül szánta, és eddig egy csomót találtam rajta, holott nyilvánvalóan legalább kettőnek vagy többnek kellett lennie.

Most aztán tényleg szorult helyzetbe kerültem. Egyrészt nem tudtam, merre induljak, másrészt fogalmam sem volt, hol leselkedik rám valami veszély. Azonban nem tehettem mást, mint hogy elindulok az egyik folyosón, mert ha ott maradok, ahol voltam, azzal semmit sem nyerek.

Tehát a középső nyílást választottam, és imát mormolva beléptem a sötétbe.

Az alagút erősen emelkedett, és egy éles kanyar után hamarosan véget ért egy vastag ajtó előtt.

Semmit sem hallottam a túloldalról, így szokott hevedésgemmel kitártam az ajtót és beléptem egy szobába. Tele volt sárga harcosokkal.

Az első, aki meglátott, döbbsen tágra nyitotta a szemét, és ugyanakkor bizsergést éreztem az ujjaimban, ami egy másik gyűrű jelenlétéről árulkodott.

A többiek is eszrevettek, és egyszerre rohantak felém, hogy elfogjanak, hiszen mindannyian a testőrséghez tartoztak, és ismerték az arcomat.

Az első, aki elért, gyűrűm hasonmásának viselője volt. Halkan odasúgta: Nekem add meg magad! – majd hangosan azt mondta: – A foglyom vagy, fehér ember! – és rám fogta a fegyverét.

Így hát John Carter, Hélium hercege, aláztatosan megadta magát egyetlen támadónak. A többiek körülvettek minket, és rengeteg kérdést tettek fel, én azonban nem válaszoltam. Végül öröm bejelentette, hogy visszavezet a cellámba.

Egy tiszt mellé rendelt néhány harcost, és máris visszaindultunk a folyosón, amelyen jöttem. Barátom közvetlenül mellettem lépdelt, és sok butaságot kérdezett az országról, ahonnan jöttem. A többiek rövidesen mit sem törődtek vele és karattyolásával.

Egyre halkabban beszélt, hogy aztán feltűnés nélkül suttoghassunk. Okos trükk volt, és arra vallott, hogy Talu jól ítélte meg embere képességeit a veszélyes feladatra.

Miután meggyőződött róla, hogy társai nem figyelnek, megkérdezte, miért nem követtem a kötelet, és amikor elmondtam, hogy az elágazásnál véget ért, csak annyit mondott, biztos valakinek szüksége volt némi zsinigre, mert ezek „a hülye kadabraiak soha sem jöttek volna rá a kötél rendeltetésére”.

Mielőtt elértük a helyet, ahol az öt folyosó találkozott, marentinai barátomnak sikerült elérnie, hogy a kis menet végére kerüljünk, és az elágazásnál a fülembé súgta:

– Rohanj föl jobbra az elsőn, ami a déli fal őrtornyába vezet. Én majd a mellette levőbe irányítom az üldözőket. – Ezzel belökött a folyosó sötét szájába, és tetetett fájdalommal és riadalommal a földre vetette magát, mintha leütöttem volna. A hátam mögött egyre távolabbról visszhangzottak az izgatott örök kiáltásai, ahogy Talu kéme egy másik folyosóra irányította őket.

Miközben az életemért futottam a sötét folyosókon Salensus Oll palotája alatt, érdekes látványt nyújtottam volna egy esetleges szemlélőnek, hiszen bár a halál leselkedett rám, szélesen elmosolyodtam Marentina névtelen hősének találékonyságán, akinek az életemet köszönhettem.

Ilyen anyagból gyúrták szeretett Héliumom népét, és ha hozzájuk hasonlóval találkoztam, bármelyik fajhoz tartozott is és bármilyen volt a bőre színe, öröm költözött a szívembe, mint most, amikor új barátom az életét kockáztatta egyszerűen azért, mert ugyanolyan gyűrűt viseltem, mint amelyet uralkodója az ujjára húzott.

Végigfutottam a hosszú, majdnem egyenes folyosón, ami egy csigalépcsőnél ért véget. Ezen fölsietve egy kör alakú terembe értem egy torony földszintjén.

Vagy egy tucat vörös rabszolga volt ott, akik a sárgák fegyvereit tisztogatták és javították. A falak menti tartókban több száz egyenes és kampós kard, gerely és tör sorakozott. Nyilvánvalóan egy fegyverraktárba kerültem. Összesen három ór vigyázott a dolgozókra.

Egyetlen pillantással fölmértem a terepet. Rengeteg fegyver! És erős, vörös harcosok, akik jól bánnak velük. És

itt van John Carter, Hélium hercege, akinek fegyverre és harcosokra van szüksége!

Amint beléptem, az örök és a foglyok egyszerre vettek észre.

A bejárat közelében az egyik tartóban egyenes kardok álltak. Megragadtam az egyik fegyver markolatát, s közben a tekintetem két, egymás mellett dolgozó fogolyra esett.

Az egyik őr felém indult.

– Ki vagy te? – kérdezte. – És mit keresel itt?

– Tardos Morsért jöttem, Hélium jeddakjáért, és fiáért, Mors Kajakért – kiáltottam a két fogolyra mutatva, akik közben a fölismeréstől tágra nyílt szemmel talpra ugrottak.

– Talpra, vörös emberek! Mielőtt meghalunk, hagyjunk emléket Okar zsarnokának palotájában, olyat, amely örök időkre idézi Hélium becsületét és dicsőségét a kadabrai évkönyvekben. – Ekkor láttam, hogy minden fogoly Tardos Mors flottájához tartozott.

Közben az első őr nekem rontott, és megkezdődött a küzdelem. Ám alig hogy belefogtunk, rémülten vettem észre, hogy a vörös rabszolgákat a padlóhoz láncolták.

Tizenharmadik fejezet A MÁGNESKAPCSOLÓ

Az örök egyáltalán nem foglalkoztak foglyaikkal, mivel a vörös embereknek alig fél méternyi volt a mozgásterük a rövid lánc miatt. Bár mindannyian megragadták azt a fegyvert, amit épp tisztogattak, és készen álltak, hogy segítsenek – hiába.

A sárgák nekem szentelhatték minden figyelmüket. de hamarosan rájöttek, hogy hárman nem igazán védhetik meg a fegyvertárat John Carterral szemben. Ó, ha remek hosszú kardommal vívhatok azon a napon! Mindazonáltal a sárgák ismeretlen fegyvereivel is kitettem magamért.

Egy ideig el kellett ugrálnom gonosz kampós kardjaik elől, de azután sikerült lekapnom még egy egyenes kardot a fal menti állványról, s miután ezzel védekeztem a kampók ellen, sokkal jobban éreztem magam.

Egyszerre rohantak rám mind a hárman, és ha nem lett volna szerencsém, könnyen otthagyhattam volna a fogam. Odaszorítottak a falhoz, és a legelső őr Hirtelen bele akarta akasztani a kampóját az oldalamba. Én félreléptem, a kard épp csak súrolta az oldalam majd becsúszott a gerelyek közé és beszorult.

Az őrnök nem volt ideje kiszabadítani a fegyverét, előbb végeztem vele. Ezután kedvenc taktikámhoz folyamodtam, mely vagy százszor segített szorult helyzetekben: tökéletes, gyors vágásokkal és szúrásokkal visszaszorítottam a másik két harcost, és addig üttem őket, míg arcukon megjelent a halálfélelem.

Ekkor az egyik segítséget akart hívni, de már késő volt ahhoz, hogy megmeneküljenek.

A kezemben voltak már, és visszaszorítottam őket oda, ahova akartam: kardtávolságra a megbilincselte rabszolgáktól. Másodperceken belül mindketten holtan terültek el. Kiabálásuk azonban nem maradt eredménytelen, mert futó léptek, csörgő fegyverek zaját és tiszték parancsait hallottam.

– Az ajtót! Gyorsan, John Carter, zárd be az ajtót! – kiáltotta Tardos Mors.

Az ajtónyíláson át már láttam az udvar felől közeledő harcosokat.

Tíz másodpercen belül elérik a tornyot. Egyetlen ugrással a nehéz ajtónál voltam, Visszhangzott a csattanása, ahogy bevágtam.

– A keresztpánt! – kiabált Tardos Mors. Megpróbáltam a helyére csúsztatni a hatalmas pántot, de csak nem sikerült.

– Kicsit emeld meg, hogy kiakadjon – kiáltotta az egyik vörös ember.

Már hallottam a sárga-harcosok lépteit az ajtó előtti kövezeten. Megemeltem a pántot és jobbra taszítottam, pont abban a pillanatban, amikor az első őr nekirontott a vastag ajtónak.

A zár ellenállt – sikerült a másodperc töredékével megelőznöm az őrt.

Most már a foglyokkal foglalkoztam. Először Tardos Morshoz mentem, és megkérdeztem, hol vannak a bilincsek kulcsai.

Az őrpáncsnoknál – felelte Hélium jeddakja –, és ő is azok közt van, akik be akarnak jutni. Kényszerítenek kell őket.

A legtöbb fogoly már próbálta elválni a láncát a kezében levő karddal. A sárgák gerelyekkel és bárdokkal ütötték az ajtót.

Tardos Mors láncaira összpontosítottam a figyelmemet. Éles pengémmel újra meg újra mélyen belevágtam a fémbe, de az ajtón is egyre sűrűbben csattantak az ütések.

Végül egy láncszem elpattant, és Tardos Mors szabad volt, bár a bokáján még ott lógott egy kis darab Lánc.

A szobába hulló faforgácsok arról árulkodtak, hogy ellenségeink hamarosan bejutnak. A hatalmas ajtódeszkák remegtek és meg-meghajlottak a sárgák dühödő rohamaitól.

A dörgő ajtó és a láncokat vagdaló vörös emberek szinte elviselhetetlen zajt csaptak a fegyvertárban. A láncaitól megszabadult Tardos Mors azonnal az egyik fogolytársához sietett, én pedig Mors Kajakkal foglalatoskodtam.

Gyorsan kellett dolgoznunk, hogy minden bilincset elvágjunk, mielőtt az ajtó enged az ostromnak. Egy deszka kitört és a földre esett.

Mors Kajak odarohant, hogy védje a nyílást, amíg kiszabadítjuk a többieket.

A falról lekapott gerelyekkel ritkította az elől levő okariakat, mi pedig az érzéketlen fémmel harcoltunk, amely elválasztotta társainkat a szabadságtól.

Már egy kivételével minden foglyot kiszabadítottunk, amikor az ajtót hatalmas csattanással bedöntötte a sebtében eszkábált faltörő kos, és a sárga csorda nekünk rontott.

– A felső termekbe! – kiabált a még mindig a padlohoz láncolt vörös harcos! – A felső termekbe! Onnan egész Kadabra ellen megvédhetitek a tornyot. Miattam ne késlekedjete, úgysem kívánhatok szebb véget, mint hogy Tardos Mors és Hélium hercege szolgálatában halok meg. Én azonban inkább fölládoztam volna mindannyiunk életét, minthogy egyedül hagyjak egy vörös embert, főleg nem ezt

az oroszlánszívű hőst, aki könyörgött, hogy menjünk.

– Vágjátok el a láncait! – kiáltottam két vörös harcosnak. – Addig mi visszatartjuk az ellenséget.

Most már tízen harcoltunk az okari őrség ellen, és biztos vagyok benne, hogy ez az ősrégi őrtorony sosem látott hevesebb csatát zord falai között, mint azon a napon.

A sárga harcosok első hulláma meghátrált Hélium tíz kipróbált harcosának éles pengéje előtt. Egy tucat okari holttest torlaszolta el a bejáratot, de a rémisztő akadály mögött vagy húsz harcos tolongott, szörnyű, rekedt harci kiáltást hallatva.

A véres dombon csaptunk össze velük kézitusában. A törünket használtuk, ha túl közel voltak, és karddal döftük le őket, ha sikerült karnyújtásnyira taszítanunk támadóinkat. És az okariak vad csatakiáltása mellett újra meg újra hallottam a csodás szavakat: „Héliumért! Héliumért!”. Ez buzdította évszázadokon át a legbátrabbakat, hogy véghezvigyék dicső tetteiket, és a bolygó szélében-hosszában terjesszék Hélium hőseinek hírét.

Nagy nehezen leverték a bilincset az utolsó vörös fogolyról is, és tizenhárom erős ember állta Salensus Oll katonáinak meg-megújuló rohamait. Szinte mindegyikünk vagy húsz sebből vérzett, de még senki sem esett el.

Kint több száz katona árasztotta el az udvart, az alsó folyosóról pedig – ahonnan én is jöttem – kiáltás és fegyvercsörgés hallatszott.

Pillanatokon belül két irányból támadtak volna ránk, és minden bátorságunk ellenére sem remélhettük, hogy álljuk az egyenlőtlen küzdelmet, főként, ha szét kell bontani az

egységet és többfelé kell figyelni.

– A felső terembe! – kiáltotta Tardos Mors, és azonnal hátrálni kezdtünk a feljárt felé. Itt újabb véres csatát vívtunk a visszavonulásunk miatt a szobát előzőnlő sárga harcosokkal. Ekkor veszítettük el első emberünket, egy nemes társat, akit nehezen nélkülöztünk. Végül mindenki elérte a feljárt, kivéve engem, aki föltartottam az okariakat, amíg a többiek biztonságba kerültek.

A keskeny csigalépcső tövében egyszerre csak egy harcos támadhatott meg, így nem okozott különösebb gondot visszaszorítani őket arra a kis időre, amennyire szükségünk volt. Aztán lassan hátrálva magam is megindultam fölfelé.

A torony tetejéig vezető hosszú úton az örök mindvégig támadtak. Leszúrtam az egyiket, máris jött egy újabb, aki a holttesten átmászva átvette annak helyét. Így, minden lépésért megküzdve, értem el Kadabra tágas, üvegfalú őrtornyát.

Társaim már készen álltak, hogy visszaszorítsák az ellenséget, én tehát félreálltam, hogy kifújhassam magam egy pillanatra.

Innen, a magasból kilométerekre lehetett ellátni minden irányba. Dél felé egészen a hatalmas jégfalig húzódott a töredezett, hóborította pusztaság. Keleten, nyugaton és északon homályban más okari városok körvonalait láttam, közvetlenül az előtérben, Kadabra falai előtt pedig a magasba szökő, zord őroszlopot.

Ezután Kadabra utcáira tekintettem, ahol hirtelen nagy sürgés-forgás támadt. Csata dúlt odalenn, a falakon kívül pedig fegyveresek meneteltek az egyik közeli kapu felé.

Kíváncsian ugrottam közelebb az üvegfalhoz, és alig akartam hinni a szememnek. De csakhamar eloszlottak a kételyeim, és fölkiáltottam örömben, ami kissé különösen hangzott a bejáratnál harcolók káromkodásai és morgása mellett. Odahívtam Tardos Morst.

Ahogy mellém ért, lemutattam Kadabra utcáira és a közeledő menetoszlopra, mely fölött büszkén lengtek Hélium zászlói és lobogói a sarki égen.

Pillanatok alatt észrevette a többi vörös harcos is a lelkesítő látványt, és olyan hálatelt kiáltásba törtek ki, melyhez hasonló sohasem visszhangzott még az ősi kövek között, ebben biztos vagyok.

De tovább kellett harcolnunk, hiszen csapataink hiába jutottak be a városba, Kadabra még távolról sem kapitulált, a palotát pedig még nem is vették ostrom alá. Felváltva védtük a bejáratot, míg társaink az alatt küzdő derék földijeink látványában gyönyörködtek.

Most rohanják meg a palota kapuját! Hatalmas faltörő kosok csapódnak a vastag fának. Most visszaszorítja őket a fal tetejéről lehajított gerelyek halálos zuhataga!

Újra rohamoznak, de az egyik sugárútról támadó nagyobb okari egység szétveri az oszlop elejét, és a héliumiak egymás után esnek áldozatul a túlerőnek.

A palotakapu kitárul, és a jeddak saját testőrei, az okari hadsereg legkiválóbb harcosai vágatnak ki, hogy végezzenek a megfogyatkozott sereggel.

A vereség már-már elkerülhetetlennek látszik, amikor is észrevesznek egy nemes alakot. Hatalmas thoatja hátán közeledik. A háttal nem a vörös emberek kis thoatjai közül

való, hanem azok távoli, nagy testű, a kiszáradt tengerfenekekről származó rokona.

A harcos utat tör magának, és mögötte újrendeződnek a héliumiak zilált sorai. Fölemeli a fejét, hogy odavesse a kihívást a falon állóknak, a vörös harcosok pedig mellé lépnek és visszanyerik az imént elvesztett teret, és a szívem repes a boldogságtól meg a büszkeségtől. Mert ez az arc a fiamé, ez a nemes harcos a héliumi Carthoris.

Mellette egy nagy testű marsbéli harci kutya küzd, és én tudom, hogy csak Voola lehet az. Hűséges Woolám, aki teljesítette nehéz feladatát, és éppen jókor ért vissza a felmentő sereggel.

Éppen jókor?

Lehet, hogy későn érkeztek ahhoz, Hogy megmentsenek, de biztosan bosszút állnak értem. És micsoda büntetés lesz, ha ez a meg nem hódított hadsereg győzi le a gyűlöletes okariakat! Szomorúan sóhajtottam a gondolatra, hogy én ezt nem érhetem meg.

Újra az ablakhoz fordultam. A vörös katonák még nem jutottak át a palota külső falán, de vitézül küzdöttek a legjobb okariak ellen, akik remek harcosok voltak, és minden centiméterért derekasan vívtak.

Ekkor új jelenségre lettem figyelmes. A város falain túl thoatokon ülő hatalmas harcosok magasodtak a vörös sereg fölé. Hélium zöld szövetségesei voltak, a messzi dél kiszáradt tengerfenekeinek vad hordái.

Komor, ijesztő csendben közeledtek a kapuhoz, félelmetes hátasaik párnás lába sem keltett hangot. Bevonultak a halálra ítélt városba, és amikor átmentek a jeddakok

jeddakjának palotája előtti téren, a menet élén megpillantottam vezérük hatalmas alakját: Tars Tarkast, Thark jeddakját.

Visszatért az életkedvem, hiszen újra láthattam harcolni régi barátomat, és bár ezúttal nem vállvetve vívunk majd, én ugyanazért az ügyért küzdök Okar magas tornyában, mint ő odalent.

Ellenségeink nem hagyták abba makacs támadásaikat, csak jöttek és jöttek, holott a följárót időnként eltorlaszolták a holttestek. Néhányszor abbahagyták a rohamozást annyi időre, hogy lerángassák a fölgyült tetemeket, s ilyenkor új harcosok törtek előre, hogy megízleljék a halált.

Én is kivettem a részemet menedékünk feljárójának védelmében, amikor Mors Kajak, aki az utcán zajló csatát figyelte, hirtelen fölkiáltott izgalmában. Aggodalom csengett a hangjában, így amint leváltottak, odasiettem hozzá. A déli látóhatárra mutatott, túl a hó- és jégborította pusztaságon.

– Ó, jaj! – kiáltotta. – Tétlenül kell nézmem, hogy a kegyetlen sors így bánik el velük, és nem segíthetek, még csak nem is figyelmeztethetem őket, de most már úgymint mindegy.

Ahogy a jelzett irányba néztem, megláttam nyugtalanságának okát. Hatalmas flotta közeledett fenségesen Kadabra felé a jégfal felől. Egyre gyorsabban közeledtek.

– Vonzza őket az Észak Órének nevezet gonosz oszlop – mondta Mors Kajak szomorúan –, ugyanúgy, ahogy Tardos Mors flottáját vonzotta. Látod, ott hevernek a roncsok, komor és ijesztő emlékművet állítva az ellenállhatatlan

pusztító erőnek.

Láttam. De láttam valami mást is, amiről Mors Kajak nem tudhatott. Lelki szemeim előtt megjelent egy föld alatti terem, melynek falát furcsa eszközök és műszerek borították.

A szoba közepén, egy hosszú asztalnál kis gülüszemű öregember számolta a pénzét. Egy nagy kapcsolót láttam a legtisztábban, melynek fekete fogantyújába egy kis mágneset véstek.

Ismét fölnéztem a távolból közeledő flottára. Öt percen belül az egész fenséges armada roncsalmazként hever az oszlop lábánál a város előtt, és sárga hordák rohannak ki a kapun, hogy végezzenek a roncsok között vakon bukdácsoló túlélőkkel. Ezután jönnek az aptok. Annyira tisztán láttam a szörnyű jelenetet, hogy beleborzongtam.

Mindig is gyorsan határoztam és cselekedtem. Az ösztönzés és a cselekvés nálam szinte egyszerre történik. Ha a gondolataim egyáltalán végigfutnak az érvek fárasztó láncolatán, az csakis tudatom alatt történhet, így én nem is veszem észre. A pszichológusok szerint mivel a tudatalatti nem okozkodik, lelki tevékenységem alapos vizsgálata nem lenne túl hihető számomra. Azonban akárhogy is van, sokszor elértem, amit akartam, miközben egy gondolkodó még mindig a különböző lehetőségek végtelen összehasonlításával lett volna elfoglalva.

Ebben az esetben tervem sikere elsősorban a gyorsaságon állt vagy bukott.

Megszorítottam a kardomat, és odaszóltam a nyílásnál álló vöröseknek, hogy álljanak félre. – Utat Hélium hercegének!

– kiáltottam, és mielőtt összeszedte volna magát a döbbsent sárga Harcos, aki szerencsétlenségére legelől volt, egyetlen suhintással levágtam a fejét, és dühödt bikaként rohantam a mögötte lévőkre.

– Utat Hélium hercegének! – ismételtem, miközben utat vágtam Salensus Oll megkövült erői között.

Jobbra-balra vagdalkozva verekedtem le magam a harcosokkal tömött csigalépcső aljához, és a legalsók elmenekültek, mire leértem, mivel azt hitték, egy egész hadsereg csörtet lefelé.

A földszinti fegyvertár már üres volt. az utolsó okari is kimenekült az udvarra, így senki nem látott még lejjebb, a pincefolyosóra menni.

Ahogy a lábam birt.a, rohantam az ötös elágazáshoz, és befordultam az öreg fősvényhez vezető folyosóba.

A kopogást mellőzve berobbantam a szobába, az öreg az asztalnál ült, de ahogy észrevett, felugrott és előhúzta a kardját.

Csupán egy pillantásra méltattam, és a nagy kapcsolóhoz indultam, azonban minden gyorsaságom ellenére a girhes öreg fickó megelőzött.

Fogalmam sincs, hogy csinálta. Szinte hihetetlen, hogy egy marsbéli teremtmény képes arra a gyorsaságra, amit én földi izmaimmal értem el.

Tigrisként vetette rám magát, és hamar rájöttem, miért választották ki erre a fontos feladatra.

Soha életemben nem találkoztam emberrel, aki olyan hihetetlenül ügyesen és jól forgatta volna a kardot, mint ez a csontkollekció. Vagy negyven helyen volt egyszerre, és

szinte mielőtt ráébredtem volna a veszélyre, már-már majmot csinált belőlem – ráadásul halott majmot.

Különös, hogyan jönnek elő az emberből nem is sejtett képességek, ha új és váratlan körülményekkel kerül szembe.

Azon a napon, a Salensus Oll palotája alatti teremben tanultam meg, mi az a kardforgatás, és hogy milyen mesteri fokon tudok vívni, ha olyan varázsló az ellenfelem, mint Solan.

Egy ideig úgy tűnt, jobb nálam, de hamarosan a felszínre törtek egy életen át rejtett képességeim. Álmomban sem láttam emberi lényt, aki úgy harcolt, mint én akkor.

Szinte katasztrófának éreztem, hogy ebben a félhomályos pincében zajlott ez a királyi párbaj, és senki nem láthatta, hiszen Barsoomon az embereket, népeket és fajokat elsősorban a véres összecsapásokban nyújtott teljesítményük alapján ítélik meg.

Azért küzdöttem, hogy elérjem a kapcsolót, Solan pedig azért, hogy megakadályozzon ebben. És bár alig egy méter választott el célomtól, a párbaj első öt percében egyetlen centivel sem jutottam közelebb, ugyanakkor Solan sem tudott egyetlen lépéssel sem hátrább szorítani.

Tudtam, hogy nagyon kevés időm van, ha meg akarom menteni a flottát, ezért a jól bevált lerohanó taktikához folyamodtam, de Solannal szemben ez olyan volt, mintha téglafalnak rontottam volna.

Közel jártam ahhoz, hogy belefussak a pengéjébe, és megadjam magam a sorsnak, de az igazság az én oldalamon volt, és azt hiszem, az nagyobb önbizalmat ad,

mintha gonosz célért küzd az ember.

önbizalmamtól vezérelve csak az egyik oldalát támadtam újult erővel, ezért Solannak ki kellett fordulnia, hogy védekezhessen rohamaim ellen, és így is tett. Tehát most mindketten a kapcsoló mellett álltunk – a cél egy karnyújtásnyira volt, tőlem jobbra.

Az életembe kerülhetett, ha egy pillanatra védtelenül hagyom a mellkasomat, de csak így menthettem meg a felmentő flottát, ezért úgy döntöttem, megpróbálom. Egy ravasz szúrás közben oldalt nyújtottam a kardomat, és a fogantyúra ütve kikapcsoltam a mágneses erőt.

Solan annyira megijedt és meglepődött, hogy végül is nem szúrt, hanem fölkiáltott és a kapcsolóhoz kapott. Az a kiáltás volt az utolsó szava, mert mielőtt elérte volna a fogantyút, a kardom hegye a szívébe hatolt.

Tizennegyedik fejezet A CSATA HEVÉBEN

Solan utolsó kiáltása sajnos nem maradt hatástalan. Pillanatokon belül tucatnyi őr rohant a szobába, de mire odaértek, már elhajítottam és használhatatlanná vertem a főkapcsolót, s a félelmetes, pusztító mágneses ellátó erős áram nem juthatott el az oszlopba.

Az őrok hirtelen érkezése miatt azonnal menedéket kellett keresnem az első félreeső folyosóban. Csalódottan vettem tudomásul, hogy a már ismert folyosó mellettibe kerültem.

Meghallották vagy kitalálták, hogy merre mentem, mert alig tettem meg néhány lépést, máris hallottam üldözőim zaját.

Semmi kedvem sem volt megállni és harcolni velük, amikor Kadabra városában rengeteg helyen lett volna szükség rám, és ott sokkal többet tehettem magamért és az enyéimért, mint itt, a palota alatt.

Azonban a fickók közel jártak a nyomomban. Bár egyáltalán nem ismertem az utat, tudtam, hogy hamarosan utolérnek, ha nem találok valami rejtekhelyet, amíg elhaladnak mellettem, hogy aztán visszaforduljak és fölmenjek a toronyba vagy esetleg ki az utcára.

Egy darabig a folyosó meredeken emelkedett a kapcsolóteremtől, s most már vízszintesen haladt és jól megvilágították, ameddig csak elláttam. Mihelyt ideérnek üldözőim, tisztán látnak majd, és nem léphetek ki a folyosóról észrevétlenül.

Hamarosan ajtókat láttam a folyosó mindkét oldalán. Számomra mind egyforma volt, benyitottam hát a legelsőt. Egy pazarul berendezett kis szobába jutottam, amely a palota valamelyik hivatalának vagy fogadótermének az előtere lehetett.

A túloldalon egy elfüggönyözött nyílás mögül hangokat hallottam. Azonnal átsiettem a szobán, a függönyt szétnyitottam, és benéztem a nagyobb terembe.

Vagy ötven, ünneplőbe öltözött nemes állt ott, Salensus Oll trónja előtt. A jeddakok jeddakja éppen hozzájuk beszélt.

– Ütött az óra – szónokolt, amikor beléptem –, és bár Okar ellenségei bejutottak a kapukon, Salensus Oll akarata ellen semmit sem tehetnek. A nagy szertartástól most el kell tekintenünk, mert sokan a helyükön vannak és védik a várost. Így csak az az ötven nemes van jelen, akiknek a

szokások szerint itt kell lenniük, ha Okar új királynőt kap. Gyorsan végzünk, és visszatérünk a csatába, és ő, aki most még Hélium hercegnője, a királynői trónból nézheti végig korábbi honfitársainak pusztulását és férje dicsőségét.

Ezután az egyik udvaroncához fordult. és valami parancsot súgott neki. Az alattvaló egy kis ajtóhoz sietett a terem végében, és az ajtót kitárva így kiáltott: – Utat Dejah Thorisnak, Okar leendő királynőjének!

Két őr jelent meg az ajtóban, és az oltárhoz vonszolták a vonakodó menyasszonyt. A kezét hátrabilincseltek, nyilván hogy ne követhessen el öngyilkosságot.

Zilált haja és sűrűn emelkedő keble arról árulkodott, hogy ha láncra ver ték is, ő küzdött az ellen, amire kényszerítenék.

Amikor Salensus Oll meglátta Dejah Thorist, előhúzta a kardját, s ugyanúgy tett az ötven nemes is, alagutat formálva, amelyen végigráncigálták a szerencsétlen, gyönyörű teremtet.

Gonoszul elmosolyodtam a gondolatra, hogy mennyire meglepődik majd Okar uralkodója, és ujjaim ráfonódtak véres kardom markolatára.

Miközben néztem a trónhoz közeledő lassú menetet – csak a két őr és néhány pap követte Dejah Thorist –, egy pillanatra észrevettem egy fekete arcot, és egy szempárt, mely az emelvény mögötti kárpit résén leselkedett. Salensus Oll a trón mellett állt, és várta menyasszonyát.

Az őrök éppen föltuszokolták Hélium hercegnőjét a trónhoz vezető néhány lépcsőn, Okar uralkodója mellé, és én

semmi másra nem tudtam figyelni. Az egyik pap kinyitott egy könyvet, és a kezét fölemelve jelt adott a szertartást kísérő monoton éneklésre. Salensus Oll a menyasszonya keze után nyúlt.

Eredetileg ki akartam várni az események alakulását, hátha adódik olyan helyzet, amelyikben némi esélyem lesz a sikerre, hiszen hiába csinálják végig az egész szertartást, a házasság érvénytelen amíg élek. Természetesen az volt a legfőbb célom, hogy megszöktessem Dejah Thorist és kivigyem Salensus Oll palotájából, és hogy ez a hamis esküvő után vagy előtt történik, az mindegy volt.

Azonban amikor azt kellett látnom, hogy Salensus Oll hitvány kezét szeretett hercegnőm keze után nyújtja, nem tudtam tovább türtőztetni magam. Mielőtt a nemesek rájöttek volna, mi történik, ritkás soraik között egyenesen az emelvényre ugrottam, Dejah Thoris és Salensus Oll mellé.

Kardom lapjával félreütöttem a férfi szennyes kezét. Dejah Thoris derékon ragadtam, és magam mögé állítottam, miközben – háttal az emelvény függőnyeinek – szembefordultam Észak zsarnokával és maroknyi vitéz harcosával.

A jeddakok jeddakja hatalmas ember volt – egy goromba vadállat –, és ahogy dühtől fölborzolt szakállal fölém tornyosult, könnyen el tudom képzelni, hogy egy kevésbé viharedzett harcosnak az inába szállt volna a bátorsága.

Mordult egyet, és kivont karddal ugrott nekem, de soha nem tudtam meg, vajon jól forgatta-e a kardot vagy nem. Dejah Thorisszal a hátam mögött már nem voltam emberi

lény, emberfölköttivé váltam, és senki sem állíthatott volna meg.

Egyetlen, halk kiáltással – Hélium hercegnőjéért! – keresztüldöftem Okar uralkodójának szívét, és Salensus Oll, arcán szörnyű halálvigyorral, az esküvői trónja előtt álló sápadt nemesek lábaihoz gurult.

Egy pillanatra feszült csend lett a menyegzőteremben, majd az ötven nemes egyszerre rohant nekem. Elszántan harcoltunk, de előnyben voltam, mert az emelvényen álltam, magasabban, mint ők, és a legcsodálatosabb faj legcsodálatosabb asszonyáért, hatalmas szerelmünkért és fiam anyjáért vívtam.

A vállam mögött pedig kedvesem drága, ezüstös hangján énekelni kezdte Hélium bátor harci himnuszát, amit az asszonyok énekelnek, amikor uruk dicsőséges harcba indul.

Ez önmagában, ennél rosszabb esélyek mellett is, elég lett volna a győzelemhez. Egészen biztos vagyok benne, hogy elintéztem volna ezt a teremnyi sárga harcost azon a napon a kadabrai palota menyegzőtermében, ha egy váratlan esemény nem jön a segítségemre.

Gyors és heves volt a küzdelem, Salensus Oll nemesei sorra ugrottak föl a trónhoz, és azonnal lesújtotta őket egy kardforgató kéz, amely mintha új varázslatokat tanult volna a ravasz Solantól.

Éppen nagyon el voltam foglalva két támadóval, ezért nem tudtam megfordulni, amikor valami mozgást hallottam a hátam mögött, és a harci himnusz elhallgatott. Talán Dejah Thoris, arra készül, hogy mellém lépjen és együtt

harcoljunk?

Egy hősi világ hősie lány. Nem lett volna meglepő, ha kardot ragad és az oldalamon vív, mert ugyan a marsbéli nőket nem tanítják a harcművészetre, megvan bennük a harci szellem, és számtalan esetben kiveszik a részüket a Csatákból.

Azonban nem jött, és boldog voltam, hiszen megkettőződött volna a feladatom, ha őt is védenem kell, amíg vissza nem küldhetem a biztonságba. Arra gondoltam, hogy kieszelt valami ravasz tervet, így nyugodtan tovább vívtam abban a tudatban, hogy isteni hercegnőm közVetlenül mögöttem van.

Legalább félóráig csatáztam az egyenként előretörő okari nemesekkel, amikor hirtelen a maradék összeállt egy utolsó közös, örült és elszánt rohamra. Azonban alighogy egyet léptek, a terem végén lévő ajtó kivágódott, és bevágatott egy tágra nyílt szemű hírnök.

– A jeddakok jeddakja! – kiáltotta. – Hol van a jeddakok jeddakja? A várost legyőzték a jégfalon túli hordák, már be is nyomták a palota kapuját, és a déli harcosok előzönlötték a szent termeket. Hol van Salensus Oll? Egyedül ő élesztheti föl harcosainak lankadt bátorságát. Egyedül ő mentheti meg Okart. Hol van Salensus Oll?

A nemesek elléptek uralkodójuk holtteste mellől, és egyikük a furcsán vigyorgó arcra mutatott.

A hírnök döbbenten hátratántorodott, mintha arcul csapták volna.

– Akkor meneküljtek, Okar nemesei – kiáltotta –, mert semmi sem menthet meg titeket! Halljátok!? Már jönnek!

Miközben beszélt, mély, dühös morgás és fegyvercsörgés hallatszott be a folyosóról:

Még egy utolsó pillantásra sem méltattak a nemesek, egy másik kijáraton azonnal kiviharzottak a teremből.

Szinte ugyanebben a pillanatban egy sárga csapat jelent meg abban az ajtóban, ahonnan a hírnök érkezett. Hátráltak befelé és makacsul ellenálltak a maroknyi vörös harcosnak, akik lassan, de biztosan szorították őket egyre beljebb.

Az emelvényről egy régi barátom, Kantos Kan arcát láttam meg a küzdők feje fölött. Ő vezette ezt a Salensus Oll palotájának a szívébe behatoló kis csapatot.

Rögvest fölmértem, hogy ha hátba támadom az okariakat, annyira szétzilálom őket, hogy ellenállásuk rövid időn belül megtörik. Máris leugrottam az emelvényről, s hátra se tekintve valami magyarázatot vettem oda Dejah Thorisnak a vállam fölött.

Közte és ellenségei közt voltam, ráadásul Kantos Kan és harcosai egyre beljebb nyomultak, így hát semmilyen veszély nem leselkedett a trón mellett egyedül álló Dejah Thorisra.

Azt akartam, hogy a héliumiak lássanak, és tudják, hogy itt van szeretett hercegnőjük is, mert így még nagyobb hősiességgel küzdenek, mint eddig, bár akik idáig jutottak az Észak zsarnokának szinte bevehetetlen palotájában, azok igen nagy harcosok.

Átmentem a termen, hogy megtámadjam a kadabraiakat, s közben balra tőlem kinyílt egy kis ajtó. A legnagyobb meglepetésemre a thernek atyja, Matai Shang és lánya, Phaidor lestek be rajta.

Gyorsan körülnéztek. Rémülettől tágra nyílt szemük egy pillanatra megpihent Salensus Oll holttestén, majd továbbsiklott a vérvörösre festett padlóról a trón előtt elhullott nemesekre, aztán rám, és végül a másik ajtónál harcolókra.

Nem léptek be, csak végigvizsgálták a sarkokat, és miután szemük végigpásztázta a termet, vad düh áradt el Matai Shang vonásain, Phaidor ajkán pedig hideg és ravasz mosoly játszadozott.

Ezután elmentek, de előbb a leány gúnyosan az arcomba nevetett. Akkor még nem értettem Matai Shang haragját és Phaidor örömét, de azt tudtam, hogy egyik sem jelenthet jót.

Másodperceken belül hátba támadtam a sárga harcosokat, és amint a héliumiak megláttak ellenségeik válla fölött, hatalmas kiáltás visszhangzott a folyosón, mely egy pillanatra még a csatazajt is elnémította.

– Hélium hercegéért! – kiabálták. – Hélium hercegéért! – És éhes oroszlánként vetették magukat a zsákmányra, az egyre fáradtabb északi harcosokra.

A két tűz közé szorult sárgák a reménytelenek elszántságával küzdöttek. Ugyanúgy harcoltak, ahogy én is tettem volna a helyükben, amikor eltökéltem, hogy ahány ellenséget csak tudok, magammal viszek a sírba.

Csodálatos küzdelem volt, de a vég elkerülhetetlennek látszott, amikor egyszer csak a vörösök háta mögül komoly erősítés érkezett a sárga harcosokhoz.

Megfordult a helyzet, és most a vörösök őrlődtek két malomkö között. Meg kellett fordulniuk, hogy fölvegyék a

harcot a túlerővel, így a trónteremben lévő sárgákat nekem kellett vállalnom.

Igen sok munkát adtak; olyannyira, hogy azt hittem, talán sohasem végzek velük. Lassan visszaszorítottak a terem belsejébe, és amikor mindannyian beértek, az utolsó bezárta az ajtót, ily módon eltorlaszolva az utat Kantos Kan emberei előtt.

Okos csel volt. Teljesen kiszolgáltatottá váltam a teremben lévő tucatnyi harcosnak. Elzárták a segítségemre sietők útját, másrészt pedig elzárták a menekülés lehetőségét a Vörös harcosoktól, ha az ellenfél már nagyon szorongatná őket.

De hát szembenéztem én már ennél sokkal nagyobb túlerővel is, és tudtam, hogy Kantos Kan számtalanszor kivágta magát ennél jóval veszedelmesebb csapdákból. Nem keseredtem el, hanem nekiláttam pillanatnyi feladatomnak.

Gondolataim minduntalan Dejah Thorishoz kalandoztak, és alig vártam, hogy a harc végén karjaimba zárjam és újra halljam szerelmes szavait, amelyeket nem hallhattam oly sok éven át.

A vívás alatt annyi időm sem volt, hogy hátrapillantsak a halott uralkodó trónjához, ahol hagytam. Csodálkoztam, hogy már nem éneklí Hélium himnuszát, azonban elég volt a tudat, hogy érte küzdök, és mindent kihoztam magamból. Fárasztó lenne elmesélni a teremben zajló véres harc minden részletét, amíg utolsó ellenfelemmel is végzett a pengém.

Mindenesetre amikor egy örömkialtással, kitárt karral

fordultam meg, hogy megöleljem hercegnőmet, és megkapjam sokszorososan kiérdemelt csókjait, hiszen a délitől az északi sarkig harcoltam érte, az örömkialtás ajkamra fagyott, karom élettelenül hullott alá, és úgy tántorogtam föl a trónemelvényre, mint akit halálosan megsebeztek.

Dejah Thoris eltűnt.

Tizenötödik fejezet

JUTALMAK

Abban a pillanatban, amikor fölfogtam, hogy Dejah Thoris nincs a trónteremben, eszembe jutott a függönyök közül kileső fekete arc, amit éppen csak észrevettem, amikor váratlanul beléptem a menyegzői terembe.

Miért nem intett nagyobb óvatosságra az a gonosz tekintet? Miért hagytam, hogy a dolgok alakulása elfeledtesse velem a leselkedő veszélyt? De, jaj, késő bánat nem fordítja vissza ezt a szörnyűséget.

Dejah Thoris újra legnagyobb ellenségem, az elsőszülött fekete datorja, Thurid kezébe került. Fáradságos munkám ismét hiábavalónak bizonyult. Most már értettem a Matai Shang arcán megjelenő haragot, és Phaidor gonosz örömét.

Tudták vagy sejtették az igazságot, és a szent Thernek hekkadorja, aki nyilván azért jött, hogy megghiúsítsa Salensus Oll tervezett szószegését a főpappal szemben, aki magának akarta Dejah Thorist, rájött, hogy Thurid ellopta a zsákmányt az orra elől.

Phaidor örömét részben az okozta, hogy tudta, milyen csapás lesz ez nekem, részben pedig a Hélium hercegnője iránti féltékeny gyűlölet.

Első gondolatom az volt, hogy benézzek a trón hátánál lévő függöny mögé, mivel ott láttam Thuridot utoljára. Egyetlen rántással letéptem helyéről a felbecsülhetetlen értékű anyagot, és egy keskeny ajtó tárult elém.

Nem volt kétségem, hogy erre menekült Thurid, de ha lett volna, azonnal eloszlatja az a kis ékszer, amely a folyosó legelején hevert.

Fölkaptam a kis csecsebecsét, és Hélium hercegnőjének jelét láttam benne. Az ajkamhoz szorítottam, majd szélvészfélegként végigrohantam a palota alsó részei felé lejtő kanyargós úton.

Hamarosan Solan egykori szobájához értem. A holttest ugyanott hevert, ahol hagytam, és semmi jel nem mutatta, hogy bárki járt volna itt a távozásom óta. Azonban tudtam, hogy ketten biztosan itt voltak – Thurid, a fekete dator és Dejah Thoris.

Egy másodpercre elbizonytalanodtam, vajon melyik kijárat vezet a megfelelő úthoz. Megpróbáltam fölidézni az utasításokat, amiket Thurid ismételt el Solannak, és végül lassan, mintha sűrű ködből bújnának elő, eszembe jutottak az elsősülött szavai:

„Végigmegyek a folyosón, el három jobbra nyíló folyosó előtt, ezután befordulok a negyedikbe, ahol a három előző találkozik. Innen továbbra is jobbra tartok, egészen a bal oldali falhoz húzódva, hogy elkerüljem az aknákat. Ennek a folyosónak a végén egy csigalépcsőhöz jutok, amin lefelé

megyek, nem föl, innentől kezdve az út egyetlen folyosón vezet végig.”

És visszaidéztem a kijáratot, amelyre mutatott, miközben beszélt.

Nekivágtam az ismeretlen útnak, és félredobtam minden óvatosságot, bár tudtam, hogy komoly veszély leselkedik rám.

Az út egy részén vaksötétben tapogatóztam, de nagyrészt jól megvilágították a folyosót. Az a szakasz volt a legsötétebb, ahol baloldalt kellett haladnom az akna miatt, és kis híján beleestem a mélységbe, mire észleltem a veszélyt.

Alig har mint centiméter széles ösvényen juthattak túl a mélységen a beavatottak; a tudatlanok az első lépésnél lezuhantak volna. Végül biztonságban áthaladtam, és az út hátralévő részét megkönnyítette a gyenge világítás, és egyszer csak, az utolsó folyosó végén, kiléptem a napvilágra, egy jég- és hóborította földre.

Mivel a meleg ház-város viszonyaihoz voltam öltözve, a sarkvidéki hideget igencsak kellemetlennek éreztem. Majdnem meztelen voltam, tudtam, hogy nem bírom ki a hideget, és elpusztulok, mielőtt elérném Thuridot és Dejah Thorist.

A sors kegyetlenségének tűnt, hogy maga a természet – mely ugyanolyan fortélyos, mint a vele küzdő ravasz emberek – állja utamat. Visszakecmeregtem az alagút melegébe, és olyan kétségbeesettnek éreztem magam, mint még soha.

Eszembe sem jutott, hogy földadjam az üldözést, mert

tudtam, ha kell, inkább meghalok, mielőtt célhoz érek, de tovább megyek. Ha azonban létezik egy biztonságosabb megoldás, gondoltam, megéri a késedelmet, hogy rátaláljak szerelmemre, és harckészen álljak az oldalán.

Alighogy beléptem az alagútba, átestem egy szőrmén, mely talán a padlóhoz volt rögzítve a fal közelében. A sötétben nem láttam, mi tartja, de kitapogattam, hogy egy zárt ajtó alól türemkedett ki.

Belöktem az ajtót, és egy kis szoba küszöbén találtam magam. A falakon a sárga emberek teljes kinti felszerelése lógtak.

Az elhelyezésből nyilvánvaló volt, hogy ez a nemesek öltözője, akik elhagyják a várost, illetve visszatérnek oda. Thurid tudott a létezéséről, és megállt, hogy megfelelő szőrmét találjon magának és Dejah Thorisnak, mielőtt kimennének a sarkvidéki hidegbe.

Sietségében elejtett néhány ruhadarabot, és részben a folyosóra esett szőrme árulta el nekem a szobát, amelynek létezéséről Thurid a legkevésbé sem akarta, hogy tudjak.

Néhány másodperc alatt fölvettem a megfelelő orlukprémet és egy nehéz szőrmecsizmát. Ezek nélkül képtelenség megbirkózni a jeges utakkal és a zord északi föld fagyos szeleivel.

Utána kiléptem az alagútból, és azonnal megpillantottam Thurid és Dejah Thoris nyomait a frissen hullott hóban. Most már legalább könnyű volt a feladatom, mert ha nehezen lépkedtem is, már nem volt kétséges az irány, és nem hátráltatott sem a sötétség, sem titkos veszélyek.

Az út egy hóborította szurdokon keresztül az alacsony

hegyek tetejére vezetett. Ezután újabb szurdok következett, majd fél kilométerrel odébb egy szikla melletti átjáróhoz jutottam.

Az előttem járók nyomaiból világosan kiolvastam, hogy Dejah Thoris minduntalan lemaradt, és a fekete kénytelen volt húzni. Máshol csak a férfi lábnyomait láttam, ilyenkor nyilván vinnie kellett az asszonyt, és el tudtam képzelni, hogy ellenkezett Dejah Thoris minden lépésnél.

A dombtetőre érve megkerültem egy kiálló sziklát, s ekkor hirtelen gyorsabban vert a szívem, mert a következő domb előtti kis völgyben négy embert láttam egy barlang szájánál. Mellettük a csillogó havon egy repülő pihent, amit nyilvánvalóan most húztak ki a rejtkehelyről.

A négy ember Dejah Thoris, Phaidor, Thurid és Matai Shang volt. A két férfi hevesen vitatkozott – a thernek atyja fenyegetőzött, a fekete pedig gúnyos megjegyzéseket vetett oda, miközben a géppel foglalatoskodott.

Óvatosan feléjük kúsztam, hogy minél közelebb kerüljek, mielőtt észrevennének, ez idő alatt a férfiak megegyeztek, mert Phaidor segítségével nekiláttak, hogy a fedélzetre tuszkolják az ellenkező Dejah Thorist.

Ezután megkötözték, és leugrottak a földre, hogy befejezzék a felszálláshoz szükséges előkészületeket. Phaidor bement a fedélzeti kabinba.

Fél kilométerre lehettem tőlük, amikor Matai Shang felfedezett. Vállon ragadta Thuridot, aki erre megfordult és felém mutatott. Most már tisztán láthattak, mert amint fölfedeztek, fölöslegessé vált minden óvatosság, és tiszta erőből futni kezdtem a géphez.

Megkettőzött erőfeszítéssel próbálták beindítani a légcsavart, amit láthatóan csak most szereltek vissza valami javítás után.

Mire az előttem lévő út felét megtettem, sikerült végezniük, és mindketten a beszállólétre hoz rohantak.

Thurid ért oda elsőnek. Egy majom ügyességével a fedélzeten termelt, megnyomta a felhajtógáztartályokat irányító gombot, és a gép emelkedni kezdett, bár sokkal lassabban, mint egy jó állapotban lévő repülő.

Pár száz méterre lehettem tőlük, és néztem, ahogy elszöknek előlem.

Kadabra városában csodálatos gépekből álló, hatalmas flotta állt rendelkezésemre – Hélium és Ptharth hajói, amiket nemrég mentettem meg a pusztulástól –, azonban mire odaérnék, Thurid messze járna.

Miközben futottam, láttam, ahogy Matai Shang küszködik a himbálódzó létrán, és az elsőszülött gonosz arccal néz le rá. A hajó tatjáról lógó kikötőkötél új reményt ébresztett bennem, hiszen, ha elérem, mielőtt a gép túl magasra emelkedik, talán fölmászhatok a fedélzetre.

A repülővel nyilvánvalóan komoly baj volt, mert alig-alig emelkedett, és Thurid hiába fordította el kétszer is az indítókart, a hajó szinte mozdulatlanul lebegett a levegőben, csak az enyhe északi szél sodorta kissé dél felé.

Matai Shang végül elérte a hajókorlátot. Hosszú, karomszerű ujjával felnyúlt, hogy megkapaszkodjon.

Thurid még közelebb hajolt összeesküvő társához.

Hirtelen tör villant a fekete magasba emelt kezében, és közeledett a thernek atyjának sápadt arcához. Félelmében

a szent hekkador fölkiáltott, és megragadta támadója karját.

Már kis híján elértem a kötelet. A gép továbbra is lassan emelkedett, és távolodott tőlem. És akkor, alig karnyújtásnyira a földtől éppen elemelkedő kötélről, elestem a jeges úton, és a fejemet bevertem egy sziklába.

Az ütéstől elvesztettem az eszméletemet. Csak másodpercekig fekhettem öntudatlanul, s eközben egyre távolodott tőlem az, aki a legkedvesebb volt nekem. Amikor kinyitottam a szemem, Thurid és Matai Shang még mindig a létra tetején harcolt, és a repülő csak száz méterrel került délebbre, azonban a kötéel vége már jó tíz méterre volt a talajtól.

Kis híján megőrültem, amiért a balsors elbuktatott közvetlenül a céloom előtt. Eszeveszett tempóban tettem meg a hátralevő távolságot s a kötéel magasban himbálódzó vége alatt megffeszítettem földi izmaimat, hogy megkísértem a lehetetlent.

Hatalmas, macskaszerű ugrással repültem a vékony kötéel felé – ez volt az egyetlen út, hogy utolérjem elrabolt szerelmemet.

Ujjaim harminc centivel a vége fölött kulcsolódtak a kötélre. Szorosan fogtam, de a kötéel fokozatosan kicsúszott az ujjaim közül. Szabad kezemet megpróbáltam a másik fölé tenni, de testhelyzetem megváltoztatása miatt csak még gyorsabban csúsztam lefelé.

Éreztem, hogy ellenségem ismét megszökik előlem. Még egy pillanat, és minden elvész -: és akkor a kötéel legvégén a kezem beleakadt egy csomóba, s nem csúszott tovább.

Hálaimát rebegtem, és mászni kezdtem a fedélzet felé. Most nem láttam Thuridot és Matai Shangot, de hallottam veszekedő hangjukat, tudtam, hogy még mindig küzdenek – a them az életéért, a fekete pedig a gyorsabb emelkedésért, amit elérhet, ha megszabadul a fölösleges tehertől.

Ha Matai Shang meghal, mielőtt följutok, akkor nagyon kis esélyem marad, hiszen a feketének csak el kell vágnia a kötelet, és örökre megszabadul tőlem. A gép ugyanis egy szakadék fölé sodródott, és ha lezuhanok, péppé zúzódok a sziklákon.

Végül elértem a hajókorlátot, és ugyanabban a pillanatban velőt rázó sikolyt hallottam. Meghűlt ereimben a vér, amikor megfordultam és lenéztem.

Matai Shang a szent hekkador, a thernek atyja utolsó útjára ment.

Ezután visszafordultam a fedélzet felé, és megpillantottam Thuridot, aki törrel a kezében felém ugrott. A kabin elejénél volt, míg én a hajó tatjánál próbáltam bemászni..Alig néhány lépés választott el minket egymástól. Semmilyen földi hatalom sem jutt thatott volna a fedélzetre, mielőtt a dühös fekete nekem ront.

Tudtam: ez a vég. De ha esetleg kétségem lett volna efelől, azt a Thurid gonosz arcán szétáradó, undorító győztes vigyor hamar eloszlatta volna. Thurid mögött láttam a rémülettől tágra nyílt szemű Dejah Thorist, aki próbált kiszabadulni kötelékeiből. Kétszer olyan nehéz volt elviselni, ami rám vár, azzal a tudattal, hogy szerelmem tanúja lesz szörnyű halálomnak.

Már meg sem próbáltam átmászni a korláton. Inkább bal kézzel erősen megkapaszkodtam, jobбомmal pedig előhúztam törömet.

Legalább úgy haljak meg, ahogy éltem harcolva.

Ahogy Thurid elhaladt a kabin bejárata előtt, újabb fordulat történt a komor légi tragédiában, Matai Shang megrongálódott repülőjének fedélzetén.

Phaidor kipirult arccal, zilált hajjal és kisírt szemekkel – pedig a büszke istennő mindig elfojtotta könnyeit – közvetlenül elém ugrott. Kezében hosszú, vékony tör. Még egyszer ránéztem szeretett hercegnőmre, mosolyogva, ahogy egy halálra szánt férfihoz illik. Majd Phaidorhoz fordultam és vártam a kegyelemdöfést.

Arca abban a pillanatban szebb volt, mint valaha. Hihetetlennek tűnik, hogy ilyen gyönyörű testben ennyire gonosz és kegyetlen szív lakozhat. Azon a napon új, addig soha nem látott kifejezés csillogott csodás szemében – valami ismeretlen lágyság és szenvedés.

Thurid közben mellé ért, és félre akarta lökni, hogy ő intézhessen el. És ami ezután következett, az olyan gyorsan történt, hogy véget is ért, mire fölfogtam.

Phaidor karcsú keze megragadta a fekete csuklóját, felemelt jobbában megcsillant a penge.

– Ezt Matai Shangért! – kiáltotta, és belevágta kését a dator mellébe. – Ezt azért, amit Dejah Thorisszal tettél! – és az éles acél ismét belehasított a véres húsba.

– És ezt, és ezt, és ezt – sikoltotta – John Carterért, Hélium hercegéért! – és minden egyes szónál szúrt egyet a gazember gonosz szívébe. Végül lelökte a fedélzetről az

elsőszülött holttestét, s az félelmetes csöndben követte áldozatát, Matai Shangot.

A meglepetéstől bénultan meg sem próbáltam feljutni a fedélzetre a félelmetes jelenet alatt, melynek tanúja voltam. Azonban még jobban megdöbbsentett Phaidor következő cselekedete, mert odanyújtotta a kezét, és átsegített a korláton. Elképedtem, és leplezetlen csodálkozással álltam előtte.

Halvány mosoly jelent meg az ajkán – ez nem az istennő eddig ismert kegyetlen és gögös nevetése volt:

– Csodálkozol, John Carter – kérdezte –, mi okozott bennem ekkora változást? Megmondom. A szerelem. Az irántad érzett szerelem.

És amikor erre rosszállóan fölventam a szemöldökömet, fölemelte a kezét és türelemre intett:

– Várj – mondta. – Nem az én szerelmemről beszélek, hanem hercegnődéről, Dejah Thoriséről. Ez az érzelem tanította meg nekem, milyen az igaz szerelem. Milyennek kell lennie, és milyen távol állt az én, önző és féltékeny érzelmem a valódi szerelemtől.

Megváltoztam. Most már tudnék úgy szeretni, mint Dejah Thoris, és az az utolsó reményem, hogy tudom, újra együtt lehetek, mert egyedül benne található meg az igazi boldogságot.

Azonban boldogtalanná tesz eddigi gonoszságom. Sok bűn miatt kell vezekelnem, és ha örökké élnék, akkor is rövid lenne az idő, hogy mindenért megbűnhődjek.

De van még egy lehetőség, és Phaidor, a szent thernek szent hekkadorjának lánya vétkezett ugyan, de ma jóvátett

valamit, és hogy ne kételkedhes változásának őszinteségében és új szeretetében, mellyel Dejah Thorist is megöleli, az egyetlen lehetséges módon fogja bebizonyítani neked őszinteségét, miután valaki más számára megmentett, Phaidor nem áll közétek.

Amint befejezte, megfordult, és a fedélzetről a mélységbe vetette magát.

Rémülten felkiáltottam és előreugrottam, hogy megmentsem az életét egy embernek, akit két évig boldogan elpusztítottam volna, de hiába. Elkéstem.

Könnyes szemmel elfordultam, hogy ne kelljen látnom ezt a szörnyűséget.

Aztán azonnal elvágtam Dejah Thoris köteleit, és ahogy a nyakam köré fonta drága karját, s tökéletes ajkát az enyémre tapasztotta, elfelejtettem minden szörnyűséget és szenvedést, amit a jutalom reményében elviseltem.

Tizenhatodik fejezet AZ ÚJ URALKODÓ

A gép, melyen tizenkét hosszú év után újra kettesben voltunk Dejah Thorisszal, teljesen használhatatlannak bizonyult. A felhajtógáztartályok erősen eresztettek. A motort nem lehetett beindítani. Tehetetlenül sodródtunk a sarkvidéki hómező fölött.

Repülőnk átlebegett a Matai Shang, Thurid és Phaidor holttestét őrző szakadék fölött, és egy alacsony domb fölé került. Kinyitottam a felhajtógázszelepeket, és lassan leszálltunk. Amint földet értünk, leléptünk a fedélzetről, és a

fagyos vidéken kéz a kézben visszaindultunk Kadabra városába.

Ugyanazon az alagúton mentünk be, ahol kijöttem, és lassan sétáltunk, hiszen rengeteg mondanivalónk volt egymásnak.

Kedvesem elmesélte azt a szörnyűséges pillanatot, amikor hónapokkal ezelőtt lassan bezárult közöttünk a börtön ajtaja a Nap Templomában. Elmondta, hogyan ugrott neki Phaidor magasra emelt törrel, és Thuvia sikoltását, amikor rájöt az istennő gonosz szándékára.

Ez a kiáltás csengett a fülemben a hosszú, fáradságos hónapok alatt, míg heves kétségek gyötörtek hercegnőm sorsa miatt. Mert nem tudtam, hogy Thuvia kicsavarta Matai Shang lányának a kezéből a kést, mielőtt kárt tehetett volna Dejah Thorisban vagy benne.

Elmondta azt is, milyen végtelenül hosszú volt a fogság. Beszélt Phaidor kegyetlen gyűlöletéről és Thuvia odaadó szeretetéről, és arról, hogy még a legsötétebb elkeseredettségükben is mennyire bíztak és reménykedtek abban, hogy John Carter rájuk talál, és kiszabadítja őket.

Hamarosan Solan termébe értünk. Minden óvatosságot félretettem, mert biztos voltam benne, hogy a város és a palota addigra barátaim kezébe került.

Így történt, hogy egyenesen Salensus Oll egy tucat nemesének a karjaiba futottam, éppen kifelé tartottak a folyosón.

Amint megláttak, megtorpantak, majd csúf mosoly torzította el vezetőjük arcát.

– Íme, minden szerencsétlenség okozója! kiáltotta, és rám

mutatott. – Annyi örömünk legalább maradt, hogy Hélium hercegének és hercegnőjének a megcsonkított holttestét hagyjuk magunk után. Amikor megtalálják őket hüvelykujjával a palota felé bökött –, megtudják, milyen a sárga emberek bosszúja. Készülj a halálra, John Carter, de hogy még rosszabb legyen a vég, tudnod kell, lehet, hogy meggondolom magam, és hercegnődet nem részesítem kegyes halálban. Inkább talán nemeseim kedvére bocsátom.

A műszerekkel borított fal közelében álltam. Mellettem Dejah Thoris. Csodálkozva nézett rám, amikor ellenségeink kivont karddal előreléptek, mert én nem nyúltam a fegyverem után, és az ajkamon mosoly játszadozott.

A sárga nemesek szintén meglepődtek, és mivel nem mozdultam, valami cseltől tartva habozni kezdtek, vezérük azonban noszogatta őket. Amikor már-már kartávolságra voltak, fölemeltem a kezem, egy nagy kapcsoló sima fogantyújára helyeztem, és zord mosollyal a szemükbe néztem.

Egyszerre torpantak meg, és ijedten néztek rám és egymásra.

– Állj! – üvöltötte a vezér. – Nem gondolod komolyan, amit csinálsz!

– Úgy van – feleltem. – John Carter nem gondolkodik ilyesmin. Ha bármelyikőtök még egy lépést tesz Dejah Thoris, Hélium hercegnője felé, meghúzom ezt a kart, és meghalunk. De nem csak mi távozzunk.

A nemesek visszahúzódtak, és néhány pillanatig egymás

közt sugdolóztak. Végül a vezér így szólt:

– Menj utadra, John Carter, és mi is megyünk a magunkén.

– A foglyoknak nincs saját útjuk – válaszoltam –, és ti foglyok vagytok. Hélium hercegének foglyai.

Mielőtt felelhetek volna, a túloldalon kinyílt egy ajtó, és húsz sárga harcos rohant a terembe. A nemesek már-már megkönnyebbültek, de mindjárt eltörött a tekintetük, mert a csapat vezérében fölismerték Talut, Marentina rebellis hercegét. Tudták, hogy tőle sem segítségre, sem kegyelemre nem számíthatnak.

Talu egy pillantással fölmérte a helyzetet és elmosolyodott.

– Jó munka, John Carter – mondta. – A saját hatalmukat fordítod ellenük. Nagy szerencse Okarnak, hogy megakadályoztad a szökésüket, mert ezek a legnagyobb gazfickók a jégfaltól északra. És ez – folytatta a vezetőjükre mutatva – kikiáltotta volna magát a jeddakok jeddakjának Salensus Oll helyett. Akkor még aljasabb uralkodónk lett volna, mint az általad megölt gyűlöletes zsarnok.

Az okari nemesek megadták magukat, hiszen egyébként halál várt volna rájuk, és Talu emberei elvezették őket. Mi is visszamentünk Salensus Oll fogadótermébe, ahol rengeteg harcos gyűlt össze.

A héliumi és parthi vörös emberek, s az északi sárga harcosok kart karba öltve álltak az elsőszülött feketékkel, akik barátom, Xodar vezetésével kutattak utánam és hercegnőm után. A déli holt tengerfenékek vad zöld harcosai is ott voltak, és néhány fehér bőrű them, akik megtagadták vallásukat és hűségüket tettek Xodarnak.

Tardos Morst és Mors Kajakot is láttam, és pompás harci

felszerelésében fenségesen kimagaslott köztük fiam, Carthoris. Mindhárman Dejah Thorishoz rohantak, amint beléptünk, és bár a királyi marslakókat korántsem úgy nevelik, hogy közönségesen kinyilvánítsák érzelmeiket, már-már attól féltem, hercegnőm megfullad az ölelésükben. Ott voltak régi barátaim, Tars Tarkas, Thark jeddakja, és Kantos Kan is, és fékezhetetlen szeretetében szíjaimat tépkedve ugrált körülöttem Woola, aki alig bírta magával örömeiben.

Sokáig éljeneztek minket. Fűlsiketítő zajt csaptak a magasban összecsapó pengék, ahogy a Mars minden tájáról érkezett, kipróbált harcosok győzelmüket ünnepelték. Azonban nehéz szívvel mentem végig a tisztelgő nemesek és harcosok, fedek és jeddakok előtt, mert két embert, akiket szerettem volna látni, sehol sem találtam. Thuvan Dihn és ptarthi Thuvia nem voltak a teremben.

A harcosoktól utánuk érdeklődtem, végül az egyik sárga hadifogolytól megtudtam, hogy egy tiszt letartóztatta őket, amikor a bőség börtönét keresték, ahová engem zártak. Fölösleges lett volna megkérdezniem, miért ment oda a bátor jeddak és hűséges leánya. A fogoly azt mondta, valamelyik föld alatti tömlőcselemben lehetnek, mert ott akarták tartani őket, amíg az észak zsarnoka dönt a sorsukról.

Kutatócsoportokat indítottam azon nyomban, hogy átfésüljék az ősrégi épületet. És boldogságom csakhamar kiteljesedett, mert az éljenző örök között beléptek a terembe a keresett személyek.

Thuvia azonnal Dejah Thorishoz szaladt, és semmi sem

bizonyította volna ékesebben egymás iránti szeretetüket, mint az, ahogy őszintén megölelték egymást.

Okar üres trónja némán nézett le a zsúfolt teremre.

Sok különös dolgot láthatott már a trón azóta a régmúlt nap óta, amikor először ült rá a jeddakok jeddakja, ám a mai látvány egyikhez sem hasonlíthatott. A rég elfeledett sárga emberek múltján és jövőjén gondolkoztam. Fényesebb és hasznosabb létet szántam nekik a baráti nemzetek nagy családjában, mely a déli sarkkörtől idáig szinte mindenkit magába foglalt.

Huszonkét évvel ezelőtt, meztelenül és idegenként csöppentem ebbe a különös és vad világba. Minden faj és nemzet állandó harcban állt mindenki mással-Ezen a napon – hála kardomnak és kardommal szerzett barátaim hűségének – feketék és fehérek, vörösek és zöldek békében és barátságban álltak egymás mellett. Még nem egyesült minden barsoomi nép, de nagy lépést tettem ezért a célért, és ha sikerül megnyernem a vad sárgákat testvériségünk számára, kiteljesedik életművem, és letörlesztem a bolygónak tartozásom egy részét, amiért nekem adta Dejah Thorist.

Hosszan töprengtem, de végül is egyetlen megoldást láttam, egyetlen ember válthatta valóra reményeimet. Mint mindig, azonnal cselekedtem – mérlegelés és megbeszélés nélkül.

Akinek nem tetszenek a terveim vagy az a mód, ahogy kinevezem embereimet, a kardjával megvédheti álláspontját. Most azonban senki nem ellenkezett, amikor megragadtam Talu karját és Salensus Oll trónjára ültettem.

– Barsoomi harcosok – kiáltottam –, Kadabra és az észak gyűlöletes zsarnoka elbukott; de meg kell őrizni Okar egységét. A vörös embereknek vörös jeddakjuk van, az ősi tengerek zöld harcosai csak zöld uralkodót fogadnának el, a déli sarkkör elsőszülötteinek Xodar szab törvényt. Sem a sárga, sem a vörös embereknek nem lenne érdeke, hogy vörös jeddak foglalja el Okar trónját.

Egyetlen egy ember alkalmas arra, hogy a jeddakok jeddakjának ősi és felséges címét viselje Északon. Okariak, emeljétek magasra kardjaitokat uralkodótok tiszteletére, aki nem más, mint Talu, Marentina lázadó hercege.

Hatalmas üdvrivalgás tört ki a szabad marentinaiak és a fogoly kadabraiak körében, hiszen mindannyian azt hitték, hogy a vörös emberek megtartják, amit erővel szereztek – mert ez volt a szokás Barsoomon –, és idegen jeddak fog uralkodni fölöttük.

A Carthorist követő dicsőséges harcosok csatlakoztak a heves érzelemnyilvánításhoz, és az ujjongó tömeg és felfordulás közepette Dejah Thoris és én kiszöktünk a jeddakok pompás kertjébe, mely a kadabrai palota belső udvarának éke.

Woola a sarkunkban ügetett, és a bíbor viráglugasban, egy csodálatosan faragott padon két embert láttunk, akik megelőztek – ptarthy Thuviát és héliumi Carthorist.

A nemes fiatalember feje a leány csodálatos arcára bórult. Mosolyogva Dejah Thorisra pillantottam, magamhoz húztam, és odasúgtam neki:

– Miért is ne?

– Tényleg, miért is ne? Mit számít a kor itt, az örök ifjúság földjén?

Talu vendégeiként Kadabrában maradtunk, amíg elfoglalta hivatalát, majd a hatalmas flottával, amit szerencsésen megmentettem a pusztulástól, átrepültünk a jégfal fölött. Előbb azonban végignéztük az észak komor Órének az új jeddakok jeddakja parancsára történő megsemmisítését.

– Mostantól – mondta Talu, amikor végeztek a munkával – a vörös és fekete flották ugyanúgy jöhetnek-mehetnek a jégfalon túl, mint a saját földjeik fölött.

A Hullabarangokat kitisztítjuk, hogy a zöldek könnyen eljuthassanak a sárga emberek földjére, és nemeseim sportot űzhetnek a szent apt vadászatából, amíg az utolsó ocsmány példány is eltűnik a fagyos északról.

Szomorúan búcsúztunk el sárga barátainktól, és Ptarthba repültünk. Ott egy hónapig voltunk Thuvan Dihn vendégei, és úgy vettem észre, Carthoris örökre ott maradt volna, ha nem Hélium egyik hercege.

Kaol hatalmas erdeje fölött lebegtünk, amíg Kulan Tith nem üzent, hogy kiköthetünk egyetlen leszállótornyán. Egész nap és fél éjszaka tartott a kiszállás. Azért látogattuk meg Kulan Tith-et, hogy megerősítsük a Kaol és Hélium közötti új kapcsolatokat. Végül egy örökre emlékezetes napon megpillantottuk Hélium két ikervárosának karcsú tornyait.

Az emberek régóta készülődtek, a fogadásunkra. Az ég hemzsegett a pompásan feldíszített repülőktől: Mindkét város háztetőit drága selymek és szőnyegek borították.

Arany és gyémánt hevert minden tetőn, utcán és téren. A két város szinte izzott a ragyogó napsugarat számtalan

színben visszaverő csodálatos kövek és a csillogó fém tüzétől.

Végül, Tizenkét év után, Hélium királyi családja saját felséges városában egyesült újra, a boldogságtól őrző milliók szeme láttára, a palota kapui előtt. Asszonyok, gyerekek és bátor harcosok sírva adtak hálát a sorsnak, hogy visszakapták szeretett uralkodójukat, Tardos Morst, és az isteni hercegnőt, akit az egész nemzet bálványozott. De mindenkinek kijutott az ünneplésből, aki részt vett a leírhatatlanul veszélyes és dicsőséges hadjáratban.

Aznap este Dejah Thorisszal és Carthorisszal városi palotám tetőteraszán üldögéltünk csodálatos kertünkben, amit azért építettünk, hogy visszavonulhassunk az udvari pompától és élvezzük a csendes boldogságot. Ám hírnök érkezett, és a Jutalom Templomába rendelt.

Törtém a fejem, mi lehet az a fontos ügy, amiért a királyi család tagjait elszólítják palotáikból még azon az estén, amikor hosszú évek után végre visszatértek Héliumba, de ha a jeddak hívat, senki sem késlekedhet.

Amint gépünk leszállt a templom tetejére, számtalan érkező és távozó gépet láttam. Lent az utcán rengetegen siettek a kapuk felé.

Lassan eszembe jutott az elhalasztott ítélet, amely azóta várt rám, hogy Zat Arras a bírák elé állított, mert visszatértem a Dor völgyéből, a Korus elveszett tengere mellől.

Lehet, hogy a marsbéli emberek szigorú igazságérzete elfeledtette velük azt a sok jót, ami eretnekségemből származott? Ilyen hamar elfelejtették volna, hogy milyen

sokkal tartoznak nekem, amiért megszabadítottam őket szörnyű hitük kötelékeitől? Képesek semmibe venni, hogy én, és egyedül én mentettem meg Carthorist, Dejah Thorist, Mors Kajakot és Tardos Morst?

Nem akartam elhinni mindezt, mégis, mi másért hívhatnak a Jutalom Templomába, közvetlenül azután, hogy Tardos Mors ismét elfoglalta trónját?

Az első meglepetés akkor ért, amikor beléptem, és a Becsület Trónjához közeledve megláttam bíráimat. Ott ült Kulan Tith, Kaol jeddakja, akitől néhány napja váltunk el saját palotájában; mellette Thuvan Dihn, Ptarth jeddakja – hogy került ilyen gyorsan Héliumba?

Tars Tarkast, Thark jeddakját is láttam, és Xodart, az elsőszülöttek uralkodóját. Talu is ott volt, a jeddakok jeddakja északon, akiről megesküdtem volna, hogy jéggel körülvett melegház-városában maradt az északi fal túlsó oldalán. Mindannyiuk között ült Tardos Mors és Mors Kajak, alacsonyabb rangú fedek és jeddakok társaságában. Harmincegyen voltak összesen, mert ennyien mondhatnak ítéletet egy közējük való fölött.

Jogszerű királyi ítélőszék, és biztos voltam benne, ilyen bíróság még soha nem ült össze az ősi Mars történetében. Amint beléptem, a termet zsúfolásig megtöltő emberek elcsendesedtek. Ekkor Tardos Mors fölállt.

– John Carter – mondta mély, marsbéli hangján –, foglald el helyed az Igazság Padján, mert a társaidból álló méltányos és igazságos ítélőszék a te ügyedet tárgyalja.

Nyílt tekintettel és emelt fővel követtem parancsait. Végignéztem a bírák arcán. Egy perccel ezelőtt még

megesküdtem volna, hogy valamennyien a legjobb barátaim, de most egyetlen barátságos pillantást sem kaptam. Szigorú, megvesztegethetetlen bírákkal álltam szemben.

Egy hivatalnok fölállt, és egy hatalmas könyvből fölolvasta jelentősebb tetteimet, amiket az alatt a huszonkét év alatt vittem véghez, amióta először a Mars okkersárga mohájára léptem a tharkok keltetője mellett. Többek között fölolvasta, mit csináltam az Otz-hegységben, ahol a szent ther nek és az elsőszülöttek uralkodtak.

Barsoomon az a szokás, hogy a vádlottnak fölolvassák az erényeit is, nemcsak a bűneit, így nem lepett meg, hogy bíráim végighallgatták jó cselekedeteimet – amiket egyébként fejből ismertek – egészen addig a pillanatig, hogy visszatértem Héliumba. Miután véget ért a felolvasás, Tardos Mors emelkedett szólásra.

– Igazság bírái – kezdte –, mindent hallottatok. amit tudunk John Carterről, Hélium hercegéről. A jót is, a rosszat is. Hogyan ítéltetek?

Ekkor Tars Tarkas lassan fölállt, teljes toronymagasságban kihúzta magát, s zölde-bronz színű szoborként állt fölöttünk. Baljós tekintettel nézett rám – éppen ő, Tars Tarkas, akivel számtalan csatát harcoltunk végig; akit testvérként szerettem!

Sírni tudtam volna, ha nem fojtogat a düh annyira, hogy kis híján kirántott karddal nekik rohanok.

– Bírák – mondta. – Egyetlen ítélet lehetséges. John Carter nem lehet tovább Hélium hercege. – Itt várt egy kicsit. – Legyen a jeddakok jeddakja, Barsoom Ura.

A bírák fölpattantak, és magasra emelt karddal jelezték, hogy mind a harmincegyen egyetértenek az ítélettel. Vihar tört ki a felséges épület széltében-hosszában. Végül már attól tartottam, hogy leszakad a tető a mennydörgő üdvrivalgástól.

Végre megértettem a fekete humort, amellyel rám bízták ezt a hatalmas rangot, és a bírák, majd a nemesek őszinte jókívánságai meggyőztek róla, hogy valóban nekem ítélték ezt a címet.

Ezután a Mars legnagyobb királyi udvarainak ötven legkiválóbb nemese lépett be, és a vállukon egy ragyogó hordszéssel végigjöttek a Remény Útján. Amikor az emberek meglátták, kit hoznak, örömujjongásuk messze túlszárnyalta az iméntit. Mert Dejah Thoris, Hélium szeretett hercegnője közeledett.

Egyenesen a Becsület Trónjához vitték, ahol Tardos Mors lesegítette, majd mellém vezette. – Hadd osztozzam a világ legszebb asszonya férjének a dicsőségében – mondta.

Ott, mindannyiuk előtt magamhoz öleltem a feleségemet, és megcsókoltam.

Tartalom

- [Első fejezet](#)
- [Második fejezet](#)
- [Harmadik fejezet](#)
- [Negyedik fejezet](#)
- [Ötödik fejezet](#)
- [Hatodik fejezet](#)
- [Hetedik fejezet](#)
- [Nyolcadik fejezet](#)
- [Kilencedik fejezet](#)
- [Tizedik fejezet](#)
- [Tizenegyedik fejezet](#)
- [Tizenkettedik fejezet](#)
- [Tizenharmadik fejezet](#)
- [Tizennegyedik fejezet](#)
- [Tizenötödik fejezet](#)
- [Tizenhatodik fejezet](#)